FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin és a nagy veteményesviszály

M. C. Beaton

erawan

FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin és a nagy veteményesviszály

M. C. Beaton

erawan

M. C. Beaton

Agatha Raisin és a nagy veteményesviszály

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Pushing Up Daisies
Copyright © 2016 by M. C. Beaton
Minden jog fenntartva

Printed in the United States of America
For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

Fordította: LAIK ESZTER
Copyright © 2016 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2019
© Erawan Könyvkiadó, 2019

Felelős kiadó: Fejős Éva
Felelős szerkesztő: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: CreaKtive
Tördelés: CreaKtive
Borítóillusztráció: CreaKtive

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5652-20-2

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédek a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

Ajánlom ezt a könyvet szeretettel a Tapping családnak:
Dave-nek, Zoe-nak, Rachelnek, Hannah-nak
és végül, de nem utolsósorban Harrynek.

Első fejezet

Agatha Raisin magándetektívnek minden oka megvolt rá, hogy boldog legyen. Jól ment az üzlet a nyomozóirodában, és ritka kellemes angliai ősz köszöntött Carselyre, a kis cotswoldsi falucskára. A féltékenység kígyója azonban állhatatosan sziszegett Agatha fülébe. Sok nőre irigykedett már azelőtt, de azt álmában nem gondolta volna, hogy egyszer legjobb barátnője, Mrs. Bloxby miatt facsarodik össze a szíve.

Nemrég új jövevény érkezett a faluba, Gerald Devere, egy nyugdíjas Scotland Yard-nyomozó, és Mrs. Bloxbyt, a helyi lelkész feleségét azonnal elbűvölte. A lelkészné gyönyörű barnára festette be a haját, és ósdi ruhái helyett csinosan kezdett öltözködni.

Gerald az ötvenes évei elején járt. Karcsú, kisportolt alkattal és intelligens, kifejező arccal áldotta meg az ég, mindemellé szép szürke szemmel és ívelt, fekete szemöldökkel büszkélkedhetett. Agatha úgy döntött, hogy elcsábítja. Végtére is Gerald facér volt, Mrs. Bloxby pedig

férjes asszony. Csak szívességet teszek a barátnőmnek – gondolta Agatha –, nyilván nem akarja a házasságuk végét.

Csakhogy Gerald rajtakapta Agathát, amint a háza körül szaglászik, és igen dühös lett rá. Most már az sem lesz könnyű, hogy egyáltalán megkedveltessem magam vele egy kicsit – morfondírozott Agatha.

Felhívta régi barátját, Bill Wong őrmestert, és rákérdezett:

– Van egy új betelepülőnk Carselyben, Gerald Devere. Azt állítja, nyugalmazott Scotland Yard-nyomozó. Tudsz róla valamit?

– Igen, főfelügyelő volt, kitűnő eredményekkel a háta mögött. Feljebb is léphetett volna, de úgy döntött, nyugdíjba megy. Konkurenciától tartasz?

– Nem feltétlenül – válaszolta Agatha. – Most minden munkám Mircesterből van. Semmi falusi bűneset. A város mégiscsak nagyobb.

Verőfényes vasárnap délelőtt volt, ám Agathát nyugtalanság gyötörte. Gondolta, elmegy a templomba, de visszatartotta, hogy ott lesz Mrs. Bloxby kirittyentve és ragyogón, és még a végén olyat találna mondani neki, amivel véget vetne értékes barátságuknak.

Ekkor eszébe jutott, hogy Mrs. Bloxby a segítségét kérte, mivel a falu határában sorakozó kiskerteket és tulajdonosaikat veszély fenyegeti. A terület korábban egy alapítvány birtokában volt, most azonban Lord Bellington tulajdonába került, aki el akarja adni egy ingatlanfejlesztőnek. A kiskertek a 19. században indultak

virágzásnak, amikor is a viktoriánusok úgy gondolták, jó lehetőség a szegényeknek, hogy megtermeljék maguknak a zöldséget. Idővel lassan visszaesett a népszerűségük, mígnem hirtelen újra divatba jöttek, meglepő módon a középosztálybeliek körében.

Agatha bekapcsolta a számítógépét, és rákeresett Lord Bellingtonra. Báró volt, igencsak nagy ember, következtetett Agatha. A bárók a mesékben mindig gonoszak. Az otthona és a birtokai Mircester határában terültek el. Agatha elhatározta, hogy elmegy és beszél vele, hátha meg tudja győzni, hogy ne adja el a területet a hétvégi telkek alól. Agatha igyekezett úrrá lenni a borzongásán: amikor legutóbbi esete megoldásán dolgozott, kis híján élve eltemették az egyik kiskertben. De a gondolattól, hogy Mrs. Bloxby talán Gerald segítségét is kérte, megemberelte magát. Majd megmutatja neki, mire képes egy magándetektív.

„Maga egyszerűen csodás, Agatha” – áradozott a férfi egy gyertyafényes vacsora fölött, és Agatha kezéért nyúlt…

A csengő rezzentette fel álmodozásából. Barátja, Sir Charles Fraith állt az ajtóban.

– Épp indulni készültem – közölte Agatha.

Habár Charles hétköznapi viseletben tűnt fel – nyitott nyakú kék ing, sötétkék vászonnadrág –, tökéletesre fésült szőke hajától kifényesített cipőjéig szokás szerint úgy festett, mint akit skatulyából húztak ki.

– Nocsak, teljes sminkben és kirittyentve – vizsgálgatta Charles Agathát. – Ez a pasivadász felszerelésed. Ha Gerald

Devere-hez van köze, felejtsd el. Megmondtam, hogy ne rombold le Mrs. Bloxby álmait, mert igen jólelkű asszony, és neki csak az álmodozás marad.

– Nos, tévedsz – közölte Agatha. – Szívességet teszek Mrs. Bloxbynak. Veszélyben vannak a kiskertek.

– Ó, a gonosz Lord Bellington…

– Ismered?

– Találkoztam már vele itt-ott.

– Felkeresem, lássuk, meg tudom-e lágyítani a szívét.

– Veled megyek – jelentette ki Charles. – Szívtelen alak, vagy inkább kő van a szíve helyén.

Lord Bellington rezidenciája, a Harby Hall néhány mérföldre terült el Mircestertől. Meglehetősen jól őrizték. Agatha autóját mindjárt az őrháznál megállították, ami a birtok bejárata mellett állt. A felhajtón továbbgurulva egy vadőr tartóztatta fel őket, és a jövetelük okát firtatta.

– Csak látogatóban – felelte Charles, ugyanúgy, ahogy az őrnek is.

Elhajtottak egészen az udvarházig.

– Hát, ennél az enyém is szebb – jegyezte meg Charles.

Egy tornyos monstrum volt, valami viktoriánus építész álmodhatta meg a középkormánia időszakában. Átlósan rácsozott kicsi ablakok tarkították, elöl egy jókora veranda uralta. Odaléptek a masszív tölgyajtóhoz, amin rézkopogtató függött.

Charles nem a kopogtatót használta, inkább becsöngetett. Egy fiatal nő nyitott ajtót, bikiniben. Kerek, fehér arcában

apró fekete szempár ült. Fekete haja vizesen csillogott. A gyér kis fürdőruha látni engedte a fehér hájhurkákat és a lábát borító fekete szőrt.

– Mit akarnak? – kérdezte.

– Lord Bellingtonnal szeretnénk beszélni – felelte Charles.

– Apám a medencében van. Ismeri magukat?

– Igen – bólintott Charles.

– Na jó. Kövessenek.

A hall igen sötét volt, lovagi páncélzatok sorakoztak a fal mentén. A plafonról rongyos csatazászlók lógtak. A lányból, ahogy előttük ügetett, csöpögött a víz. Átmentek a hallon, majd néhány kőlépcsőt lefelé, végig egy folyosón, és innen egy párás helyiségbe értek, amelynek a közepén egy hatalmas medence díszelgett.

Egy nagydarab, szőrös férfi anyaszült meztelenül ült egy széken a medence szélén, és a lábát szárítgatta egy törülközővel.

– A barátaid, apa – közölte a lánya, majd belecsobbant a vízbe.

A fickó felnézett rájuk borzas, sűrű szemöldöke alól, kicsi szeme jól illett harcias ábrázatához.

– Nem ismerem magukat – vetette oda.

– Charles Fraith vagyok. Tavaly találkoztunk a vadászbálon.

– Ó, maga az. A felesége?

– Nem. Bemutatom Agatha Raisint.

„Most fog nekilátni az ágyékát törölgetni – gondolta Agatha. – Legalább felvenne valamit.”

– Jöjjenek, igyunk meg valamit. – Lord Bellington felemelkedett, és Agatha legnagyobb megkönnyebbülésére magára öltött egy méretes fürdőköntöst.

Követték őt felfelé a lépcsőn, amin idefelé is jöttek, és egy földszinti szobába érkeztek.

– A dolgozószobám – mutatott körbe a lord. – Mivel mérgezik magukat?

Agatha egy gin-tonikot kért, Charles egy whiskyt szódával. A szoba tele volt vadászcsizmákkal és -táskákkal, valamint horgászbotokkal. Egy akváriumból egy jókora lazac szemlélte őket bánatosan. Egy oldalsó asztalon kitömött róka vicsorgott ugrásra készen, mintha a következő pillanatban rájuk vetné magát. A napsugarak az ablakot befutó borostyán sűrű levelei között szűrődtek be a szobába.

Agatha és Charles leültek egymás mellé egy ütött-kopott kanapéra, amely hangos nyikorgással tiltakozott. Lord Bellington egy gazdagon faragott íróasztal mögé telepedett, belekortyolt a lilás italba, amit töltött magának, majd megkérdezte:

– Mi célból jöttek?

– A Carsely határában elterülő kiskertek miatt – felelte Agatha. – Ha ön felépítteti oda azokat az ingatlanokat, ez azt jelenti, hogy Carsely elveszíti falustátuszát, és várossá válik. Két ember is él a faluban, akik évek óta próbálkoznak a lakóparképítéssel, és most úgy fogják érezni, itt az idő.

– Gondolja, hogy engem a legkevésbé is érdekel, hogy mit akar egy rakás kellemetlen falusi? – húzta fel a szemöldökét

Lord Bellington.

– Szüksége van arra a pénzre? – nézett rá csodálkozva Charles.

– Tudniuk kell, hogy az ingatlanból dől a pénz. Megmondhatják azoknak a szerencsétleneknek Carselyben, hogy nincs az az isten, amivel rávesznek, hogy meggondoljam magam.

– Ki örököl maga után? – kérdezte Agatha.

– Mire gondol, eltesznek láb alól? A fiam, Damian. Habár egy akkora nyápic, hogy azon gondolkozom, megváltoztatom a végrendeletem. Most pedig viszlát. Ebédelni akarok.

– Hát, erről ennyit – jegyezte meg Charles, miután távoztak. – Megmondhatjuk Mrs. Bloxbynak, hogy legalább megpróbáltuk.

– Még nem reggeliztem – panaszolta Agatha. – Mi lenne, ha megállnánk valami kiskocsmánál és bekapnánk egy angol reggelit?

– Jó ötlet.

Amikor visszaértek a lelkészlakhoz, a szalon dugig volt emberekkel.

– Megbeszélést tartunk a kiskertekkel kapcsolatban – magyarázta Mrs. Bloxby. Hosszú, szűk, rózsaszín ruhát viselt és magas sarkú, fekete lakkcipőt. Az arcán smink, a haja divatos fazonra vágva, amitől sokkal fiatalabbnak látszott. Úgy tűnt, Gerald Devere vezeti a gyűlést.

Agatha rámosolygott, majd fennhangon bejelentette:

– Attól tartok, rossz híreim vannak. Felkerestük Lord Bellingtont, és jottányit sem enged a szándékaiból.

De amit Gerald reagált, felbosszantotta:

– Előbb velünk kellett volna egyeztetnie. Egy diplomatikusabb személy többre jutott volna.

– Ismerem Bellingtont – szólt közbe Charles. – És semmi nem térítheti el a szándékától, csak a halál.

– Na jó, én felkeresem – jelentkezett egy magas, formás hölgy. Agatha felismerte, Miss Bunty Daventry volt az. – Úgy beszélek majd vele, mint férfi a férfival. Egyenesen.

– Veled megyek – csatlakozott Buntyhoz a barátnője.

Mi is a neve? – tűnődött magában Agatha, aztán hirtelen bevillant neki: Josephine Merriweather, egy kicsi, izgága nő, akinek olyan a képe, mint egy dühös menyétnek.

– Tegyék, amit jónak látnak, de higgyék el, hogy reménytelen – hűtötte le őket Agatha.

– Miért nem küldjük Mr. Devere-t követségbe? – vetette föl Mrs. Bloxby. – Mint volt Scotland Yard-nyomozó, nyilván nagy gyakorlatot szerzett, hogyan kezelje a nehéz embereket. Szavazzunk!

A többség megszavazta, hogy Gerald képviselje őket. A kiskerttulajdonosok csapata főként középosztálybeli hölgyekből és mogorva vénemberekből állt. Az egyik öregúr, Harry Perry így szólt:

– Két éve díjat nyertem a spárgatökömmel! Ezt a dicsőséget nem vehetik el tőlem!

Agatha utálta, ha nem ő irányíthatja a dolgokat.

– Ide figyeljenek! – emelte fel a kezét. – Kapcsolatba lépek

a helyi újságokkal, és kérek egy kis támogatást.

– Ez jó gondolat – ismerte el Gerald, és most először mosolygott Agathára. Mrs. Bloxby arcának ragyogása úgy homályosult el, ahogy egy átvonuló felhő árnyékot vet az alant elterülő mezőre.

Amikor a gyűlés lassan oszladozni kezdett, Gerald útbaigazítást kért Charlestól Lord Bellingtonhoz. Mrs. Bloxby odasúgta Agathának:

– Maradjon itt, ha elmentek.

„Te jó ég – gondolta Agatha. – Geraldról akar beszélni velem?”

De amikor mindenki távozott, csak Agatha és Charles maradtak, Mrs. Bloxby így szólt:

– Nagyon aggódom. Felkorbácsolódtak a kedélyek.

– Azt hiszem, ez érthető – bólintott Charles. – Ha Bellington megvalósítja a tervét, elveszítik a földjeiket.

– Nem erről van szó – felelte a lelkészné. – Valaki lopja a zöldségeket a területről, és az indulatok kezdenek elszabadulni. Miss Merriweather jelentette a lopásokat a rendőrségnek, de ők nem tesznek semmit. Úgyhogy Miss Merriweather most arról beszél fűnek-fának, hogy ha a keze közé kaparintja a tolvajt, megöli.

– Nő lehet az elkövető – állapította meg Agatha.

– Miss Merriweather véleménye szerint a nők tiszták, mint a hó – mondta Mrs. Bloxby.

Ekkor toppant be Alf Bloxby, a lelkész.

– Indulok Winter Parvába – mormogta. Az ajtó felé tartva hirtelen megpördült, és csodálkozva nézett végig a

feleségén:

– Kiruccanunk valahová ma este az ancombe-i imameghívásom után?

– Nem, drágám.

– De hát ki vagy öltözve, és a hajad is más!

„Induljon már el – gondolta Agatha. – De legalább észrevette.”

– Változásra volt szükségem – felelte Mrs. Bloxby. – Menj csak, el fogsz késni.

Miután Alf távozott, Charles megjegyezte:

– Csakugyan nagyon csinos mostanában.

– Köszönöm – pirult el a lelkészné.

Charles érezte, hogy Agatha mindjárt olyasmit mond, amit nem kellene.

– Gyere, menjünk – fogta karon barátnéját. – Mrs. Bloxbynak biztos sok pásztori teendőt kell még ellátnia.

Odakint Charles azonnal Agathára mordult:

– Ha egyetlen szót szólsz a Gerald iránti rajongására, vége a barátságunknak.

– Ebből komoly lelki sérülése lehet!

– Már nem gyerek, és nem a te dolgod. Magadnak akarod a pasast.

– Ne beszélj hülyeségeket!

– Felnőhetnél már, Aggie. Állandóan valami elérhetetlen ideált üldözöl, mint egy pattanásos tinédzser.

Megtorpantak, és egymásra bámultak. Aztán Charles felnevetett:

– Ugyan már. Gyere, igyunk meg valamit, aztán akár

elsétálhatunk azokhoz az ominózus kiskertekhez.

– Kiabáltál velem – panaszolta Agatha elvékonyodott hangon.

– Csak azt akartam, hogy eljusson hozzád, amit magyarázok. Menjünk a kocsmába. Remélem, kitart még ez az indián nyár. Mármint, ha szabad még így hívni, és nem „bennszülött amerikai nyárnak”.

– Ki tudja… Kit érdekel… – mormogta Agatha még mindig durcásan.

De mire kiértek a kiskertekhez, már helyrejött a lelke, és újra jókedvében volt. Úgy döntött, békén hagyja Geraldot, és nem avatkozik bele Mrs. Bloxby életébe. Igazi szentnek érezte magát.

A kiskertek a lakótelep tömbjei mellett terültek el a falu határában.

– A falu boltjában az itt megtermelt zöldségeket árulják – jegyezte meg Charles. – Gyakran veszek otthonra.

Agatha eltűnődött, vajon mikróban is el lehet-e készíteni a zöldséget.

Néhányan az ágyásaik között dolgoztak, mások a kis kalyibájuk előtt üldögéltek és napfürdőztek.

– Mennyi minden nő itt! – ámult el Charles. – Tök, hagyma, cékla, répa, paradicsom…

Az egyik parcella frissen átforgatott földjén egy vonzó külsejű nő dolgozott egy rotációs kapával. Szűk farmert és tarka pamutblúzt viselt. A haja a blúzzal azonos mintájú szalaggal volt átkötve. Szép kontúrú arccsontja és nagy, szürke szeme volt.

Meglátta, hogy nézik őt, és kikapcsolta a rotációs kapát.

– Örülnék, ha lenne egy kertészem, aki segít ezekben – kiáltotta oda. – De a fanatikusok megvádolnának, hogy csalok. Helló, Peta Currie vagyok – lépett közelebb –, még új a faluban. Maga Agatha Raisin. Láttam a képét az újságokban.

– Charles Fraith vagyok – rázta meg Charles a nő kezét.

Kemény versenytárs, gondolta Agatha.

– A férje nem segít magának? – kérdezte a nőtől.

– Nincs férjem. Szabad vagyok, mint a madár. – Rámosolygott Charlesra, aki lelkesen viszonozta is.

– Melyik a háza? – érdeklődött Agatha.

– A meggyilkolt pszichológusnőé. Ha jó áron akar ingatlanhoz jutni Cotswoldsban, keressen olyat, amiből egy áldozat hulláját vitték ki.

Agathát meglegyintette a félelem szele. Megoldotta ugyan a Jill Davent-gyilkosságot, de kis híján vele is végeztek.

– Na, ideje visszatérnem a munkához – mondta Peta.

Charles és Agatha tovább folytatták sétájukat a parcellák között.

– Emlékszem, Mrs. Bloxbytól hallottam, hogy fél holdanként mindössze évi három fontot fizetnek – szólalt meg Agatha. – Még az első világháborúban állapították meg az árat. Nem tudom, mennyire izgassam magam ezzel, hogy ki lopja a zöldségeket. Pillanatnyilag egy csomó munkám van. Ráadásul úgy tűnik, nem lehet mit tenni Lord Bellington ellen, hogy enné meg a fene ott, ahol van.

De ahogy Agatha körülnézett a békés tájon, úgy érezte, az

álma a nyugalmas cotswoldsi öregségről vakvágányra futott. Talán le kéne húznia a rolót a nyomozóirodában, és kertészkedésbe fogni.

Charles bejelentette, hogy hazamegy, úgyhogy kitette Agathát a házánál. Agatha kíváncsi volt, vajon hogy boldogult Gerald Lord Bellingtonnal. Talán nem is jutott tovább az őrháznál, ha ott őszintén megmondta, mi célból érkezett. Akár fel is hívhatná, és megkérdezhetné tőle. De aztán elhessegette a gondolatot, mert Charlesnak köszönhetően ostobának érezte magát miatta.

Estére úrrá lett rajta a magány. Két cicája, Hodge és Boswell a kertben játszottak, szemlátomást tudomást sem véve gazdájukról. Micsoda hülye nevek macskáknak – gondolta. Mindkettő volt férje, James Lacey ötlete volt.

A mélyhűtőben matatott valami mikrózható ételféleség után. De bármi akadt a kezébe, csak elment tőle az étvágya. Úgy döntött, elugrik a kocsmába megvacsorázni.

A döntését abban a pillanatban megbánta, ahogy belépett a pub ajtaján. Az egyik sarokasztalnál Gerald és Peta Currie beszélgettek elmélyülten. Agatha fish and chipset rendelt, és jelezte a pultnál, hogy kiül a kertbe.

„Hova valósi lehet ez a Peta? – töprengett. – Miféle háttere van? Úgy néz ki, mint egy modell. Ha Gerald beleesett Petába, legalább Mrs. Bloxby biztonságban van.”

– Ez nem a mi falusi kopónk? – kérdezte Peta.

– De igen, Agatha Raisin – bólintott Gerald.

– Elég dühösnek látszik.

– Nem kedvelem a magándetektíveket – legyintett Gerald. – Beszéljünk másról.

Még mindig ideges volt a Lord Bellingtonnál tett látogatása miatt. A lord röviden közölte vele, hogy törődjön a maga dolgával, és ne üsse az orrát más ügyeibe. Eddigi pályafutása során mindig tisztelettel beszéltek vele, és ez a valóságból kapott ízelítő most feldühítette.

Csak fél füllel figyelt Petára, aki valami közelmúltban látott filmről fecsegett, és Gerald azt kívánta, bárcsak megvitathatná Agathával a Lord Bellingtonnál történteket.

A lord úgy érezte, szörnyű napja van. A Carselyből érkezett kellemetlenkedő alakokon kívül a fia is betoppant. Még nyámnyilábban festett, mint máskor, ezt közölte is vele az apja. A lánya, Andrea, mint egy kövér madárijesztő. Csak azt tudta tanácsolni neki, fogja magát diétára, mert rossz ránézni. Átkozta magában a volt feleségét, amiért elvált tőle, és két ilyen szörnyű gyerekkel hagyta itt. Előző nap a szeretője, Jenny Coulter faképnél hagyta, de előtte még a fejéhez vágta, hogy egy basáskodó bugris.

Jól bevacsorázott este, az ételt egy üveg Sauternes-vel öblítette le. Az édes bor a gyengéje volt, mindig megivott egy üveggel, ha nem társaságban poharazott. A vacsorát egy pohár crème de menthe likőrrel fejezte be, és úgy döntött, korán nyugovóra tér. Hirtelen úgy érezte, fejébe szállt az ital. Ahogy bemászott az ágyba, teste görcsbe rándult, és hányni kezdett. Segítségért kiáltott, de a fia már visszaindult Londonba, a lánya pedig diszkóba ment. A

házvezetőnője a birtokon álló kis házban lakott, a sofőrje pedig a garázs feletti lakásban. Senki nem hallotta őt. Kétrét görnyedt az agonizálástól, mígnem elvesztette az eszméletét.

Agatha csak pár nap múlva értesült a halálhíréről, amikor a *Times*ban olvasta a nekrológját.

Két hét múlva ellátogatott a kiskerttulajdonosok találkozójára a lelkészlakba. Boldogan ünnepeltek: Lord Bellington örököse, a fia bejelentette, hogy nem áll szándékában ingatlanokat építeni a földterületre.

Amikor az öröm elült, Agatha megkérdezte:

– Hogyan halt meg?

– Görcsöket és hányást követő szív-, illetve veseelégtelenségben – felelte Gerald, aki a rendőrségi kapcsolatain keresztül szerezte az információt.

– Komolyan? Úgy hangzik, mint egy klasszikus fagyállómérgezés – tűnődött Agatha.

Mindannyian rámeredtek. Aztán Petából kitört a nevetés.

– Nincs elég munkája az ügynökségénél, hogy még ki is talál gyilkosságokat?

– Elég sok igazi bűnesetet látok a televízióban – vágta rá Agatha morcosan. – Nem is hinné, hány emberrel végeznek fagyálló segítségével, és a halál először mindig szívrohamnak tűnik.

A vidám beszélgetés lassan újra betöltötte a szalont. Csak Geraldot fogta el a nyugtalanság. Szerzett már barátokat a mircesteri kapitányságon. Wilkes főfelügyelő csípősen

nyilatkozott Agatháról, de Bill Wong őrmestertől úgy hallotta, Agathának olykor egészen hátborzongató megérzései vannak.

Csendesen kisurrant a szobából, és hazament, hogy elintézzen néhány telefonhívást. Megkérdezte például Damiant, lehetségesnek tartja-e, hogy az apját megmérgezték. Damian csak annyit mondott könnyedén:

– A családi kriptában nyugszik. Ha akarja, nézze meg.

A következő vasárnap, miközben Agatha morózusan tolt be a mikróba egy adag curryt, csengettek nála. James Laceyre vagy Charlesra számított, de legnagyobb meglepetésére Gerald állt a küszöbön.

– Bejöhetek? – kérdezte.

– Persze – tárta szélesre az ajtót Agatha, és azt kívánta, bárcsak ne pamutszoknyában, pólóban és papucsban volna.

Bevezette a vendégét a nappaliba, és itallal kínálta. Gerald whiskyt kért szódával. Agatha felszolgálta, magának gin-tonikot töltött, és rákérdezett:

– Minek köszönhetem a látogatását?

– Igaza volt – mondta Gerald. – Most hallottam. Lord Bellingtont fagyállóval mérgezték meg. Be kell vinnem magát a kapitányságra, hogy vallomást tegyen.

– Honnan tudja, hogy ölték meg?

– Nem hagyott nyugodni, amit maga említett. Telefonáltam párat. A lord fia azt mondta, mivel az apja egy kőkoporsóban fekszik a családi kriptában, ha akarom, vethetek rá egy pillantást, és aláírta a szükséges papírokat.

Mivel mi mindketten találkoztunk vele a halála napján, a rendőrség ki akar minket hallgatni.

– Utálom az ilyet – morgott Agatha. – Wilkes majd úgy kezel, mintha én lennék a gyilkos, és bent tart egy fél éjszakát.

Wilkes szokása szerint dühös volt Agathára. Nehezen tudta elképzelni, hogyan sejthette meg a fagyállómérgezést, amikor még csak nem is látta a halottat. Ennélfogva nyilván valami köze kell hogy legyen a halálesethez. Végtére is ott járt a lord házában. Agatha rámutatott, hogy Gerald Devere ugyanúgy ott járt, vele pedig ott volt Charles. Elmondta, hogy számos bűnügyet látott a tévében, amikor is fagyállómérgezés volt a halál oka, ami egészen addig nem derült ki, míg a férj vagy feleség nem végez a következő házastárssal. Nagy nehezen véget ért a kihallgatás, és Agatha dühösen tudomásul vette, hogy nem hagyhatja el az országot.

Gerald megvárta kint az előtérben.

– Elpocsékolt idő? – kérdezte.

– Wilkes egy idióta! – tajtékzott Agatha.

– Úgy érzi, maga hülyét csinál belőle – jegyezte meg Gerald. Hazavitte Agathát, de az italmeghívást nem fogadta el.

Ami szerencse is – gondolta Agatha savanyúan, amikor a nappaliba belépve a szundikáló Charlest találta a kanapén, ölében a macskákkal. Agatha felrázta.

– Bellingtont megmérgezték – közölte a hírt –, és mivel én álltam elő az ötlettel, Wilkes mindenáron engem tekint az

első számú gyanúsítottnak. Téged miért nem hallgattak ki?

– De kihallgattak – ásított Charles lustán. – Azt a helyes nyomozónőt, Alice Petersont küldték ki hozzám.

– Hát, ez önmagában elég ahhoz, hogy az ember kommunista legyen – jegyezte meg fanyarul Agatha. – Veled úgy bánnak, mint a porcelánnal, az ilyen prolikat, mint én meg berángatják az őrsre, és közlik, hogy nem hagyhatja el az országot.

– Ülj le. Nyugodj le. Beszéljük meg. A fia nem lehet, máskülönben nem egyezett volna bele olyan könnyen, hogy kivegyék az apját a koporsóból és bevigyék egy újabb boncolásra. Lehet, hogy a lánya volt. Vagy gondolod, a kiskerttulajdonosok közül mérgezte meg valaki?

– Az nem lehet. Őket azonosítani tudná a kapus. Várj egy kicsit – gondolkodott el Agatha, és lelökte Charles lábát a kanapéról, hogy leülhessen mellé. A macskái panaszkodását a méltatlan eljárás miatt elengedte a füle mellett.

– A fagyállót nyilván valami italba tehették. Valaki megpiszkálhatott egy üveg bort, és aztán egyszerűen várt. Van személyzete?

– Házvezetőnő, vadőr, abból talán kettő is, egy juhász, egy kertész, és egy mircesteri takarítócég, akik egy héten egyszer mentek hozzá. Ha partit adott, akkor cateringcéget bérelt hozzá. Az övé a Harby nevű falu, vagyis inkább törpefalu, ahol nemrég durván felemelte a bérleti díjakat, jókora indulatokat kavarva.

– Honnan tudod mindezt?

– Telefonálgattam – vont vállat Charles. – Hagyd, Agatha. Egy seregnyi gyanúsított van.

Második fejezet

A következő héten Agatha még ahhoz is túlságosan elfoglalt volt, hogy Bellington halálán gondolkozzon. Pénteken azonban betoppant az irodájába a lord fia, Damian.

Lágy, már-már nőies arcvonásokkal bírt, és precíz hullámokba fésülte szőke haját. Világoskék selyemöltönyt viselt háromnegyedes ujjú zakóval, alatta nyitott nyakú fehér inggel, ami látni engedte a nyakában lógó aranymedált. Mély, férfias hangja meglepetésként hatott:

– A rendőrség, úgy tűnik, nem tesz semmit, én viszont tudni akarom, ki ölte meg apámat – közölte.

– Együtt érzek magával a vesztesége miatt – szólt Agatha.

– Nem szükséges. Gyűlöltem a vén gazembert. Épp ez a lényeg. Mindenki hallotta, hogy panaszkodom róla és a halálát kívánom. Úgy érzem, ha még egyszer behívnak kihallgatni, ordítani fogok. Tehát azt kérem, találja meg, ki tette.

– Mindent el fogok követni – bólintott Agatha. – A titkárnőm, Mrs. Freedman elkészíti magának a szerződést.

Gyanakszik valakire?

– Túl sok ember volt a haragosa. Először is ott vannak a falubeliek, akik nem tapsoltak, hogy felemelte nekik a bérleti díjat. Aztán a kiskerttulajdonosok…

– Nekem úgy tűnik – mondta Agatha megfontoltan –, hogy olyasvalakinek kellett lennie, aki ott volt a házban, és észrevétlenül hozzá tudott nyúlni az italokhoz. Mi a helyzet a húgával?

– Andreával? Áh! Szerintem az egyetlen ember, aki tényleg gyászol. Tegnap volt a temetés, csak az ő szeme csillogott nedvesen.

– És az édesanyjuk?

– Hát őt aztán a legkevésbé sem érdekli az ügy. Iszik, mint a kefekötő. És a válás után apámnak még csak a közelébe sem ment. Hogy apám miért harcolt a felügyeletünkért, rejtély számomra. Az az érzésem, csodálta Andreát.

– Mi van a személyzettel? Szeretnék találkozni velük.

– Jöjjön át holnap délelőtt. Mondjuk, tízre. Összeterelem őket.

Miután Damian távozott, az irodában folytatták a péntek esti eligazítást, és Agatha beszámolt a többieknek az új kliensükről. A fiatal, szőke és gyönyörű Toni Gilmour szólalt meg először:

– Már így is túl sok a munkánk. Nem gondolt még rá, hogy felvegyen valakit?

– Majd átgondolom – felelte Agatha. Lehet, hogy Gerald örülne valami kis részidős munkának, úgy legalább közelebb kerülnének egymáshoz, Gerald megkérné a kezét,

és…

Az álmait Patrick Mulligan, volt rendőr szaggatta szét:

– Tudnék egy nyugalmazott nyomozót.

– Majd a jövő héten megbeszéljük – zárta rövidre a témát Agatha.

A bohókás arcú, borzas fekete hajú, fiatal Simon Black lelkesen szólt közbe:

– Ne menjek holnap magával?

– Nem, egyedül megyek – jelentette ki Agatha.

– Phil Marshall, az iroda legidősebb nyomozója, aki Agathához hasonlóan Carselyben lakott, mindent tudott Gerald Devere-ről, és kikövetkeztette a főnöke terveit. Agatha mániákusan utánavetette magát minden vonzó férfinak, aki becsöppent Carselybe vagy a környékbeli falvak valamelyikébe.

Agatha hazarohant, hogy magára öltsön egy dögös, fekete pamutruhát, hozzá egy magas sarkút szandált, bőségesen meghintette magát Miss Diorral, és elindult Geraldhoz.

De mielőtt a férfi házához ért volna, összefutott Mrs. Bloxbyval, aki lehajtott fejjel baktatott hazafelé.

– Akartam kérdezni valamit Mr. Devere-től – mondta a lelkészné bágyatag hangon. – De a kertben volt, és egyébként is elfoglaltnak tűnt.

– Éppen hozzá készülök – mondta Agatha. – Hogy érti, hogy egyébként is elfoglaltnak tűnt?

– Be akartam csöngetni hozzá, amikor az ajtó előtt állva meghallottam a hangját a kert felől. Megkerültem a házat. Épp az új lakónkat, Miss Peta Currie-t csókolta meg.

Csendben félrehúzódtam, aztán eljöttem.

– Ez gyorsan ment – szűrte a foga között Agatha keserűen. – Láttam ezt a Peta Currie-t Geralddal, és találkoztam vele a kiskerteknél.

– Néhány hete érkezett. Neki is van egy darabka földje ott. Azt pletykálják, hogy házas, csak Missnek hívatja magát.

Na, szép kis helyzet, gondolta Agatha szomorúan. Két középkorú nő, akiket, nagyon úgy tűnik, szépen leráztak.

– Átjön hozzám, megiszunk valamit? – hívta a barátnőjét.

– Nem, köszönöm. Inkább hazamegyek a parókiára.

Agatha úgy döntött, Tonit viszi magával. Damian a hallban üdvözölte őket, és elújságolta, hogy a személyzet minden tagja a könyvtárban várakozik.

– Ha végeztek – mondta –, anyám beszélni szeretne magukkal.

– Itt van? – csodálkozott el Agatha.

– Igen, megkértem, hogy költözzön vissza. Most már enyém a birtok – magyarázta Damian. – Én nem tudok a mindennapi teendőkkel foglalkozni, de anyám jó szervező.

Agatha arra gondolt, ez nem egyezik azzal a képpel, amit Damian korábban felvázolt az alkoholista nőről, és ennek hangot is adott.

– Vállalta az elvonókúrát – felelte Damian. – Ez éppen megfelelő rehabilitációs tevékenység lesz számára, és mégiscsak az anyám. Elsőként az intézővel kellene beszélniük, Giles Bennettel. Nemrég vitába keveredett apával. Apám megvádolta, hogy meghamisítja a főkönyvet,

hogy a saját zsebére dolgozzon. Egy hónapos felmondási időt kapott. Én megtartottam Gilest, mert megkértem a könyvelőket, hogy nézzék át a nyilvántartást, és nem találták nyomát a csalásnak.

Agatha utólag úgy találta, a személyzet kihallgatása csak időpocsékolás volt. Ezeket az embereket vagy figyelmeztették, vagy nem mertek rosszat mondani a halottról – kivétel nélkül úgy nyilatkoztak, a lord példás munkaadójuk volt. Giles Bennet azt mondta, nem hatott számára újdonságként, hogy Lord Bellington kirúgta őt, ez rendszeresen megtörtént, és Giles nem is fordított rá figyelmet. Őlordsága nagyszerű ember volt. Mialatt a dicshimnuszokat hallgatták, Toni elcsípett egy gúnyos mosolyt Damian arcán, amit a férfi gyorsan elnyomott, amikor észrevette, hogy Toni figyeli őt.

A kihallgatásokat követően átmentek egy szalonba, ahol Olivia, azaz Lady Bellington várta őket. Agathának meggyőződése volt, hogy csak a skót exfeleségek tartják meg a címüket, de szokatlanul taktikusan nem mondta ki hangosan, amit gondol. Olivia magas, szikár nő volt, barna hajú, nagy barna szemmel. Fakó blúzt és farmert viselt.

– Rendkívül hálás vagyok a segítségéért, Miss Prune – nyújtotta a kezét bágyadtan.

– Raisin. Agatha Raisin.

– Ó, bocsánat. Tudtam, hogy valamelyik ráncos aszalmány. Üljenek le. Nem tudom, segíthetek-e, mert mint valószínűleg tudják, ezer éve nem láttam Arthurt.

– A válásuk óta egyáltalán nem találkozott vele?

– Egy fittyfenét találkoztam, drágám. Az a barbár viselkedése… Szarházi alak. Volt.

– Ha a fagyállót valamelyik palackba csempészték bele – szólt közbe Toni –, nem lehetséges, hogy más üvegekben is van belőle?

– Ó, kedves hölgyem – mosolyodott el Damian –, a helyszínelők átnézték az egész pincét. Apa szerette az édes italokat. Sauternes-t és crème de menthe-et ivott. De gondolhatja: nem találtak egyetlen üveget sem. Mind eltűnt. Még a szemétben sem voltak.

– Olyan lehetett az elkövető, akinek bejárása volt a házba – jegyezte meg Agatha. – Biztosan nem, teszem azt, egy falubeli.

– De lehetett az – vágta rá Damian. – Két nappal a halála előtt apám nyílt napot tartott a birtokon. Ismerik az ilyesmit… Nagy sátrak a pázsiton, házi készítésű sütis standok, bolhapiac, minden. Unalom. Én nem voltam ott. Andrea mesélt róla.

– A húga? Beszélhetnénk vele? – kérdezte Agatha.

– Elment túrázni Skóciába. Ha visszajön, értesítem magukat.

– Volt olyan a falubeliek között, aki különösen feldühödött a bérleti díjak emelése miatt? – firtatta Toni.

– Az a vén medve, Humphrey Sanders. A tó mellett lakik, a Körtefa nevű házban.

– Hát, ez csak időpazarlás volt – bosszankodott Agatha, amikor már az autóban ültek, és a tó felé tartottak.

– Nem feltétlenül – vélekedett Toni. – Damian valahogy

élvezte, hogy nem jutunk semmire. – Elmesélte Agathának azt a furcsa kifejezést a fiú arcán.

– De hát nem bérelsz fel egy olyan kaliberű magánnyomozót, mint én, ha te vagy a gyilkos – kombinálgatott Agatha.

– Megesett már ilyen azelőtt – sandított rá Toni. – Így lehet leplezni a bűnösséget.

– Az már mikor volt! – pufogott Agatha. – Bárcsak ne aggódtam volna annyit Mrs. Bloxby miatt…

– Miért?

– Á, meg sem kellett volna említenem. Itt van az a ház. Egy újabb értelmetlen faggatózás.

A lelkész felnézett az újságból, amikor a felesége belépett a nappaliba, és lehuppant az egyik fotelbe.

– Fáradtnak látszol – állapította meg Alf.

– Pont erre van szükségem – motyogta Mrs. Bloxby keserűen.

– Túl sokat dolgozol – hajtotta össze az újságot a férje. – És mostanában olyan csinos vagy. Figyelj csak ide. Menjünk el ma este vacsorázni Ancombe-ba.

Mrs. Bloxby lelkében fény gyúlt a sötét éjszakában.

– Az csodás lenne!

Humphrey Sanders nagy lendülettel nyitotta ki az ajtót.

– Nem veszek semmit!

– Magándetektív vagyok – nyújtotta oda Agatha a névjegykártyáját. – Lord Bellington meggyilkolása ügyében

nyomozok.

– Hál’ istennek, hogy megszabadultunk tőle! – vakkantotta Sanders, azzal becsapta az ajtót.

– Mára kikészültem – nyögte Agatha Toninak. – Keressünk egy kocsmát.

A település egy árva kocsmával sem büszkélkedhetett, de egy szomszédos faluban találtak egyet, ahol kiültek a kertbe, és fish and chipset ettek.

– Most már jobb – sóhajtott Agatha, miközben eltolta maga elől a tányérját. – Mit gondolsz Damianről?

– Puhány, alamuszi és rejteget valamit – összegezte Toni.

– Bellington mondott valamit nekem és Charlesnak a végrendelete megváltoztatásáról – vetette fel Agatha. – Ez indíték lehet. Hányszor kívántam már, hogy bárcsak a rendőrséghez hasonló felhatalmazásaim lennének… – Előhúzta a mobilját, és felhívta Patricket. – Próbáld megtudni a kapcsolataidon keresztül, hogy Bellington tényleg meg akarta-e változtatni a végrendeletét – kérte a kollégáját, aztán cigarettára gyújtott. – Valamit elfelejtettem – fordult újra Tonihoz. – Bellingtonnak volt egy szeretője, Jenny Coulter. Meg kell szereznem a címét.

– Menjünk vissza Harbyba, és kopogjunk be pár helyre – ajánlotta Toni.

– Elegem van abból a helyből. Egyébként vasárnap van, én meg iderángattalak magammal. Nincs randid vagy valami hasonló?

– Pillanatnyilag semmi – felelte Toni.

Agatha hosszan tanulmányozta fiatal asszisztense helyes

arcát. Neki magának nem adatott meg a normális ifjúkor. Túlságosan is a partnerkeresés ambíciója vezérelte.

– Próbáltad már valaha ezeket az online társközvetítőket? – kérdezte Agatha.

– Eddig még nem – felelte Toni.

– Azt hiszem, be kéne mennünk Mircesterbe, és megpróbálni beszélni Bill Wonggal. Egy kis szerencsével szabadnapos ma, és szolgálhat nekünk némi információval. De legalább ez a gyilkosság nem Cotswoldsban történt, és az otthoniak nem vádolhatnak azzal, hogy a nyakukra hozom a halált.

Felszabadult egy kiskert. Egy idős férfi tulajdona volt, aki hat hónapja elhalálozott. Három jelentkező között dúlt a harc: Bunty Daventry, Josephine Merriweather és Harry Perry szerették volna megkapni a parcellát. De a Kiskerttulajdonosok Tanácsának elnöke, Tommy Bennet ellenezte, mivel szerinte a kertnek új, külső emberhez kell kerülnie.

– Nézzék csak meg! – tombolt a helyszínen Bunty. – Csupa gaz az egész, és szétszóródnak a gyomok magjai mindenütt. Szégyen! Várjunk csak egy kicsit… Odanézzenek! Egy darabka fel van ásva belőle. – Odamasírozott a parcellához. – Úgy néz ki, mint egy sírhant – állapította meg.

– Lehet, hogy az – hagyta annyiban Harry. – Nem is hinné, hányan keresnek helyet a kisállataiknak. Olyan, mintha frissen ásták volna. – Megragadta az ásóját. – Kiforgatom, és ha felismerem a jószágot, fogom, és behajítom a kertjébe annak, akié.

Lendületesen ásott, kérges arca egészen meggyűrődött a koncentrációtól.

– Valami puhát érzek. – Négykézlábra ereszkedett, és a kezével kezdte odébb kotorni a földet. A többi kiskerttulajdonos lassan köré gyűlt.

Harry hirtelen a fenekére zuttyant, miközben Buntyból kiszakadt egy rettenetes sikoly. A föld alól egyszer csak Peta Currie fehér, halott arca bukkant elő. Egy fuvallat suhant át a mező fölött, és Peta arcáról úgy pergett le a földmorzsalék, mintha könny hullana róla. Bunty, aki mindig büszke volt rá, hogy erősebb bármelyik férfinál, elsápadt. Előkerültek a mobiltelefonok, és mindenki sírós hangon könyörgött rendőrség és mentők után.

Mit sem sejtve a drámáról, Agatha és Toni nyugodtan üldögéltek egy mircesteri kocsmában Bill-lel. Az őrmester szolgálatban volt, épp akkor csípték el, amikor kijött a kapitányságról.

– Tudod, hogy nem beszélhetek veled rendőrségi ügyekről, Agatha – mondta sajnálkozva.

– Azt csak meg tudod mondani, hogy Bellington ki akarta-e tagadni az örökségből Damiant! – Agatha figyelmesen fürkészte Bill arcát. Valami megcsillant azokban a mandulavágású szemekben.

– Szóval igen! – kiáltott fel Agatha a maga szokásos, nyugtalanító megérzései egyikével.

– Nem mondtam ezt. – Megcsörrent Bill telefonja. – Fel kell vennem. – Felállt az asztaltól, és odébb sétált.

Agatha hallotta, ahogy bosszúsan felkiált: „Carselyben? Biztos?” Majd nemsokára: „Mindjárt ott leszek.”

– Mennem kell – mondta Bill, amikor visszatért az asztalukhoz.

– Mi történt Carselyben? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Ne is törődj vele. Minden jót. Kösz az italt.

Agathának hevesen zakatolt az agya, miközben követte Bill kocsiját Carselybe. Hozzá nem lehet semmi köze, máskülönben Bill magával vitte volna. A Bellington-gyilkossággal kapcsolatban valami? Egy csomó rendőrautó porzott el mellette.

A faluba érve Agatha megállapította, hogy mind a kiskertek felé száguldanak. „Mi az ördög történhetett? – rágódott magában. – Ha nem most láttam volna Damiant, azt gondolnám, vele történt valami szörnyűség.”

Beállt a rendőrségi autók mögé. Tonival kiszálltak, és sietősen megindultak a parcellák felé, de a bejáratnál egy rendőr útjukat állta.

– Nem mehetnek be – emelte fel a kezét.

– De hát vannak bent mások is! – tiltakozott Agatha.

– Ők eleve a helyszínen tartózkodtak. Kikérdezik őket.

– Milyen helyszínen? Mi történt? – faggatózott Agatha.

– Tűnjenek el, és törődjenek a maguk dolgával.

Odébb sétáltak egy kicsit, amikor is Agatha meglátta, hogy Mrs. Bloxby siet feléjük az úton Gerald társaságában.

– Hát nem szörnyű? – lépett oda hozzájuk. – Szegény Miss Currie!

– Mi? – meredt rá Agatha. – Csak azt ne mondja, hogy

valaki eltette láb alól!

– Úgy tűnik, leütötték, aztán a testét elásták az egyik parcellában – felelte a lelkészné.

– Honnan tudta meg? – kérdezte Toni.

– Két kiskerttulajdonos felhívott a parókián, amint megtalálták a holttestet.

Agatha maciszeme megállapodott Gerald arcán.

– A rendőrség tudni akarja majd, ki látta utoljára életben – jegyezte meg.

– Természetesen – bökte ki Gerald hűvösen. – Ez a normál eljárás. Bocsássanak meg, haza kell mennem, elfelejtettem valamit.

Mrs. Bloxby Agatha karjára tette a kezét, és hosszan a szemébe nézett. „Nem akarja, hogy beszéljek majd a tegnapi csókról, ami Peta és Gerald között csattant. A fenébe! – gondolta Agatha. – De miért?” Barátnője iránti lojalitásból hallgatott, ahogy a gyorsan távozó Gerald után nézett.

– Szóval, újabb gyilkosság – hallott egy ismerős hangot a háta mögül. Charles toppant mellé.

– Kit intéztek el?

– Peta Currie-t – felelte Agatha. – Emlékszel, itt találkoztunk vele. A föld alatt találták meg az egyik ágyásban.

Charles a kiskerttulajdonosokat tanulmányozta.

– Íme, a falusi társadalom keresztmetszete – állapította meg. – Itt vannak például a megcsontosodott, régi szokásokhoz ragaszkodó diktátorok. Némelyik úgy néz ki,

mintha *A majmok bolygójáról* jött volna. A régi, Viktória-korabeli fotókon látsz ilyen arcokat ezzel a nagy, majomszerű szájjal. A huszadik századba átlépve annyira nem volt divatos a nagy száj, hogy a nők, akiket ezzel vert meg a sors, aprócska rózsabimbó-szájat rúzsoztak maguknak. Aztán itt vannak a középosztálybeli nők, akik már ránézésre harcias vegetáriánusok. Néhány született kertész. És nézd csak, arra ott! Még szőlője is van annak a két csinos nőnek. Tudod, kik azok?

– Az egyik igen jó fotós – szólt közbe Phil Marshall, aki ekkor ért oda melléjük. – A barátja teniszedző.

– Szórakoztató őket tanulmányozni – folytatta Charles. – Kíváncsi vagyok, mit követhetett el Peta. Rálépett valaki díjnyertes póréhagymájára?

– Utánanéztem Petának tegnap este – szólalt meg Mrs. Bloxby. – Nem tudtam aludni, és érdekelt, talál-e valamit róla a Google. A húszas évei elején híres modell volt. Háromszor ment férjhez és vált el.

– Megelőztek, Aggie – cukkolta Charles. – Te csak két férjet fogyasztottál.

– Van valami kapcsolat Lord Bellingtonnal? – kérdezte Agatha.

– Az első férje Lord Bellington unokatestvére volt. Egy parlamenti képviselő, Mr. Nigel Farraday.

– Jobb, ha beszélünk Bill-lel – mondta Agatha. Odalépett a kaput őrző rendőrhöz. – Mondja meg Bill Wong őrmesternek, hogy Agatha Raisinnek fontos információja van a gyilkossággal kapcsolatban. – Az őr elfordult, és

gyorsan hadart valamit a hajtókájára csíptetett kütyübe.

Agatha türelmesen várt, mígnem felbukkant Bill, és elmesélte neki, mit hallott Mrs. Bloxbytól.

– Elég gyenge kapcsolat – jegyezte meg Bill. – Jöjjön velem, Mrs. Bloxby, felvesszük a vallomását. Maradj itt, Agatha, később majd elugrom hozzád.

Zavarában pirulva Mrs. Bloxby követte Bill Wongot a parcellák közé. „Kíváncsi vagyok, mivel magyarázza majd a Peta iránti érdeklődését” – tűnődött Agatha, majd Charleshoz fordult:

– Menjünk haza hozzám, és várjuk meg ott Billt. Phil, Toni, veletek mi a helyzet?

Toni azt mondta, ő visszamenne Mircesterbe, Phil a fényképezőgépére bökött, és jelezte, hogy marad még egy kicsit, megpróbál minél több fotót csinálni a kiskerttulajdonosokról.

Agatha és Charles a konyhában ültek, várták Billt. A kertben akartak letelepedni, de feltámadt a hideg szél, és sötét kis felhők takarták el a napot.

– Nézd, hogy kavarognak mindenfelé az őszi levelek – szólt Agatha. – Milyen kár… Minden olyan gyorsan elmúlik. Legszívesebben fognék egy doboz lakkot, és visszaragasztanám őket.

Agatha feltette a laptopját a konyhaasztalra, és bekapcsolta.

– Rákeresel Petára? – kérdezte Charles.

– Nem. Bellington szeretőjének, Jenny Coulternek nézek

utána. Lássuk csak. A fenébe. Semmi a világon. Elkérem a címét Damiantől. Még mindig szeretőnek hívják az ilyet manapság?

Charles vállat vont.

– Partner, vagy a második társ. Olvastam egyszer egy szórakoztató olvasói levelet a *Times*ban, miszerint Ausztráliában „de facto partnernek” nevezik a szeretőt.

Agatha felhívta Damiant, és megtudakolta, hol keresse Jenny Coultert, és leírta a címet. Aztán beszámolt Peta Currie haláláról.

– Az kicsoda? – kérdezte Damian.

– Az apja unokatestvérének, Nigel Farradaynek a felesége volt egykor.

– Azt hiszem, gyerekkoromban egyszer találkoztam Nigellel – mondta Damian. – Erre a Petára viszont nem emlékszem. Majd utánanézek. De a kiskertek tisztára háborús övezet. A falu nemkülönben. Tavaly valaki nem zárta el a csapot, és a bizottság úgy döntött, mindenkinek a nyomókútról kell cipelnie a vizet, nem locsolhatnak slaggal. És mindezt egyetlen ember hanyagsága miatt. Se vége, se hossza a veszekedéseknek.

Megszólalt a csengő, Charles ment ajtót nyitni. Agatha meghallotta Bill hangját, és közölte Damiannel, hogy később visszahívja, majd letette a telefont.

Bill belépett a konyhába, nyomában a csinos nyomozónővel, Alice Petersonnal. Bill kikérdezte Agathát a Harby Hallban tett látogatásáról, aztán így szólt:

– Érdekes dolgokat hallottam Mrs. Bloxbyról.

– Mi az ördögöt lehet róla hallani? – kérdezte Agatha, mintha nem tudná.

– A kiskertek környékén azt pletykálják, hogy Mrs. Bloxby belebolondult Gerald Devere-be, és hogy Gerald Devere szerelmi viszonyba keveredett Peta Currie-vel.

– Ostobaság!

– Mrs. Bloxby sok időt töltött együtt Devere-rel, csinos, új ruhákban jár, befestette a haját, és sminkelni kezdte magát.

– Ó, arról én tehetek – füllentette Agatha. – Nagyon régóta próbálom rávenni, hogy adjon többet a megjelenésére, és végre megfogadta a tanácsomat. Mrs. Bloxby mindig sok időt áldoz a jövevényekre, hogy segítsen nekik gyökeret ereszteni. Ugyan már, Bill! Az az asszony egy szent.

– Azért ha itt végzek, beszélek vele. Hol van Charles?

Agatha körülnézett.

– Az előbb még itt volt. Gondolod, hogy van valami összefüggés Peta és Lord Bellington meggyilkolása között?

– Még nem lehet tudni – felelte Bill.

Charles azért osont ki, hogy a parókiára siessen. A lelkész szerencsére nem volt otthon. Mrs. Bloxby rémülten hallgatta Charles figyelmeztetését, hogy Bill nemsokára felkeresi, és hogy mi lesz jövetelének oka.

– Mit mondjak neki? – sopánkodott elkeseredetten a lelkészné.

– Azt, amit Agatha mondott neki néhány perce, vagyis hogy ő biztatta magát, törődjön többet a külsejével, és maga végre megfogadta a tanácsát. Gerald azért járt ide olyan sokszor, mert nem ismert senkit a faluban, és maga segített

neki a beilleszkedésben. Rendben?

– De ez nem volna igaz.

– Kínos helyzetbe akarja hozni a férjét? És ha épp akkor jön haza, amikor Bill itt van? Tartok tőle, hogy a faluban máris élénken pletykálnak magáról és Geraldról.

– Nagyon ostoba voltam – ismerte el halkan Mrs. Bloxby. – Mr. Devere elhalmozott bókokkal. Olyan jólesett a figyelem! Úgy éreztem, a férjem már soha észre sem vesz. De végre megtört a jég! Tegnap este. Elvitt vacsorázni, kijelentette, hogy túl sokat dolgozom és hogy vegyek fel takarítónőt.

– Nem tudja, mennyi ideig tartott Gerald és Peta románca?

Mrs. Bloxby megrázta a fejét.

– Nem is tudtam róla egészen addig, amíg meg nem láttam őket csókolózni. Mrs. Raisin ezt nem említette?

– Még nem. Szerintem az olyan férfiak, mint Devere, csak azért csapják a szelet a nőknek, hogy a saját egójukat dagasszák. Remélem, valaki majd csak elintézi!

Megszólalt a csengő.

– Ez Bill lesz – mondta Charles. – Majd a temetőn keresztül megyek.

Harmadik fejezet

Amikor Charles újra csatlakozott Agathához a konyhában, az így szólt:

– Jenny Coulter Mircesterben él. Lássuk, otthon van-e!

– Nehéz napunk volt, Agatha – felelte Charles. – Nem halaszthatnánk ezt holnap reggelre?

– A nő minden bizonnyal állásban van. Manapság sokszor még az úgynevezett „kitartott nők” is dolgoznak.

– Tapasztalatból beszélsz?

– Bárcsak úgy lenne! Tudod, Charles, van azokban a kiskertekben valami titokzatos báj.

– Például hullák?

– Nem, úgy értem, el tudom képzelni magamról, ahogy egy nyári napon kint üldögélek az árnyékban, és figyelem, hogyan nő a fű.

– Az egyetlen dolog, ami ott megteremne, az unalom – felelte Charles. – Tudod, Aggie, sokszor annyira elmerülsz a fantáziavilágodban, hogy nehéz elképzelni, amint ráébredsz a valóságra és megoldod az eseteket.

– Nem fantáziálok! – süvöltötte Agatha. – És ne hívj Aggienek! Rendben, akkor hétfőn. Bejössz az irodába?

– Nem, nem megyek. Van saját életem is. Ellenőriznem kell, hogyan halad a szüreti fesztivál előkészítése. Kellemes, idilli és holttestektől mentes mulatság lesz.

Charles távozása után Agatha beengedte a macskáit. Azok durcásan bámultak rá, kint ugyanis már eleredt az eső. Itt a vége a szép időnek. Agatha az órára nézett. Este tíz! És még nem is vacsorázott. Kinyitotta a fagyasztót, undorral szemügyre vette az ott sorakozó mikrózható ételeket, majd bevágta a fagyasztó ajtaját.

Csengettek. Agatha a macskáira nézett. Ha Bill vagy Charles jött volna vissza, a cicák rohannának az ajtóhoz, de azok tovább nyalogatták magukat.

Agatha kinézett a kémlelőlyukon, és Geraldot pillantotta meg a küszöbön. Kelletlenül nyitott ajtót a meghiúsult álomnak.

– Késő van? – kérdezte Gerald.

– Nincs késő. Bújjon be. Mi a baj? – kérdezte Agatha, és a konyha felé vette az irányt. Nem érezte a késztetést, hogy elnézést kérjen és felmenjen az emeletre megigazítani a sminkjét. Annak az elképzelésnek már befellegzett.

– Kávét? Vagy valami erősebbet? – kínálta a vendéget.

– Semmit, köszönöm.

– Szóval, mi a probléma? Feltételezem, hogy valami gond van.

Gerald felsóhajtott, és leült a konyhaasztalhoz. Agatha vele szemben foglalt helyet.

– Ha az ember a Scotland Yardnál van, fura módon elszigetelődik a külvilágtól. Vagyunk mi, és vannak ők. Most én is az ők közé tartozom. A hiúságom hatalmas csorbát szenvedett. Peta teljes gőzzel rám hajtott, ami megnyugtatott, és egyúttal hízelgő is volt számomra. De megölték, és úgy látszik, én vagyok az első számú gyanúsított.

– Wilkes mindenkivel azt érezteti, hogy első számú gyanúsított – felelte keserűen Agatha. – De maga szeretne tőlem valamit. Mi az?

– Újra dolgozni akarok. Azt reméltem, talán szüksége van még egy nyomozóra.

Agatha már-már visszautasította. Még mindig haragudott Geraldra, amiért megzavarta Mrs. Bloxby lelki egyensúlyát. De aztán győzött a józan esze. Itt volt egy férfi, gyanúsított vagy sem, akinek jobb kapcsolatai vannak a rendőrségnél, mint Patricknek.

– Holnap reggel kilencre jöjjön be az irodába – felelte –, és írja alá a szükséges papírokat. Holnap felkeresem Jenny Coultert, Bellington exszeretőjét. Kezdhet mindjárt azzal, hogy velem jön.

– Köszönöm.

– Csak még valami – emelte Agatha Geraldra maciszemét. – Nincs több flörtölés Mrs. Bloxbyval, mert a végén még félreértené.

– Ígérem, hogy többé a közelébe se megyek a parókiának.

– Dehogynem megy, nagyon is, de csak amikor a férj is otthon van. Bántó lenne hirtelen megszakítani a

kapcsolatot. Hívja meg Mrs. Bloxbyt és a férjét vacsorára.

– Rendben van. Már csak az érdekelne, maga mit gondol rólam?

Agatha elvigyorodott.

– Mint férfiról nem sokat, arra viszont kíváncsi vagyok, hogyan működik nyomozóként.

Miután Gerald távozott, Agatha gondolataiban feléledt a korábbi romantikus fantázia a férfiról. Erőteljesen megrázta a fejét, hogy elűzze ezt a képtelenséget, majd felment lefeküdni. Elalvás előtt abban reménykedett, Charles majd jó bosszús lesz, ha megtudja, hogy Gerald csatlakozott a csapatához.

Másnap reggel Agatha bemutatta Geraldot a munkatársainak. Észrevette, hogy amint a férfi sorban lekezelt mindenkivel, Toni kezét egy kicsivel tovább szorongatta a szükségesnél.

Kint a parkolóban összevitatkoztak. Gerald erősködött, hogy az ő kocsijával menjenek, de Agatha rögtön az elején világossá akarta tenni, hogy itt ő irányít, és meg is nyerte a csatát. Ő vezetett, Gerald pedig mellette duzzogott az anyósülésen.

– A nő a lakótelepen él, a város szélén – mondta Agatha. – Azt hittem, valami jobb részen lakik.

– Bellington pénzelhette és tarthatta fenn a lakását. Kíváncsi vagyok, hogy néz ki – tűnődött Gerald, miután Agatha leparkolt, és az épület bejárata felé ballagtak. – Vannak különféle rendezvényeken készült fotóim

Bellingtonról, amiket egy régi ismerősömtől kaptam meg e-mailben. Néhány régebbi képen látni a korábbi szeretőjét, az újabbakon viszont semmi nyoma szerelmi életnek.

Agathát átjárta a fájdalmas irigység. Naná, hogy Geraldnak hasznosabb kapcsolatai vannak, mint neki. Sokat bosszankodott azon, hogy kihagyják a rendőrségi vizsgálatokból, és nem jut hozzá az információkhoz.

Jenny Coulter lakása egy kisebb, mindössze négyszintes házban volt, a legfelső emeleten. A liftre kirakták a táblát: Nem működik. Mire felértek, Agatha alig kapott levegőt és megfájdult a lába. „Te jó isten – gondolta –, már itt tartunk. Nincs több cigaretta, nincs több magas sarkú cipő. Végem van."

– Valami baj van? – kérdezte Gerald.

– Tessék? Ja, semmi, jól vagyok. Csöngessen be.

Gerald megnyomta a csengőt. Semmi válasz, csak a feltámadó szél süvítése hallatszott kintről. Nem hallották a társasházakban szokásos zajok egyikét sem: sehol nem szólt a tévé, nem sírtak kisbabák és párok sem veszekedtek. Minden emeleten csak két lakás volt.

– Megnézem a szemben levő lakást – mondta Agatha. Először úgy tűnt, ott sincs otthon senki, de ahogy megfordult, egy vénember nyitotta ki az ajtót, két botra támaszkodva.

– Ki az, nagyapa? – szólalt meg egy hang az öreg háta mögött.

– Azt hiszem, a jehovisták – válaszolta a férfi. – Ide hallgassanak, én nem hiszek istenben, soha nem is hittem,

és nem is fogok, és…

– Magánnyomozók vagyunk – szakította félbe jó hangosan Agatha. – Nem tudja, hogy a szomszédja, Miss Coulter, mikor lesz itthon?

Az aggastyán fakó, vizenyős szemekkel bámult rá.

– Nem vagyok süket. Általában itthon van, de nem nyit ajtót, ha azt gondolja, olyasvalaki keresi, akit nem ismer.

– Köszönöm – mondta Agatha még mindig bosszúsan, amiért Jehova tanújának nézték.

Aztán elővett egy névjegykártyát, és bedobta a levélszekrénybe. Újra becsöngetett. Percek múlva, amikor már majdnem feladta, kinyílt az ajtó, és egy ősz hajú, molett nő jelent meg a küszöbön.

– Miss Coulterrel szeretnék beszélni – mondta Agatha.

– Én vagyok az. Arról a fukar vén gazemberről van szó?

– Igen, amennyiben Lord Bellingtonra gondol.

– Jöjjenek be.

Követték a nőt a nappaliba. Agatha bemutatta Geraldot. A szobában volt néhány szép antik bútordarab, valamint egy fonott Sheraton pamlag székekkel.

Jenny látta, hogy Agatha szemügyre veszi a bútorokat, és elmosolyodott.

– Amikor otthagytam a vén gazembert, éjszaka hozattam el tőle a berendezést a költöztetőkkel. Hagytam neki egy cédulát, hogy ha vissza akarja kapni a holmiját, pereljen be.

Gerald megszólalt:

– Van valami ötlete, ki mérgezhette meg?

– Fogadni mernék, hogy a fia. Fura egy alak. Az egész

család fura. A mérget valamelyik undorítóan édes italába csempészték bele?

– Igen – felelte Gerald. – Vagy a borba, vagy a crème de menthe-be. Csak olyasvalaki lehetett, aki tudta, hogy az édes italokat szereti.

– Ünnepséget tartott vagy valami ilyesmit – tette hozzá Agatha. – Valamelyik falusi bejuthatott a házba. Valószínűleg bekéredzkedett a házban lévő egyik mosdóba.

– Tudta, hogy az italozási szokásai nem vallanak kifinomultságra – jegyezte meg Jenny. – Csak a legszűkebb családja tudott arról, hogy az édes italokat szereti.

– És a díszebédeken? – kérdezte Gerald.

– Csak a legjobb borok, a végén meg portói – válaszolta Jenny. – Mindezt elmondtam a rendőrségnek. Elég gyorsan rám találtak. Van alibim az éjszakára, amikor megölték, de az orrom alá dörgölték, hogy bármikor beletehette valaki a mérget az italába.

– Ez egy önkormányzati lakás – jegyezte meg Agatha. – Nehéz volt ilyet találni?

– Mindig is itt laktam. Megtartottam nehezebb időkre. Nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan utolérnek a nehéz idők, de most itt vagyok. Foglaljanak helyet.

Agatha zavarban volt. Olyasvalakire számított, mint azok a mutatós fiatal feleségek, akik Carselyben laknak: szőke, plasztikázott pipik, külön bejáratú személyi edzővel. Jenny alakja a méretes fenekével és nagy szájával minden bizonnyal elbűvölt volna egy Edward-korabeli úriembert. Nagy barna szeme volt, de az arca két oldalán egy-egy mély

barázda húzódott, a szája és a szeme környékét pedig ráncok tarkították. Agatha arra a következtetésre jutott, hogy Jenny fiatal korában vonzó nő lehetett, és viszonya a lorddal akkoriban kezdődhetett.

– Hogyan ismerte meg Lord Bellingtont?

– Lássuk csak. Úgy öt éve lehetett. Egy ékszerboltban dolgoztam a városban, és ő bejött, hogy egy medált vásároljon a lányának. Beszélgetni kezdtünk, aztán elvitt vacsorázni. Ott kezdődött az egész. Kezdetben nagyon bőkezűen bánt velem, és élvezet volt egy nagy házban lakni. Én épp két kapcsolat között voltam. Az előző lovagomról kiderült, hogy fukar és erőszakos. Találja ki, hogy mi történt azután! Bellington is fukar lett és erőszakos. Férfiak!

– Maga mindig… szóval… szerető volt? – kérdezte Gerald.

– Úgy van. Élveztem a kapcsolat előnyeit, de bármikor leléphettem, amikor csak akartam.

Agatha kíváncsian tanulmányozta Jennyt. Mi a fenét csinált, amivel elérte, hogy ilyen kapós lett? Nagyon rejtélyes.

– Találkozott valaha Nigel Farradayjel? – kérdezte.

– Néhányszor.

– Tudja, Peta Currie-t meggyilkolták Carselyben, a faluban – mondta Agatha. – Ő valamikor a felesége volt.

– Olvastam – válaszolta Jenny. – A lánnyal soha nem találkoztam. Az még az én időm előtt volt, Nigelt pedig nem kedveltem. Rémesen bánt velem, és a felesége is egy szörnyeteg.

– Megkerestem a címüket – szólalt meg Gerald. – Iddington Loxbyban laknak. Az közel van Harbyhoz?

– Körülbelül hat mérföldnyire – felelte Jenny. – De még meg sem kínáltam magukat semmivel. Kérnek kávét vagy valamit?

– Nem, már mennünk kell – válaszolta Agatha. – Farraday parlamenti képviselő, ugye?

– Igen, független. Konzervatív volt, de félt, hogy elveszíti a székét, ezért úgy döntött, kilép a pártjából és átül a függetlenek közé, és mindenkinek mindent megígér, egy kis nosztalgiával fűszerezve. Hogy Nagy-Britannia a briteké, hogy el kell távolítani a bevándorlókat, vissza kell hozni a dohányzást, és duplájára emelni a nyugdíjakat. És mivel tudta, hogy soha nem lesz igazi hatalma, azt ígérhetett, amit csak akart.

A kocsiban Agatha megjegyezte:

– Érdekesebb nőre számítottam.

– Nagyon is szexi – jelentette ki Gerald.

– Azt én nem tudom – vágott vissza Agatha dühösen. Micsoda világ ez? A női magazinok rábeszélnek, hogy járj magas sarkúban, használj parfümöt, viselj műszempillát, hosszabbíttasd meg a hajad, hogy el tudd csábítani a hímnemű egyedeket, erre itt ez a nő, aki úgy néz ki, mint valakinek az anyja. Azon tűnődött, lesz-e része valaha is gyengédséggel és romantikával kecsegtető szexuális élményben. James Lacey a „durr bele” kategóriába tartozott. Charles rafinált szerető, de nagyon visszafogott. „Mintha macskával szeretkezne az ember” – mélázott

Agatha.

– Tessék? – kérdezte Gerald, és Agatha rémülten jött rá, hogy hangosan beszélt.

– Semmi – felelte gyorsan Agatha. – Csak egy régi ügyön gondolkodtam.

Végre odaértek Iddington Loxbyba. Gerald bement a helyi zöldségeshez, és megkérdezte, hol találják Mr. Farraday házát.

– Az a Coddend Manor – válaszolta a férfi. – Menjen vissza azon az úton, amerről jött, és forduljon balra a Coddend táblánál. Nemsokára meglátja a kaput az út mellett. Ananász oszlopfők.

Hamarosan egy hosszú, keskeny úton autóztak, amelyet mindkét oldalról sűrű fasor szegélyezett. A kocsi átbucskázott egy marhaterelő rácson, aztán elhagyták a fákat, és az utat most mindkét oldalon nyílt térség vette körül. Agatha megkerült egy lóistállót, és egy boltív alatt behajtott az udvarba, amely zsúfolva volt autókkal.

– Biztos vendégei vannak – jegyezte meg Gerald. – Nézze! Ott egy hely. Háttal álljon be.

– Ez a kocsi csak előre tud menni. Hátrafelé nem – morgott Agatha, aki gyűlölte a hátramenetet. Egy Rolls és egy Bentley között állt meg.

– Valamikor régen ez egy szép György-korabeli ház lehetett. Aztán oda nem illő viktoriánus bővítményeket ragasztottak hozzá. És nézze azt a rengeteg borostyánt! Biztosan tönkreteszi a kőfalakat.

Az ajtó nyitva állt. Agatha egyenesen besétált volna, de Gerald megragadta a karját.

– Nem kéne inkább becsöngetni, hogy a komornyik bejelenthessen minket?

– Nem hiszem, hogy a nagyon gazdagokon kívül manapság bárkinek komornyikja lenne. Gyerünk be.

Egy átjáróban találták magukat, amelyből egy-egy folyosó nyílt jobbra és balra.

– Talán telefonálnunk kellett volna – jegyezte meg Gerald.

– Mint volt zsaru, tudhatná, hogy sokszor jobb meglepni őket – tromfolta le Agatha.

Gerald hirtelen megtorpant. Dühösen ráncolta a homlokát.

– Többet tudok a nyomozásról, mint amennyit maga egész életében meg tudna tanulni! – kiáltotta.

– Fogja be, maga beképzelt majom! – vágott vissza Agatha.

Egy nő jelent meg a folyosó végén. Annyira hasonlított Petára, hogy Agathának kihagyott a szívverése.

– Ki a fenék maguk – bámult rájuk a nő –, és mit keresnek a házamban?

Agatha bocsánatkérő mosollyal előresietett.

– Agatha Raisin magándetektív vagyok. Peta Currie meggyilkolása ügyében nyomozok. Sokat segítene, ha megtudhatnánk valamit a hátteréről. Arra gondoltunk, hogy talán beszélhetünk Mr. Farradayjel.

– Most nem alkalmas. Vendégeink vannak.

– Mi történt, drágám? – Egy férfi jött feléjük.

– Ez a nő – válaszolta a felesége fagyos hangsúllyal – Peta

Currie-ről akar téged faggatni. Megmondtam neki, hogy tűnjön el.

A férfi közelebb lépett. Magas volt, sűrű fehér hajjal. Fehér arcán vörös foltok éktelenkedtek, nagy orrán tátongtak a pórusok.

– Ne aggódj, édesem – mondta. – Menj, és foglalkozz a vendégekkel. Kinyitott egy ajtót a bal oldalon. – Tessék.

A poros szobán látszott, hogy nem használják.

– Kérem, foglaljanak helyet – mondta.

Agatha leült egy megviselt díványra, amelyről porfelhő szállt fel. Gerald melléje telepedett. Nigel Farraday odahúzott egy kemény támlájú széket, leült, és hátradőlt. Gallér nélküli inget és bő sortot viselt.

– Ez az ökörsütéshez rendszeresített viseletem – jegyezte meg. – Nos, maguk kicsodák?

Miután mindkettőjüket bemutatta, Agatha Petáról kezdte faggatni a férfit.

– Nem érdekelte semmi, csak a ruhák, a smink és mindenekelőtt a pénz. De vonzónak vonzó volt, arról biztosíthatom magukat – jelentette ki. – Viszont nem akart gyereket. Én politikus vagyok, hasznos, ha van az embernek családja. Az utána következő párom is egy lúzer volt. Ezzel a nővel most szerencsém van. Két kisfiú. És maguk? Vannak gyerekeik?

Gerald rémületére Agatha szomorúan így felelt:

– Gerald nem akarta, hogy gyerekem legyen.

– Szegény asszony. Most meg már túl öreg hozzá. De még örökbe fogadhat!

– Álljunk csak meg egy pillanatra! – kiáltott fel Gerald. – Szeretném, ha tudná, hogy én a Scotland Yard nyugalmazott nyomozója vagyok, és az Agatha Raisin Magánnyomozó-irodánál dolgozom. Nem vagyunk házasok. Agatha, mi az ördög ütött magába?

Nigel sokatmondóan Agathára nézett.

– A hölgy nagy tréfacsináló. Ez tetszik nekem.

Agatha a férfira mosolygott, aki hátrasimította a haját, és visszamosolygott rá.

– Áruljon el nekem még valamit. Peta hűséges volt magához?

– A házasságunk vége felé már nem. Ez az én szerencsém. Felfogadtam egy magándetektívet, és elég bizonyíték gyűlt össze, így nem kellett egy halom pénzt fizetnem, amikor elváltam tőle.

– Olyan ember volt, akit áldozatnak lehetne nevezni? Úgy értem, talán rossz társaságba keveredett? Kábítószerek? Féltékeny szeretők? Vagy bármi ilyesmi?

– Túlságosan lefoglalt a választás, amikor elkezdett félrelépni. De hallgasson ide, Agatha, már ha szólíthatom Agathának.

– Csak tessék.

– Vacsorázzunk együtt valamelyik este. Addig majd töröm szegény fejemet, hátha eszembe jut valami, ami hasznos lehet magának.

– Rendben van – egyezett bele Agatha.

Mielőtt beszálltak a kocsiba, Agatha belebújt lapos sarkú cipőjébe, amit vezetésnél viselt, a magas sarkút pedig a

hátsó ülésre hajította.

– Azt ugye tudja, hogy a fickó csak el akarja magát csábítani? – kérdezte Gerald.

– Ez időről időre megtörténik – mondta Agatha. – De mire rájön, hogy nem járt sikerrel, én talán kiszedek belőle valami használhatót.

Gerald az anyósülésből úgy nézett oldalvást Agathára, mintha most látná először. Szemügyre vette hosszú lábát, amely kivillant rövid szoknyája alól, sima, fényes haját, és érezte a francia parfüm enyhe illatát, amely a nőt körüllengte.

– Nem én csókoltam meg Petát – jegyezte meg. – Peta csókolt meg engem. Az ölembe ült, és a számra tapasztotta a száját, még mielőtt rájöttem volna, miben mesterkedik.

– És maga akkor eltolta magától, mondván: én nem vagyok az a fajta férfi?

– Nem. De nem láttam, mi készül. Melyik férfi látta volna?

– Van egy barátom, aki egy mérföldről látta volna, mi készül – válaszolta Agatha, és Charlesra gondolt. De hol van Charles? Agatha rájött, hogy sokkal szívesebben venné, ha Charles lenne itt vele Gerald helyett, aztán gondolatban mindjárt meg is dorgálta magát. Charles ki-be járkált az életében, legtöbbször flegmán és szenvtelenül, mint egy macska.

– Meglátjuk, Damian otthon van-e – mondta Agatha. – Biztosan hallott valami pletykát Petáról. És nagyon szeretném kikérdezni a lord lányát is.

Agatha legnagyobb meglepetésére, ahogy leparkolt a

kocsival, Gerald odarohant, hogy kinyissa előtte az ajtót.

Becsöngettek, és vártak. Végül Lady Bellington jelent meg az ajtóban, és nem túl barátságosan üdvözölte Agathát:

– Á, maga az a fárasztó nőszemély. Először a rendőrség, most meg maga. De ha Damian magát akarja, kénytelen vagyok alkalmazkodni.

Ezzel Lady Bellington az ajtót nyitva hagyva odébb sétált.

– Hol van Damian? – tette fel a kérdést Agatha a távozó nő hátának.

– A kertben – kiáltott vissza Lady Bellington a válla fölött, aztán eltűnt egy ajtó mögött, és jól becsapta maga után.

– Ahelyett, hogy nekiállnánk megkeresni a kertbe vezető utat ebben a labirintusban, menjünk ki, és kerüljük meg a házat – javasolta Agatha.

Amikor kiléptek, a bizonytalan napfény remegve sütött át az épületet borító borostyánleveleken. Hűvös szellő támadt. Agatha arra gondolt, bárcsak kabátot vett volna. Aztán rájött, hogy még mindig a lapos talpú cipő van rajta, amelyben vezetett. Úgy érezte, összement, és nem csak hosszában. De a házhoz vezető kavicsos ösvényen nehéz lett volna a magas sarkúban egyensúlyozni, ezért továbbment, és próbált nem elkedvetlenedni.

Damiant egy fotelban ülve találták a teraszon a ház mögött. Egy széllökés piros és aranysárga őszi leveleket sodort köréje. Damian elkapott egyet és felemelte.

– A haldokló esztendő egyik elveszett gyermeke – érzelgett a férfi.

Mit lehet erre válaszolni, tűnődött Agatha.

– Jöjjenek, üljenek le – mondta Damian.

Agatha egy egyenes hátú fém kerti széket választott, Gerald egy fotel szélére kuporodott Damian másik oldalán.

– Szóval, ki a gyilkos? – érdeklődött Damian.

– Azt még nem lehet tudni – felelte Agatha. – Hol van a húga, Andrea?

– Tegnap jött vissza. Holnap lesz a temetés. Már ami a drága, öreg papából megmaradt, miután szétvagdosták és kiszivattyúzták a testnedveit.

– Maga nem volt oda az apjáért, ugyebár? – kérdezte Gerald.

– Fárasztó ember volt. Mindössze tizenhat éves voltam, amikor megjelent egy versem a *Páholy*ban. Nagyon büszke voltam. Megmutattam neki. Pofon vágott, és buzinak nevezett. Azt mondta, ha rajtakap, hogy verseket írok, ne számítsak több zsebpénzre. Hát ezzel vége is lett a költészetemnek.

– Ha annyira utálta – szólalt meg Agatha –, miért szeretné egyáltalán megtudni, hogy ki ölte meg?

Damian felkacagott.

– Maga aztán nem semmi, aranyom. Hogy kezet rázhassak a gyilkossal! Komolyan… Én vagyok az első számú gyanúsított, és azt akarom, hogy a rendőrség leszálljon rólam.

– Andrea örököl valamit? – kérdezte Gerald.

– Továbbra is kapja az észbontóan nagylelkű havi apanázsát. De azt szeretném, hogy ne csellengjen itt tovább, menjen el valahová, és ne lábatlankodjon itt többet.

– Szeretnénk beszélni vele – mondta Agatha.

– Ahogy magácska óhajtja, kedvesem. Damian hátradőlt, és elkiáltotta magát. – Mrs. Dinky!

A név alapján egy csinos kis szobalányt képzeltek el, ezzel szemben egy apró termetű, de agresszív kinézetű nő jelent meg az erkélyajtóban.

– Küldje ide Andreát, ha megkérhetem – parancsolt rá Damian.

– Ez a házvezetőnő? – kérdezte Agatha.

– Igen.

– De ő nem az, akit először kikérdeztem.

– Kirúgtam. Rosszindulatú pletykafészek. Mrs. Dinky a faluból jött, és tudja, hogyan kell befogni a száját, pláne, mivel a viskója az én tulajdonom.

– A kirúgott házvezetőnő nem a maga falujában lakik?

– Mrs. Bull? De igen, a Borostyán nevű házban. Na, itt is van az én szeretett húgom. Most egyedül hagyom magukat.

– Á, szóval maguk azok – méregette Andrea Agathát és Geraldot. – Nekem azt mondták, hogy egy hölgy és egy úr akarnak találkozni velem. Félreértés volt, enyhén szólva.

Mivel az utóbbi időben Carsely faluban híre kelt alacsony származásának, Agatha tartott tőle, hogy az emberek átlátnak a megtévesztő mázon, amit jó ruhákból és fennkölt akcentusból épített maga köré, és rájönnek, hogy egy birminghami nyomornegyedből származik. Feltörni készülő dühén erőt véve így szólt:

– Azt próbáljuk kideríteni, ki ölte meg az édesapját, és megköszönnénk, ha elmondaná nekünk, ismer-e valakit,

akinek útjában volt.

Andrea elindult, hogy otthagyja őket.

– Tudom, ki ölte meg – vetette oda félvállról.

– Várjon! – kiáltott utána Agatha. – Ki volt az?

– Damian, természetesen.

– Álljon csak meg! – szólt utána Agatha, de Andrea beszaladt a házba.

Damian jelent meg az erkélyajtóban, és gunyoros mosolya láttán Agatha sejtette, hogy minden szót hallott.

– Szóval tényleg maga ölte meg az apját? – kérdezte Agatha.

– Nem, de Andrea ezt szeretné elhitetni magukkal. Úgy látom, kellőképp megdöbbentek. Ne hallgassanak rá, különben soha nem fogják megtudni, ki nyírta ki valójában az apámat.

– Miért akarná Andrea, hogy maga legyen a gyilkos?

– Mert akkor őt illetné az egész örökség, nekem, gonosznak meg semmi hasznom nem lenne a bűnesetből.

– Szeretnék beszélni a házvezetőnővel, akit kirúgott – jelentette ki Agatha.

– Azt reméli, hogy a sértődött exalkalmazott majd kitálal? Ahogy már mondtam, a neve Mrs. Bull, és a Borostyánházban lakik. Mindjárt a legelőnél. Nem lehet eltévedni.

– Lehetséges volna újra beszélni a húgával? – kérdezte Gerald.

– Az ki van zárva. Menjenek, és nyomozzanak máshol.

Negyedik fejezet

Mrs. Bull úgy nézett ki, mint egy groteszk vízköpő. A füle derékszögben elállt, arcát jókora orr uralta, szája két oldalt felfelé ívelt. A szeme zöld, mint a tengerparton talált üvegdarabkák, és pont annyi értelmet is tükrözött. Nagyon magas volt és vékony. Bemutatkoztak egymásnak.

– A legjobb lesz, ha bejönnek – intett. – Tudok egy-két dolgot arról a parcelláról.

Egy sötét szalonba vezette őket. A Borostyánház rászolgált a nevére. A repkény szinte teljesen elzárta a fényt az ablakoktól. A szoba zsúfolva volt porcelán dísztárgyakkal, bekeretezett fényképekkel, magazinokkal és szárított virágcsokrokkal. Mrs. Bull egy lószőr dívány felé intett, jelezve, hogy foglaljanak helyet. Felkapcsolta az égő fahasábokat imitáló villanykandallót, aztán egy súlyos, Jakab-stílusú szék szélére kuporodott.

– Miért bocsátották el? – kérdezte Agatha.

– Mer’ beszéltem az egyik riporterrel, és Mr. Damian kirúgott.

– Nem fél, hogy elveszi magától ezt a kis házat, ha szóba áll velünk? – kérdezte Gerald.

– Nem veheti. Az enyim. Az öreg nekem adta. „Az elvégzett szolgálatokért”, így mondta. – Mrs. Bull eleresztett egy gágogásszerű nevetést. – Akkor hallottam először ezt az elnevezést.

– Úgy érti… – kezdte Agatha.

– Félholtra kefélt, amikor részeg volt.

– És Mr. Bullnak egy szava se volt ehhez?

– Nincs Mr. Bull. Én neveztem el magamat Mrs.-nek.

– De a lordnak volt egy szeretője. Jenny mit szólt a dologhoz?

– Huncut egy nő az. Nem érdekelte. Aszonta, legalább van néha egy szabad estéje.

– Mit gondol, ki ölte meg Lord Bellingtont? – kérdezte Gerald.

– A volt felesége. Azt is megmondom, mér’. Megláttam lent a pincében egy este, fecskendővel a kezében.

Agatha közbeszólt:

– Ő egy gyógyulófélben levő alkoholista, és valószínűleg drogozott is. Talán csak azért ment le, hogy belője magát. De várjunk csak! Ha jól tudom, nem is jött vissza a kastélyba, csak miután Bellington meghalt és Damian odahívta.

– Erről van szó! – mondta Mrs. Bull diadalmasan. – Nem volt ott semmi keresnivalója.

– És Lord Bellington mit szólt, amikor megmondta neki?

– Nem mondtam meg.

Agatha kimeresztette maciszemét.

– A nő lefizette magát, hogy hallgasson.

– Hát nem gondoltam, hogy valami rosszban sántikál, a pénz meg jól jött.

– Ez mikor történt? – kérdezte Agatha.

– Egy héttel azelőtt, hogy a lord feldobta a talpát.

– A rendőrségnek elmondta?

– Attól féltem, én kerülnék bajba.

– Akkor nekünk miért mondja el? – kérdezte Gerald.

– Valaki telefonált, pont mielőtt maguk ide értek, és aszonta, jobb lesz, ha befogom a számat.

– Férfi vagy nő? – kérdezte Agatha.

– Nem tudom. Olyan géphangféle volt.

– De a rendőrségnek miért nem beszélt Lady Bellingtonról és a fecskendőről? – kérdezte Gerald.

– Má' megmondtam, nem? Semmi dolgom a rendőrséggel.

A hátsó traktusban éles hangon megszólalt egy telefon.

– Jobb lesz, ha felveszem – állt fel Mrs. Bull. – Mindjárt visszajövök.

– El kell mondanunk a rendőrségnek – súgta Gerald.

– Szerintem csak képzeleg. Miért akart volna Bellington ágyba bújni valakivel, aki úgy néz ki, mint egy statiszta egy horrorfilmben?

– Részeg volt, ez a nő meg ott volt kéznél – gondolkodott hangosan Gerald. – Csitt, már jön vissza.

– Jobb lesz, ha elmennek – mondta Mrs. Bull. – Most azonnal!

– Ki telefonált? – kérdezte Agatha.

– Egy barát a faluból. És most menjenek innen.

– Agatha – szólt Gerald, amikor kiértek a faluból –, tényleg tájékoztatnunk kell erről a nőről a rendőrséget. Figyelhetnék a telefonját. Valaki megfenyegette. Látszott rajta, hogy ez a legutóbbi hívás halálra rémítette.

– Megnézem, Bill Wong otthon van-e – felelte vonakodva Agatha. – Wilkest akkor akarom látni, amikor a hátam közepét. Az a nyavalyás imád berángatni engem az őrsre.

Sikerült kiszedniük annyi információt Mrs. Wongból, hogy a fia délután négyig szolgálatban van.

– A rendőrségnél fogjuk várni a parkolóban, és elkapjuk, amikor kijön – jelentette ki Agatha.

– Nem értem, miért bajlódunk egy egyszerű őrmesterrel – morgott Gerald.

– Mert van esze, és rendesen végig fog hallgatni.

Bill Alice Peterson társaságában jött ki a rendőrség épületéből. Nevetve társalogtak, amíg Bill meg nem látta Agathát, akkor elkomorodott.

– Találtam valami fontosat – újságolta neki Agatha. – Ezt hallanod kell.

– Rendben van – válaszolta kelletlenül Bill. – Halljuk.

Gerald csatlakozott hozzájuk.

Bill figyelmesen végighallgatta Agathát, aki elmesélte, mit mondott nekik Mrs. Bull. Amikor befejezte, Bill azt mondta:

– Be kell jönnöd velem vallomást tenni, aztán rögtön nekilátunk az ügynek.

– Muszáj találkoznom Wilkesszel? – nyafogott Agatha.

– Nem, ma szabadnapos. Én fogom rögzíteni a vallomást, aztán megyek és meglátogatom Mrs. Bullt.

Miután távoztak a rendőrségről és elindultak vissza Carselybe, Agatha rosszkedvűen megjegyezte:

– Lehet, hogy megoldottuk a gyilkossági ügyet, a rendőrség meg besöpöri az elismerést. Damian pedig dühöngeni fog, ha kiderül, hogy a saját anyja a gyilkos.

– Még a Peta-gyilkosságot is meg kell fejtenünk – jegyezte meg Gerald.

– És azért nem fizet nekünk senki.

A faluba érve Agatha bekanyarodott az Orgona közbe.

– James kéménye füstöl. Biztosan itthon van.

– Toni meg ott vár a maga ajtaja előtt – válaszolta Gerald, hátrasimítva a haját.

– Talán barátnői csevejre vágyik, úgyhogy maga menjen szépen haza – adta ki az ukázt Agatha. Tudta, hogy Toni régebben a nála sokkal idősebb férfiakat kedvelte. Agatha a ház mellett parkolt le. Gerald gyorsan kiszállt, és mondott valamit Toninak, aki megrázta szőke fejét.

– Miről beszéltetek? – kérdezte Agatha, miután Gerald távozott.

– El akart vinni vacsorázni – felelte Toni.

– A vén kéjenc – morogta Agatha. – Mi szél hozott?

– Olyan csendes ez a vasárnap, és arra gondoltam, átugrom Carselybe, és megnézem, hogy boldogul.

– Gyere be, és mindent elmesélek.

Agatha éppen befejezte mondókáját, amikor megszólalt a csengő. Simon Black érkezett.

– Ha nem alkalmatlan, beugrom magához – mondta.

– Vagyis Toni után kajtatsz. Add fel, Simon.

– Hát, ha így áll hozzá… Ami azt illeti, nem így van. Csak olyan unalmas ez a mai nap.

– Bújj be. Toni a konyhában van.

Megint csöngettek.

– Ez meg ki lehet? – háborgott Agatha.

Ezúttal korábbi beosztottja, Roy Silver állt az ajtó előtt, mögötte pedig James Lacey.

– Ez már majdnem olyan, mint egy házibuli – állapította meg Agatha.

Amikor mindenki leült a konyhában, újra elmesélte nekik a kalandjait.

– A sajtó is ott volt? – kérdezte kíváncsian Roy.

– Nem, Roy, tehát csak az idődet pocsékolod. Ezért jöttél ide?

– A segítségedre van szükségem – felelte Roy. Tésztaszerű arcán újabb pattanások hada jelent meg, mint mindig, amikor idegeskedett. – Pedman azzal fenyeget, hogy ki fog rúgni.

Pedman volt Roy főnöke a reklámügynökségnél, ahol dolgozott.

– Miért?

– Orrba vágtam egy riportert.

– Melyiket?

– Bert Cunninghamet.

– A *Karc* vezető riporterét? Hogyhogy?

– Én foglalkoztam azzal a popegyüttessel, a Halálszexivel.

Az énekesüket, Jez Honort azzal vádolták, hogy megerőszakolt egy tizennégy éves lányt.

– Pedmannek fel kellett volna hagynia a képviseletükkel.

– Nos, nem hagytak fel vele, és rám hárult a kárenyhítés feladata. Tartottam a frontot a sajtótájékoztatón, Cunningham egyszer csak lebuzizott, én meg orrba vágtam.

– De hiszen te… – Agatha az ajkába harapott. – Felvetted, amit mondott?

– Igen, felvettem a sajtókonferenciát. Be fog perelni, Aggie, és Pedman dühöng.

– Csak beszélgessetek, amíg intézkedem – mondta Agatha.

Fél óra múlva tért vissza a konyhába, és fáradtan bejelentette:

– El van intézve. Nem leszel beperelve, és holnap is dolgozol, ahogy eddig.

Roy zokogott a megkönnyebbüléstől. Amikor újra meg tudott szólalni, azt kérdezte:

– Hogy sikerült elsikálnod?

– Otthon találtam Cunninghamet, és megmondtam neki, ha nem ejti az ügyet, elhíresztelem róla, hogy homofób. Felhívtam Pedmant, és közöltem vele, hogy Cunningham ejti az ügyet, ő pedig jelentse be a popegyüttesnek, hogy mivel ez egy jelenleg is folyamatban levő ügy, Pedman nem képviselheti őket, amíg le nem zárul a per a bíróságon. Te meg átveszed a Bébikomfort eldobható pelenkát.

– Istenem! Azt Mary Dobbs csinálta! Miért nekem kell megszerveznem nyivákoló porontyok és rémséges anyák fotózását?

– Mert Mary Dobbs beadta a felmondását, azért. Légy hálás.

– Az vagyok. De tényleg. Köszönöm, Agatha.

– Hol van James?

– Hazament – mondta Toni.

Agatha leroskadt egy székre a konyhaasztal mellé.

– Simon, keverj nekem egy gin-tonikot, és valamit magadnak meg Toninak is.

Toni figyelte, ahogy Agatha elővesz egy csomag cigarettát.

– Még mindig dohányzik – jegyezte meg.

– Na és, akkor mi van? – csattant fel élesen Agatha. – Ez ma az első cigarettám.

Agatha rágyújtott, beszívta a füstöt, és azonnal szédülni kezdett. Megfogadta, hogy soha nem fogja hosszabb időre abbahagyni a bagózást, mert az első cigarettától mindig rosszul lesz.

Sokszor próbált leszokni, de mindig hiába.

Éles hangon megszólalt a csengő, Agatha összerezzent.

– Ez talán James lesz – örvendezett.

Az előszobai tükörben megigazította a haját. Ha az embert nem is érdekli már a volt férje, nem adhatja meg neki azt az örömöt, hogy ziláltan mutatkozik előtte. De elszorult a szíve, amikor ajtót nyitott, mert nemcsak Bill-lel, de Wilkes felügyelővel is szembesülnie kellett.

– Ez egy komoly ügy – kezdte Wilkes fontoskodva.

– Ó, ne ijesztgessen itt az ajtóban, kerüljenek beljebb – mondta Agatha.

– Mr. Devere is csatlakozni fog hozzánk – közölte Wilkes.

A konyhában Agatha így szólt:

– Toni, ez eltart egy ideig. Te és Simon menjetek el inkább a kocsmába.

Miután távoztak, Wilkes elővette Agatha és Gerald vallomását. Ebben a pillanatban Gerald sétált be a konyhába.

– Toni engedett be – magyarázta. – Mi a helyzet?

– Most fogjuk megtudni – válaszolta Agatha.

– Mrs. Bull eltűnt – jelentette be Wilkes.

– Ez biztos? – kérdezte Gerald. – Lehet, hogy elment egy barátjához.

– Az ajtaja nem volt bezárva. Minden holmiját ott találtuk, a kézitáskáját is. Kikérdeztük Lady Bellingtont. Állítja, hogy a nő összevissza beszél. A Lord Bellington meggyilkolása előtti héten rehabilitáción volt Oxfordban. Nincs nyoma, hogy elhagyta volna az intézményt. Rengeteg tanú esküszik rá, hogy a Lady végig ott tartózkodott.

– Mrs. Bull kapott egy telefonhívást, amíg ott voltunk – mondta Agatha. – Amikor visszajött, látszott, hogy alaposan ráijesztettek. A vallomásunkban is megerősítettük, hogy meg volt félemlítve.

– Figyeljük a telefonvonalát – mondta Bill.

Roy félbeszakította a megbeszélést.

– Mennem kell. Viszlát, Aggie.

– Ne hívj engem… De minek is beszélek! – Agatha Wilkeshez fordult. – Más nem jut eszembe, csak amit elmondtam a vallomásomban.

– Rendben – válaszolt Wilkes. – Válthatnék négyszemközt

pár szót Mr. Devere-rel?

Amikor Gerald és Wilkes kimentek, Agatha eltűnődött:

– Mit akar ez, Bill?

– Azon morgott, hogy egy ilyen kaliberű nyomozó, mint Devere, veled dolgozik. Talán fél, hogy te fogod megoldani a gyilkosságokat.

Ezután csendben ültek, míg végül Wilkes visszajött Geralddal, és jelezte, hogy már menniük kell. Miután Bill és Wilkes távoztak, Agatha a férfi szemébe nézett:

– Nos, Gerald, mi volt ez az egész?

– Azt mondta, beszélt a főfelügyelővel, és hogy a rendőrség szeretné, ha velük dolgoznék ezen az ügyön, tanácsadói minőségben. Tehát nem magának fogok dolgozni.

– Aláírt egy szerződést – háborgott Agatha. – Szeretném, ha ehhez tartaná magát. De tudja mit? Ha jobban meggondolom, inkább tűnjön el!

Toni és Simon, ahelyett, hogy a kocsmába mentek volna, elindultak a kiskertek felé, hátha megtudnak valamit. Amikor megérkeztek, a kiskerttulajdonosok az út mellett gyülekeztek. A telihold megvilágította a dühös arcokat. Harry Perry azt kiabálta, hogy valaki ellopta a díjnyertes spárgatökét.

– Téged gyanúsítlak, Bunty Daventry! – ordította. – Mindig féltékeny voltál a sikeremre!

– Az csak egy vacak spárgatök – vágott vissza gúnyosan Josephine Merriweather.

– Ha férfi volnál – dühöngött Harry –, szétverném a fejed.

– Valóban? Igazán? – közelített felé Josephine az öklét rázva.

– Mindenki nyugodjon le! – kiáltott az egyik idősebb tulajdonos, Fred Palmer. – A civakodás nem vezet sehova. Bejelentetted a rendőrségen, Harry?

– Persze, de úgysem csinálnak semmit. Azt akartam, hogy minden házat egyenként kutassanak át.

– Ugye nem feledkezünk meg Peta meggyilkolásáról? – kérdezte Bunty.

– Én nem feledkezem meg róla – szólt Harry. – Bár nem sok haszna volt mint kertésznek. A spárgatök elrablása most sokkal fontosabb téma.

Toni és Simon távolabb sétáltak a dühös hangoktól.

– Úgy látszik, a kiskertek a legrosszabbat hozzák ki az emberekből – állapította meg Simon. – Az ember azt hinné, mindenki örvendezik, hogy mégis megtarthatják a becses parcelláikat. Miért nem megyünk el a kocsmába?

Toni habozott.

– Talán vissza kellene mennem Agathához.

– Rendben van. Képzeld, szerelmes vagyok – jelentette be Simon.

Toni megkönnyebbülten elmosolyodott. Már kezdett félni, hogy Simon őt fogja ostromolni.

– Jó hír. Menjünk a kocsmába. És ki a szerencsés hölgy?

– Alice Peterson.

– Alice Peterson nyomozó? Ó, Simon! Billnek is tetszik, de nem tehet semmit, mert kollégák. Nagyon dühös lesz. Mióta

jártok együtt?

– Nos, még nem kértem tőle randevút. Várom a megfelelő pillanatot.

– Ne tedd. Csak Billt fogod felingerelni.

– Ő nem kérhet randevút Alice-től, de én igen – jelentette ki elszántan Simon. – Tudom, hol lakik. Megvárom a háza előtt, és egyszerűen légyottra hívom.

– Felejtsd el a kocsmát – csattant fel Toni, és nagy léptekkel elindult. Az őszi falevelek a lába körül kergetőztek a feltámadó szélben.

Ugyanaznap este, később, ahogy a kutya várja a gazdáját, Simon úgy lapult a bérház mellett, ahol Alice lakott. Végre meglátta, hogy a nő megérkezik Bill kocsiján, és visszahúzódott rejtekhelyére. Kalapált a szíve, ahogy figyelte, hogy Alice behajol a kocsiba elköszönni.

Bill elhajtott. Amikor Alice a bejárat közelébe ért, Simon előlépett.

– Jó estét! – szólalt meg.

Alice egy pillanatig értetlenül bámulta Simon arcát a bejárati lámpa fényénél. Aztán ráismert.

– Ja, maga az, Simon! Megtudott valamit?

– Nem sokat – válaszolt Simon. – Azt akartam megkérdezni… elfogadná-e a meghívásomat egy italra.

– Este tizenegy óra van, és fáradt vagyok – mondta Alice, és továbbindult.

– Egy más alkalommal? – szólt utána Simon. De Alice nem válaszolt. A bejárati ajtó becsapódott mögötte. El is felejtettem, hogy ilyen késő van, mormogta Simon. Majd

küldök neki virágot. Az biztosan megteszi a hatását.

Másnap reggel Agatha indulni készült Harby Hallba, hogy kikérdezze Andreát, és rájöjjön, a nő tudja-e bizonyítani állítását, miszerint a bátyja ölte meg az apjukat. Wilkesnek nem szólt Andrea elképesztő vádjáról. Viszont lehet, hogy Gerald elfecsegte neki. Agatha nem szerette, ha a rendőrségnek mindenről pontos tudomása van. Aztán még azt is ki kell derítenie, mi történt Mrs. Bull-lal.

Már éppen indult volna, amikor Charles állított be. Agatha már-már sértődötten közölte volna vele, hogy nincs szüksége a segítségére, de még idejében leállította magát. Inkább elmondott neki mindent, amit megtudott.

Már az ajtó felé tartottak, amikor megszólalt Agatha mobilja. Bill Wong hívta.

– Simon Black ott van? – kérdezte.

– Elment megkeresni egy elveszett tinédzsert – válaszolta Agatha. – Miért?

– Zaklatja Alice-t.

– Tessék?

– Tegnap este a háza körül ólálkodott, most meg virágot küldött neki.

– Alice panaszt tett ellene?

– Nos, nem.

– Nem tehetek semmit az ügyben, Bill, hacsak Alice nem zúgolódik az eset miatt.

– Nézd, Agatha, barátok vagyunk. Mondd meg neki, hogy állítsa le magát!

– Na, jó, rendben. Megpróbálom. Simon időnként belehabarodik egy-egy nőbe, de hamar lenyugszik.

– Bill miért nem próbál udvarolni neki? – kérdezte Charles, miután Agatha beszámolt neki a hívásról.

– Tiltja a szabályzat.

– Biztos vagyok benne, hogy a többi zsarut ez egyáltalán nem zavarná.

– Én pedig biztos vagyok abban, hogy még ha meg is próbálna randizni Alice-szel, a kedves jó anyukája hamar kifundálná, hogyan vessen véget a románcnak.

Mrs. Wong éppen akkor érkezett haza, karján egy bevásárlószatyorral. A szomszédja, Mrs. Golightly üdvözölte.

– Hűvös van – szólt oda. – Azt mondják, kemény telünk lesz. Hétvégén itt voltak az unokák. Nagyon édesek. Magának van unokája?

– A fiam még nem nősült meg, ahogy azt maga is nagyon jól tudja.

– Milyen kár! Talán nem a nőket szereti?

– Mit képzel!

Mrs. Wong átmasírozott a kerti ösvényen. Mindig is többnek érezte magát Mrs. Golightlynál, akinek a fia börtönben is ült autólopásért. Most viszont vörösen égett az arca a gondolattól, hogy rosszindulatú szomszédja talán arra merészelt célozni, hogy az ő legdrágább Billje… szóval, hogy… fordítva van bekötve. Billnek meg kell nősülnie, méghozzá a lehető leghamarabb!

Milyen furcsa nap ez, gondolta Alice. Először jött egy

csokor virág Simontól, aztán Mrs. Wong hívta fel telefonon, és meghívta vacsorára. Alice rettegett Bill anyjától, ezért azt hazudta neki, hogy randevúja lesz.

– Szóval maga egy olyanfajta lány – dohogott Mrs. Wong. – Jobb lesz Billnek maga nélkül.

Alice feldúltan hívta Billt a mobilján, mert tudta, hogy Harbyba ment Wilkesszel.

Bill imádta a szüleit. Éppen ezért egyáltalán nem észlelte, hogy az anyja módszeresen elüldözi mellőle a lányokat. Kínai apja és a saját ázsiai vonásai miatt csúfolták az iskolában. Mivel nem volt kibékülve a megjelenésével, feltételezte, hogy előző barátnői, miután meglátogatták az otthonában, azért hagyták ott, mert nem tartották elég vonzónak. De mivel Alice már régóta tetszett neki, Billt most elöntötte a méreg. Felhívta az anyját, és közölte, hogy saját lakásba költözik. Ha az anyja sírni kezd, Bill talán megenyhült volna. De Mrs. Wong szidalmazni kezdte a hálátlanságáért, úgyhogy Bill rácsapta a telefont, és megfogadta, hogy a lehető leggyorsabban keres magának új lakóhelyet.

Aztán telefonált Alice-nek, bocsánatot kért tőle az anyja viselkedéséért, és megmondta neki, hogy elköltözik otthonról.

Alice, aki egyszer végigült egy rémséges vacsorát a Wong családnál, együttérzést mutatott.

– Van egy kiadó lakás az épületben, ahol lakom – állt elő az ötlettel Alice. – Még ma beszélek a tulajdonossal.

És Bill, akit Harby faluba rendeltek, hogy keresse meg az

eltűnt Mrs. Bullt, azonnal ábrándozni kezdett, hogy Alice közvetlen szomszédjában lakik majd. Mintha lett volna egyszer egy ilyen sláger, tűnődött álmodozva.

– Megtaláltad? – szólalt meg a háta mögött Agatha Raisin ismerős hangja. Bill megfordult, és Agathát pillantotta meg Charles társaságában.

– A nyomát se találtam – válaszolta Bill széles vigyorral.

– Akkor miért vagy ilyen boldog?

– Jó kint lenni a szabadban ilyen gyönyörű időben.

Agatha a gyülekező fekete felhőkre pillantott, majd a hideg szél felkavarta száraz levekre, és megjegyezte:

– Szerintem borzalmas ez az idő. De nem érdekes. Wilkes fent van a kastélyban?

– Igen. Kihallgatja Andreát.

– Meg kellett volna előznünk, Charles – mérgelődött Agatha. – Fogadni mernék, hogy Andrea mindent tagad. De térjünk vissza Mrs. Bullra. Tegyük fel, hogy eltették láb alól. Te hol szabadulnál meg a holttesttől, Bill?

– Halvány gőzöm sincs.

– Talán a kiskertekben? – vetette föl Charles. – Ennek a falunak a szélén is láttam ilyeneket.

– Jobb, ha egyedül megyek – mondta Bill. – Ha Wilkes felbukkan, és meglát veled, dühös lesz. Te jó ég, jönnek az újságírók.

– Te foglalkozol velük – jelentette ki Agatha. – Gyerünk, Charles.

Agatha és Charles a kiskertekhez autóztak. Carselyvel

ellentétben itt jó néhány parcella parlagon hevert, benőtte őket a gaz. Egy lélek sem tűnt fel a láthatáron. Keresztülvágtak a parcellákon, jobbra-balra tekintgetve. Nyoma sem volt frissen megforgatott földnek, semminek, ami sírhantnak látszott volna. Szél süvített a telkeket szegélyező fák között.

Agatha összehúzta magán műszőrme kabátját, és megborzongott.

– Kiver a hideg veríték ezen a helyen. Mintha valaki segítségért kiabálna.

– Ott egy régi kút abban a sarokban – mutatta Charles.

– Olyan, mintha száz éve nem használták volna – jegyezte meg Agatha. – Fázom, éhes vagyok, és vár rám valahol egy gin-tonik.

De Charles odament a kúthoz. Egy kőlappal takarták le. Charles lehajolt, és rátapasztotta a fülét. Majd felegyenesedett, és odaszólt Agathának.

– Hozz egy csavarkulcsot a kocsiból, Aggie! Esküszöm, hogy nyögést hallottam. Hozz egy elemlámpát is.

Amikor Agatha visszajött, Charles a kőlap alá csúsztatta a csavarkulcsot, és megemelte. A régi kőlap kettétört. Charles megragadta az egyik darabot, és a fűbe hajította. Aztán elvette az elemlámpát Agathától, és bevilágított vele a kútba. Egy nő fehér arca és rémült szeme bámult vissza rá.

– Azt hiszem, megtaláltam – mondta. – Telefonálj Billnek. Idenézz! Ez Mrs. Bull?

Agatha lenézett a rémült arcra.

– Ez ő!

Előszedte a mobilját, és Billt hívta. Aztán a kút fölé hajolva lekiáltott:

– Már úton a segítség! Ki tette ezt magával?

De Mrs. Bull megint elvesztette az eszméletét.

Hamarosan csatlakozott hozzájuk Bill néhány rendőrrel, majd Wilkes is befutott. Agatha tűkön ült, amíg a tűzoltókocsi meg nem érkezett. Ha Mrs. Bullt bedobták a kútba, biztosan eltörött pár csontja.

Végre megjöttek a tűzoltók. Úgy döntöttek, hogy a legvékonyabb bajtársat eresztik le a kútba, aki majd egy vászonhevedert teker Mrs. Bull teste köré. Jött egy mentőautó is, a mentősök készenlétben álltak.

Végre sikerült lassan a felszínre vontatni Mrs. Bullt. Nagyot kiáltott fájdalmában, aztán hirtelen elhallgatott.

Istenem, engedd, hogy életben maradjon, imádkozott Agatha, ahogy az asszony kékesfehér arca megjelent a kút kávája fölött. A rendőrség kordonnal vette körbe a kiskerteket, hogy távol tartsák a sajtót.

Mrs. Bullt óvatosan hordágyra fektették, arcára oxigénmaszkot rögzítettek, a karjába infúziót kötöttek.

Agatha a telefonjában kikereste Damian számát.

– Beszélnem kell magával. Sürgős.

– Jöjjön ide a házba – ajánlotta Damian. – Mi történt?

– Elmondom, ha odaértem – felelte Agatha, és befejezte a beszélgetést. – Charles, gyere velem.

– Ne olyan sietősen – szólalt meg Wilkes, Agatha fölé magasodva. – Szükségem van mindkettőjük vallomására; hogy lehet az, hogy ilyen simán megtalálták az eltűnt nőt a

kút fenekén?

– Nekem is dolgom van – replikázott Agatha. – Charles és én majd később bemegyünk a rendőrségre, és részletes vallomást teszünk.

– Ebben az esetben – jelentette ki Wilkes – le fogom tartóztatni magukat a rendőrségi nyomozás hátráltatásáért. Wong nyomozó! Vegye fel a vallomásokat… most azonnal!

Bill kínosan alapos és aprólékos volt. Több mint egy óra múlva tudtak csak elindulni végre Harby Hallba.

Ötödik fejezet

Damian maga nyitott ajtót.

– Szóval Bull mama feldobta a talpát? – kérdezte vidáman.

– Nem, még él – felelte Agatha. – Hogyhogy már tud a dologról?

– Harby őserdei dobjai szünet nélkül szólnak. Bár nekem azt mondták, meghalt, és a kiskertekben van eltemetve, pont úgy, mint Peta.

– Az őserdei dobok elvétették a ritmust – húzta el a száját Agatha. – Bedobták egy régi kútba a telkeknél.

– Tényleg? Igazi tréfacsinálók! „Mély kútba tekintek, aranyszálat szakítok, benne látom Bullt.” De jöjjenek be. Ne álldogáljanak és bámuljanak itt rám. Soha nem kedveltem azt a nőt. Egy pletykafészek.

Keresztülmentek a házon, ki a kertbe.

– Nincs valami melegebb hely? – próbálkozott Agatha. – Hideg van.

– Persze, persze. Ez már a korral jár, tudja? A szalonban

fogunk leülni.

– Gyűlölöm magát – sziszegte Agatha, ahogy Damian hátat fordított.

– Maga kis huncut! Erre tessék.

A szalon ugyanolyan sötét volt, mint a többi helyiség, az ablakokat benövő borostyán miatt. Damian felkapcsolta a villanyt. A falról a néhai Lord Bellingtonról készült, rosszul sikerült olajfestmény meredt rájuk.

– Valami innivalót? – kérdezte Damian.

– Agathának ne – válaszolt Charles –, ő vezet.

– Egy pohárral meg se fog kottyanni – jelentette ki Agatha. – Egy gin-tonikot kérek.

Charles whiskyt kért szódával, és gondosan kerülte Agatha fenyegető tekintetét.

– Na, tehát – kezdte Agatha –, a rendőrség bármelyik pillanatban itt lehet. Gondolkozzon! Miért Mrs. Bull?

– Ahogy mondtam, gonosz pletykafészek volt. Valószínűleg semmi köze a többi gyilkossághoz.

– Emlékeztetni szeretném rá, hogy a húga magát vádolja az apja megölésével.

– Nos, valóban.

– Miért?

Damian odavitte az italaikat egy antik tálalóról.

– Farmot akar létesíteni beteg szamarak részére. Tőlem kért rá pénzt. De megmondtam neki, hogy nem adok. Elég nagy apanázsa van. Azt mondta, az nem elég. Visítozás, dühös toporzékolás. Ez válasz a kérdésére?

– Az egyikre – bólintott Agatha. – A rendőrség kikérdezte

Lady Bellingtont Mrs. Bull azon állításával kapcsolatban, hogy rajtakapta a pincében egy fecskendővel a kezében?

– Nem is egyszer. De mint tudja, anyám hónapokig rehabilitáción tartózkodott Oxfordban. És ott mindenki tanúsíthatja, hogy nem engedték el sehová.

– De miért állítana ilyesmit Mrs. Bull? – kérdezte Charles.

– Az apám eljátszott a békülés gondolatával. Írt is anyámnak. Ő azt válaszolta, hogy addig semmiképpen nem jön vissza, amíg Mrs. Bull a házvezetőnő. Biztos vagyok benne, hogy a vén boszorkány elolvasta a levelet. Mindig elolvasta mások magánleveleit.

Agatha egyre ingerültebbnek érezte magát. Damiant láthatóan kifejezetten szórakoztatta az egész história.

– Halvány sejtelme sincs, ki ölhette meg az édesapját? – kérdezte erélyesen Agatha.

– Ha lenne, nem alkalmaznám magát. Próbálkozzon a falusiaknál. Fura egy népség. Az arisztokráciának folyton azt hányják a szemére, hogy belterjesen szaporodik, de vetnének csak egy pillantást ezekre a falusiakra, akik itt tengetik a napjaikat, távol a turistaútvonalaktól…!

– Akkor legalább javasoljon valamit, hol kezdjük.

– Próbálkozzanak Mary Feathersnél, Lime Cottage-ban. Ő a kiskerttulajdonosok tanácsának elnöke.

De amikor visszatértek, a rendőrök épp házról házra járva vizsgálódtak. – Este visszajövünk – javasolta Charles. – Hogy boldogulsz Geralddal?

– Az egy nyomorult gazember. Kérte, hogy alkalmazzam,

aztán hagyta, hogy Wilkes elcsábítsa.

– Csodálkozom, hogy nem vetetted utána magad, Agatha. A gazemberektől mindig ellágyulsz.

– Úgy érted, az olyan férfiaktól, mint te? Na, menjünk és együnk valamit.

Amikor este visszaérkeztek, vékony holdsarló világította meg Harby falujának összesimuló házait.

A Lime Cottage nádfedeles ház volt a falu tavacskája mellett, két, kazettás ablaka úgy bámult a sötétségbe, mint egy szempár. Agatha megütögette a bronzkopogtatót.

Az ajtó kinyílt.

– Mrs. Feathers itthon van? – érdeklődött Agatha.

– Én vagyok Mrs. Feathers.

A hölgy koromfekete haját két oldalt hátrafogva viselte. Tökéletes arca derűt sugárzott, nagy szemét sűrű, fekete szempilla keretezte. Zöld gyapjúpulóvert és fekete bársonyszoknyát viselt. Egyáltalán nem olyan típusnak látszott, amilyennek a kiskerttulajdonosok tanácsának elnökét képzelte volna az ember.

Agatha elmagyarázta, kik ők és mi járatban vannak.

– Fáradjanak be – intett Mrs. Feathers.

Bevezette őket egy fogadószobába, ahol vidáman pattogott a tűz a kandallóban. Három falat könyvespolcok borítottak. A szoba berendezését egy kényelmes kanapé és két karosszék egészítette ki.

Agatha elcsodálkozott. Ez a nő nem kemény kétkezi munkát végző gyermeke az anyaföldnek. Ellenkezőleg, Mary kezén ápolt és fehér volt a bőr.

– A kiskerttulajdonos helybéliekről szeretnénk kérdezni – kezdte Agatha. Charles felhúzta a szemöldökét, mert Agatha hangjában volt valami fenyegető. Agathának valójában kisebbségi érzése támadt a nő diszkrét szépségétől. Hirtelen ráébredt, hogy nem igazította meg a sminkjét, a szoknyája pedig derékban túl szoros.

– Nem tudom elképzelni, hogy közülünk bárki ilyen borzalmas dolgot művelne Mrs. Bull-lal – ingatta a fejét Mrs. Feathers. Gloucestershire-i akcentusa lágy volt és simogató.

– Maga biztosan nem – mondta Charles mosolyogva, mire Agatha bosszús pillantást vetett rá.

– Mrs. Bullnak volt kiskertje? – kérdezte Agatha.

– Nem, de gyakran kiment oda zöldséget vásárolni. Szombatonként több kiskerttulajdonos árulja a portékáját az út mentén.

– Nem kedvelték Mrs. Bullt?

– Őszintén szólva nem volt népszerű. Szeretett undok pletykákat terjeszteni az emberekről.

– Az ön kedves férje…? – érdeklődött Charles.

– Sajnos szegény Roger három éve meghalt. Szívroham. Nagyon hirtelen. De maguk Mrs. Bull felől érdeklődnek. A gond az, hogy a legtöbb embert bosszantotta a faluban. De nem tudok senkit, aki meg is ölte volna. Ráadásul biztos vagyok benne, hogy egy ember nem tudta volna a kúthoz vinni és beledobni – mondta Mary. – De Mr. Sanders a Körtefaházból legtöbb idejét a parcelláján tölti, Charles. Bocsánat, Sir Charles…

– Csak Charles, ha kérhetem.

– Nos, Charles, az a szegény asszony biztosan torka szakadtából visított.

– Próbáltam beszélni Mr. Sandersszel – szólt közbe Agatha. – Rám csapta az ajtót. Ki van még?

– Lássuk csak. Ó, még nem is kínáltam meg magukat semmivel. Hozhatok valamit?

Charles igenlő válaszra nyitotta a száját, de Agatha gyorsan kijelentette:

– Sajnos erre nincs időnk.

– Megkérdezhetik az öreg Mrs. Ryant. A háza a telkek mögött van. Ő talán hallott valamit.

– Nagyszerű ötlet! – ugrott fel Agatha. – Indulunk, Charles!

Agatha beszállt a kocsiba, de amikor Charles körbement és kinyitotta az ajtót a maga oldalán, így szólt:

– Mindjárt visszajövök. Bent hagytam valamit.

A fenéket, gondolta Agatha, ahogy a távolodó Charles után nézett. Nem hagyott ott semmit. Randevút fog kérni a nőtől. Agatha megnézte magát a visszapillantó tükörben. A szeme fáradtnak látszott, és a felső ajkán megjelent egy apró ránc. Beletúrt a táskájába, és rájött, hogy nem hozott magával sminket. Aranyszínű és piros levelek táncoltak az úton a kocsi előtt, és egy félig megkopaszodott fa a borús ég felé emelte ágait, mintha a nyár távozását gyászolná.

Elmúlóban volt az év, és vele együtt Agatha Raisin reményei, hogy valaha párra lel. Most, hogy a gyenge jellemű Gerald kivonult álmaiból anélkül, hogy különösebb

nyomot hagyott volna maga után a lelkében, Agathának nem maradt senkije, akiről álmodozhatna. Nem számítva a bizonytalan, csapodár Charlest, aki ki-be járt az életében. De nem maradt más, csak Charles. Hatalmába kerítette az önsajnálat, aztán megrázta magát.

– Szedd össze magad! – mormogta.

– Miért is? – kérdezte Charles, ahogy becsusszant az anyósülésre.

Agatha idegesen összerezzent.

– Elgondolkodtam valamin, és nem hallottam, hogy megjöttél. Megtaláltad?

– Mit?

– Nem emlékszel? Azért mentél vissza, mert otthagytál valamit.

– Ja, igen. A cigarettatárcámat.

– Megtaláltad?

– Nem. Biztosan otthon maradt.

– Azért mentél vissza, hogy randevúra hívd?

– Agatha! És ha igen? Ehhez neked semmi közöd nincs, nemdebár?

– Ha semmi közöm hozzá – morgott Agatha –, akkor minek hazudni?

– Figyelj! Most beszélünk ezzel az öreglánnyal, Mrs. Ryannel, vagy nem? – kérdezte erélyesen Charles.

Agatha szóra nyitotta, majd rögtön be is csukta a száját, és elhajtott a telkek irányába.

Mrs. Ryan igencsak koros hölgy volt, rózsaszín fejbőre

kivillant ősz hajfürtjei közül. Arca, akár egy összegyűrt papírlap, szeme halványszürke. Félrebillentette a fejét, amikor Agatha és Charles bemutatkoztak, majd így szólt:

– Kérem, lépjenek be a szalonba.

Agatha elengedte a füle mellett Charles halk megjegyzését: „Mondta a pók a légynek”, és követte Mrs. Ryant a sötét kis helyiségbe, ahol egy négyszálas elektromos hősugárzó enyhítette a komor hangulatot vörös fényével. A szoba zsúfolva volt magas támlájú székekkel, keskeny bambuszasztalkákkal, amelyek roskadoztak a rajtuk sorakozó, keretbe foglalt fényképek súlyától. Az ablak mellett állt egy nagyméretű asztal, rajta rengeteg papír és egy ütött-kopott, régi Olivetti írógép.

Mrs. Ryan az asztal felé nézett, és megjegyezte:

– Az életem történetét írom. Nagyon érdekes életem volt.

„Szegény asszony – gondolta Agatha cinikusan. – Ha nem vagy híresség, senki nem lesz rá kíváncsi.”

– Aznap este, amikor Mrs. Bullt a kútba dobták – kezdte Agatha –, ön hallott valamit?

– Ami azt illeti, hallottam. Mondani is akartam a rendőröknek. Már készültek bekopogtatni hozzám, de az a vén boszorka Mrs. Andrews a szomszédból odakiáltott nekik: „A maguk helyében nem fárasztanám magam. Mrs. Ryan teljesen szenilis!” Szeretném látni az arcát, amikor megkapja az ügyvédem levelét. Beperelem becsületsértésért.

– Jól teszi – helyeselt Charles. – Szóval, mit látott?

– Nos, először… Ó, megkínálhatom magukat valamivel?

– NEM! – kiáltotta Agatha. Aztán szelíden hozzátette: – Elnézést, hogy kiabáltam, de nagyon szeretnék megtudni végre valamit.

– Ilyen a menopauza, kedvesem – legyintett az idős hölgy. – Megzavarja a hormonokat a maga életkorában. Hogy elhárítsa az Agathából kitörni készülő dührohamot, Charles gyorsan közbevágott:

– Mondja el, kérem, mit hallott vagy látott.

– Hajnali négy óra lehetett. Nagyon éberen alszom. Valami nyikorgásféle hangot hallottam a telkek felől. Kinéztem az ablakon. Egy sötét alakot láttam, amint egy taligát tol a régi kúthoz. Lekapta a kút fedelét, és valamit beledobott a kútba. Nem sejthettem, hogy egy embert. Azt hittem, valaki ott szabadul meg a szemetétől, és rá is akartam szólni.

– Nem hallott sikoltást, vagy valami ilyesmit? – kérdezte Agatha.

– Nem. Ezért gondoltam, hogy szemét volt. Szólni akartam a rendőrségnek, és vártam is, hogy ide jönnek, de akkor az a pokolfajzat a szomszédból elkezdett hazudozni nekik rólam. Ezek után már nem akartam mondani nekik semmit, mert azt hitték volna – annak a hárpiának a rágalma miatt –, hogy az egészet csak kitalálom.

– Le tudná írni az alakot, bárki volt is, aki a taligát tolta? – kérdezte Charles.

– Túl sötét volt. Nem volt magas. Szerintem biztosan fekete ruhában volt.

– Úgy tűnik, Mrs. Bullt előtte bedrogozták – jegyezte meg

Agatha. – Mi majd továbbítjuk az információt a rendőrségnek, és megnyugtatjuk őket, hogy maga tökéletesen épelméjű.

– Jöjjenek vissza bármikor, különösen ön, Sir Charles.

Mrs. Ryan Agathához fordult, öreg szemében hirtelen rosszindulat villant.

– Ő a maga…?

– Ne folytassa – figyelmeztette Agatha.

Mrs. Ryan vállat vont.

– Akkor menjenek, én meg hadd folytassam az írást.

Charles odakint megjegyezte:

– Csak azt akarta tudni, hogy egy pár vagyunk-e. Miért néztél rá úgy, mintha meg akarnád ölni?

De Agatha nem szándékozott Charles tudomására hozni, hogy biztos benne, a gonosz vénasszony azt akarta kérdezni, Charles a fia-e. Pedig Charles mindössze hat évvel volt fiatalabb nála.

– Kezdett túlságosan melegem lenni abban a szobában – lódította Agatha. – Most visszamegyünk a faluba. Bill is biztosan ott lesz valahol.

A faluba érve látták, hogy Bill, Wilkes, Alice, két másik nyomozó és két rendőr tanácskozik a legelőn.

Kiszálltak a kocsiból, és odamentek hozzájuk.

– Itt jön a káprázatos kettős – jegyezte meg Wilkes. – Tűnjenek el, hadd végezzünk valami tényleges rendőri munkát.

– Szóval nem akarják hallani, hogyan drogozták be Mrs. Bullt, mielőtt belehajították a kútba? – csattant fel Agatha. –

Na, jó, Charles, akkor menjünk.

– Ne! Várjanak! – kiáltott utánuk Wilkes. – Mit tudtak meg?

– Tegye hozzá, hogy „kérem szépen” – cukkolta Agatha.

– Most azonnal mondja el – ordította Wilkes –, különben feljelentem a rendőri intézkedés…

– Rendben, csak fogja már be, és figyeljen – állította le Agatha, és elmesélte, amit az előbb megtudtak.

Wilkes figyelmesen hallgatta Agatha beszámolóját, aztán dühösen a két rendőrhöz fordult.

– Nem megmondtam, hogy kérdezzék ki a nőket abban a két házban a kiskertek mellett?

– Igenis, uram. De Mrs. Ryan szomszédnője azt mondta, az öreglány szenilis.

– Szenilis? – csattant fel Wilkes.

– Vág az esze, mint a beretva – vigyorgott Charles.

– Wong és Peterson, azonnal menjenek oda, és vegyék fel a vallomását.

– Egy köszönöm azért jól hangzana – jegyezte meg Agatha.

Wilkes az egyik nyomozóhoz fordult.

– Blenkinsop, ültesse be ezt a két embert a rendőrautóba, és vegye fel a vallomásukat. Alászolgája, Mrs. Raisin.

– Pukkadj meg – motyogta Agatha.

Miután felvették a vallomásukat, Agatha megjegyezte:

– Ölni tudnék egy gin-tonikért.

– Nem, nem tudnál – közölte Charles. – Te vezetsz. Vigyél vissza Carselybe. Haza akarok menni.

– Ahogy óhajtod – felelte Agatha.

Carselyben, miután Charles hazament, Agatha a magánya kompenzálásaképp a macskáit babusgatta. Milyen kár, gondolta, hogy kénytelen volt egy ilyen becses információt átadni Wilkesnek. De neki nem állnak rendelkezésére a rendőrség forrásai, és így legalább most a kórházban vért vesznek Mrs. Bulltól, és keresik a drog nyomait.

Még egyszer megsimogatta a macskáit, azzal letette őket.

Volt valami, ami nem hagyta nyugodni. Felállt, és le-föl járkált a szobában, komoran összehúzva a szemöldökét. Aztán felderült az arca. A kút kőlapja! Charlesnak feszítővas kellett hozzá, és minden erejét össze kellett szednie, hogy el tudja törni és a darabjait felemelni.

Kikereste Mary Feathers telefonszámát, és felhívta.

– Késő van – morogta Mary.

– A kút feledéről szeretnék valamit kérdezni – közölte Agatha. – Kőből készült?

– Nem. Egy régi, rozsdás rács volt. Valamikor a tizenkilencedik század elején tehették oda.

Agatha megköszönte, és letette a telefont. Akkor hogy került oda a kőfedél? Már ott volt? Kinek lehetett elég ereje, hogy elkábítsa Mrs. Bullt, berakja egy autóba, áttegye egy talicskába, és a kőlapot is magával cipelje?

Megszólalt a telefon, és az átható csengés megzavarta Agathát a gondolkodásban. Nigel Farraday hívta.

– Csak most néztem az órára – szabadkozott. – Felébresztettem?

– Nem, nincs semmi probléma – nyugtatta meg Agatha.

– Arra gondoltam, mi lenne, ha holnap este együtt vacsoráznánk…

Agatha egy pillanatig habozott.

– Az nem lenne rossz. Mikor és hol?

– A La Vie En Rose-ban, Mircesterben? Francia étterem. Most nyílt. A George Szálló mellett.

– Remek. Ott leszek.

Amikor Agatha letette a telefont, az jutott eszébe, hogy bármennyire nem kedveli Farradayt, talán hall tőle valami újdonságot Peta előéletéről.

Másnap egész nap a szokásos ügyeken dolgoztak, amelyek életben tartották az ügynökséget: eltűnt kamaszok, elveszett házi kedvencek, bolti lopások és féltékeny házastársak. Agatha úgy döntött, egy napra elfelejti a Bellington-ügyet, és segít a munkatársainak átrágni magukat a feladatokon.

Csak a nap vége felé eszmélt rá, hogy nem lesz ideje hazamenni és átöltözni vacsora előtt. Pechére lapos sarkú csizma volt rajta. Még ha olyan férfival találkozott is, akit nem kedvelt, Agathát cserbenhagyta az önbizalma lapos sarkúban. Friss sminket kent magára, elszaladt a legközelebbi cipőboltba, és vett egy magas sarkú, fekete lakkbőr cipőt.

Nigel Farraday felállt, amikor Agatha belépett az étterembe. Hátrasimította fehér haját, és kijelentette:

– Maga túlságosan elbűvölő ahhoz, hogy nyomozó legyen.

Agatha halványan elmosolyodott, és leült. Szemügyre vette az éttermet.

– Még soha nem jártam itt – jegyezte meg. Olyan gyenge volt a világítás, hogy Agatha attól tartott, nem fogja tudni elolvasni az étlapot.

– Ez most a legmenőbb hely – büszkélkedett Nigel.

De Agatha Raisin szemében nem voltak „menő helyek” Londonon kívül.

– Mit kér aperitifnek? – érdeklődött Nigel.

– Egy gin-tonikot szeretnék.

– Ó, hölgyem – mondta Nigel –, itt nagyon jó borok vannak. Ne rongálja az ízlelőbimbóit.

Agatha oda se hederített rá, a pincérhez fordult, és határozottan kijelentette:

– Igen, gin és tonik.

– Én megvárom a bort – mondta Nigel. – És most, drága Agatha, mit szeretne enni?

Agathának elszorult a szíve, ahogy az étlapra tekintett. Rögtön látta, hogy túlságosan kimódolt a kínálat. Úgy döntött, marad az egyszerű étkeknél, és előételnek füstölt lazacot rendelt, másodiknak kagylót tengerészné módra.

– Te jó ég. Ez fehérbort jelent – mondta Nigel. – Azt reméltem, rendelhetünk egy jó merlot-t.

– Csak nyugodtan – válaszolta Agatha. – Ihatok vöröset is a halhoz.

Nigel egy tucat csigát és tatár bifszteket rendelt. Magának egy palack merlot-t, és egy kisebb kancsó fehér házi bort Agathának.

Amikor a pincér távozott, Nigel áthajolt az asztal fölött.

– Abban a pillanatban, ahogy találkoztunk, éreztem, hogy működik köztünk egy bizonyos *je ne sais quoi*.

– Az jó – felelte élénken Agatha. – Ez azt jelenti, hogy hajlandó segíteni nekem megtalálni Peta gyilkosát.

Nigel egy pillanatig olyan arcot vágott, mint egy durcás kisgyerek.

– Peta az a típus volt, akit valaki legszívesebben megölt volna? – folytatta Agatha.

– Peta vadóc gyereknek tekintette magát – dőlt hátra Nigel. – Kezdetben el voltam bűvölve tőle. De politikai ambícióim voltak, és amikor gót hacukában jelent meg a Parlament teraszán, tudtam, hogy meg kell szabadulnom tőle.

– Megszabadulni tőle? – kérdezett vissza Agatha.

– Nem úgy értem, hogy „eltenni láb alól”. Felbéreltem egy magándetektívet, és megtudtam, hogy hűtlen volt hozzám, tehát nem kapott semmit a válásnál.

– Kivel volt viszonya?

– Valami vademberrel, aki egy bútorasztalosnál dolgozott.

– A neve?

– Azt a mindenit, maga aztán rámenős egy asszony! Nem emlékszem. De az asztalos Camdenben dolgozott, valahol a piac mögött.

– Hogy hívták a magánnyomozó-irodát?

– Atkins Enquiries. Margaret Street, az Oxford Circus környékén. De már itt is van az első fogás.

Agatha csüggedten meredt a füstölt lazacra. Úgy nézett ki,

mint egy vékony szelet nyers hal, amely olívaolajban úszik.

– Eddig nem gondoltam volna, hogy egy étterem képes elcseszni a füstölt lazacot – jegyezte meg Agatha. Odaintette a pincért.

– Ezt nem tudom megenni. Nincs valami leves?

– Van spárgakrémlevesünk, és van minestrone.

– Ezt vigye el, és hozzon nekem egy minestronét – rendelkezett Agatha.

– És ezt a lazacot ne számolja fel – tette hozzá gyorsan Nigel.

– Ne várjon rám – mondta Agatha. – Élvezze csak a csigáit.

Agathának eszébe jutott, hogy amikor Franciaországban járt Charlesszal, a férfi csigát rendelt magának. Azok sokkal nagyobbak voltak, mint ezek a körömnyi jószágok Nigel tányérján, és fokhagymás vajban úsztak. Nigeléi száraznak látszottak. Amikor Agatha minestronéja is megérkezett, kiderült, hogy a lapos tányérban valami gyenge alaplé lötyög, és benne úszkál néhány zöldségdarabka. Se paradicsom, se tészta, ráadásul langyos volt. Agatha szigorúan emlékeztette magát, hogy nem a vacsoráért jött ide.

– Peta találkozott egyáltalán Lord Bellingtonnal? – kérdezte.

Nigel hirtelen egy csigába bökött, ami az asztalon átrepülve Agatha levesében landolt.

– Ó, nagyon sajnálom – hadarta Nigel.

– Ne aggódjon.

Agatha kihalászta a csigát, és egy üres vizespohárba tette.

– Lord Bellington – sürgette Nigelt.

– Néhányszor. Peta állandóan flörtölt, mindenkire rávetette magát, aki nadrágot hordott.

– És jutott nála valamire?

– Az utolsó találkozást követően nem. Parti volt a Bellington-házban. Lady Bellington Peta arcába löttyintett egy pohár italt, és úgy emlékszem, „sunyi kis kurvának” nevezte, és megfenyegette, hogy megöli. Akkoriban már gyűjtögettem az információkat a váláshoz, úgyhogy nem érdekelt.

Megérkezett a következő fogás. A pincér fontoskodva állította össze a tatár bifszteket, kevergette-kavargatta, és ráütött egy nyers tojást. Agatha elé lerakott egy nagy tál kagylót.

– Nem fél, hogy kergemarhakórt kap? – kérdezte Nigeltől. – Úgy értem, ha megeszi ezt a rengeteg nyers húst?

– Isteni – válaszolt Nigel tele szájjal. Agatha úgy vélte, hogy a kagylói, amelyek az étlapon „skót óriáskagylóként” szerepeltek, nem töltöttek elég időt lent az óceán mélyén. Ezek a jószágok csak nemrég bújhattak ki a bölcsőből, olyan picikék voltak. Agatha kezdte kínosan érezni magát. Nigel nagy sebességgel vedelte a bort.

– Tudja, drága hölgy, úgy érzem, itt most valami különleges dolog veszi kezdetét.

Ezt csírájában el kell fojtanom, gondolta magában az elgyötört Agatha.

– Én akkor éreztem ilyet, amikor Charles megkérte a kezemet – mondta.

– Tessék? Magát eljegyezték? Szólhatott volna.

– Már miért kellett volna szólnom?

– Hát először is, mit gondol, miért hívtam meg vacsorára?

Agatha felsóhajtott.

– Maga nős ember, feltételeztem, hogy szívesen segítene a kutatásban.

Nigel felvette a megbántott, duzzogó gyerek arckifejezését. Agathának sebesen járt az agya. Talán még hasznát veheti a fickónak.

– Nem, mintha nem találnám magát nagyon vonzó férfinak – váltott hangot.

Ez szemmel láthatóan jót tett Nigel egójának.

– Egy facér baronettel azért nem vehetem fel a versenyt, igaz?

– Valóban nem – mosolygott Agatha. Elkezdte faggatni a férfit, milyen az élete parlamenti képviselőként. Nigel könnyedén csevegni kezdett, bár a hangja egyre rekedtesebb lett. Agatha nem kért pudingot, de Nigel sajttálat rendelt, hogy folytatni tudja az ivást. Meglazította a nyakkendőjét, és levette a zakóját.

Nagy sokára, az igazán rettenetes kávét követően, Nigel kérte a számlát. Gondosan átnézte, majd fájdalmasan felkiáltott.

– Elvesztettem a tárcámat!

– Hadd nézzem azt a számlát – mondta enerváltan Agatha.

Az étteremben olyan sötét volt, hogy Agatha elővett egy kis elemlámpát a táskájából, és úgy tanulmányozta a

számlát.

– Előbb megigazítom a sminkemet – közölte. Nem kapcsolta ki az elemlámpát, és ahogy felállt az asztaltól, a fény Nigel zakójára esett a szék hátán. Ekkor meglátta a zakó belső zsebéből kikandikáló tárcát. Ahogy elment Nigel mellett, Agatha lenyúlt, és kivette.

– Tessék, itt van! – szólt, és átadta a tárcát. – Most már megnyugodhat.

Amikor Agatha visszajött, Nigelt rossz kedvében találta. Az étterem előtt a férfi kurtán kinyögött egy „jó éjszakát” búcsút, és eltántorgott a kocsija irányába.

Remélem, elkapják a rendőrök, gondolta Agatha.

Ahogy megkerülte az éttermet a parkoló irányába, meglátta Nigelt a kocsijában ülve. Az autó ablaka le volt engedve. Telefonált. Agatha behúzódott egy autó mögé, és hallgatózni kezdett.

– Igen, uram. A neve Agatha Raisin. A rendszámot nem tudom, de biztosan szerepel az adattárban. Az én nevem nem fontos. Csak egy aggódó állampolgár vagyok. Ezeket a részeg sofőröket távol kell tartani az utaktól.

– Ördög és pokol! – morogta Agatha. – Lássuk csak. Egy kis kancsó bor és egy gin-tonik. Jobb lesz, ha taxit hívok. De kölcsönkenyér visszajár!

Agatha, a szintén „aggódó állampolgár”, megvárta, amíg Nigel elhajt, lejegyezte a kocsija rendszámát, elsétált a legközelebbi telefonfülkéig, és feljelentette ittas vezetésért.

Aztán leintett egy taxit, és megadta a címét a sofőrnek.

Ahogy a taxi megérkezett a házához, látta, hogy a nappaliban ég a lámpa. Charles! Csak Charles lehet. Senki más nem ismerte a riasztó kódját, a takarítónőt leszámítva.

Ahogy benyitott, hallotta, hogy szól a tévé. Charles a kanapén terpeszkedett, és mélyen aludt. Agatha felrázta.

– Ó, Agatha – hunyorgott Charles. – Pasikat hajkurásztál?

Agatha lelökte Charles lábát a szófáról, és leült mellé.

– Túl vagyok egy rémes estén Nigel Farradayjel egy ócska étteremben.

– Mi mást vártál?

– Arra számítottam, hogy megtudok még pár részletet Petáról. Farraday ki akart kezdeni velem, ezért azt mondtam neki, hogy mi jegyespár vagyunk.

– Ez meglepő. Azt hittem, van annyi élettapasztalatod, hogy hazudozás nélkül is le tudod hűteni a kedélyeket.

– Nem akartam teljesen lehűteni, amíg ki nem szedek belőle valami információt. A vacsorát is velem akarta kifizettetni. Azt mondta, elhagyta a tárcáját. De megláttam a tárcát a zakójában, és odaadtam neki. Rettentő pipa lett! A parkolóban hallottam, ahogy feljelent telefonon, hogy részegen vezetek, így aztán én is feljelentettem őt, utána fogtam egy taxit. Micsoda egy este!

– És megtudtál valamit?

– Csak azt, hogy megbízott egy magánnyomozó-irodát, és megtudta, hogy a nőnek viszonya volt valakivel, aki egy bútorkészítő cégnél dolgozott. Holnap felmegyek Londonba. Nem lenne érdekes, de úgy érzem, Peta meggyilkolása összefügg Bellingtonéval.

– Veled tartok – közölte Charles, elnyomva egy ásítást. – Ideje lefeküdni. Van kedved megédesíteni a vőlegényed éjszakáját?

– Nincs. Kilenckor indulunk.

Amikor Charles lefeküdt, Agatha felhívta Tonit, és kiadta az utasítást másnapra.

Hatodik fejezet

Másnap reggel Agatha és Charles egy parkolóban hagyták a kocsit Londonon kívül, és metróval mentek az Oxford Circusig, aztán elsétáltak a Margaret Streetig. A magánnyomozó-iroda egy ruhaüzlet fölött működött. Egy fiatal, pink hajú lány, hosszú, rózsaszín körmökkel ült a recepcióban, és egy filmes magazint nézegetett. Kelletlenül lerakta.

– Mr. Atkinsszal szeretnénk beszélni – jelentette be Agatha.

– Itt nincs ilyen.

– Tessék? Ki itt a főnök?

– Mrs. Atkins, ilyen van.

– Maga kölcsönzött munkaerő?

– Ja.

– Rögtön megállapítottam a bugris viselkedéséből – vicsorgott Agatha. – Mondja meg Mrs. Atkinsnek, hogy itt van Agatha Raisin és Sir Charles Fraith. Mozogjon!

– Nem kell úgy felkapni a vizet – méltatlankodott a lány,

és eltűnt egy tejüveg ajtó mögött, amit bevágott maga után.

Néhány perc múlva kijött, és megtartotta az ajtót.

– Menjenek be.

Mrs. Atkinsnek festett szőke haj pompázott a fején, az arcán feszesre varrva a bőr, és széles galléros fekete kosztümöt viselt, fekete flitterdíszítéssel. Erősen ki volt sminkelve, kicsi, pirosra rúzsozott száját sugár alakban ráncok vették körül.

Nincs hamutartó, gondolta Agatha vidáman. A sok propaganda, miszerint a dohányzástól lesz ráncos a szánk, ostobaság. Ledöbbent, amikor Mrs. Atkins előhúzott az íróasztala fiókjából egy nagy üveg hamutartót, és megkérdezte:

– Nem bánják, ha rágyújtok?

– Csak bátran – felelte barátságtalanul Agatha, és arra gondolt, hogy még ma leszokik.

– Hallottam magukról – mondta Mrs. Atkins. – Szóval, mi járatban?

– Korábban maguk nyomoztak Peta Farraday után. Szerepel még ez az ügy a nyilvántartásban?

– Az még a férjem idejében lehetett. Szegény Frank két éve meghalt, és rám hagyta a céget.

– Van engedélye?

– Nincs rá szükségem. Felvettem két nyomozót, nekik van.

– Szóval, meg lehetne keresni a feljegyzéseket a Peta Farraday utáni nyomozásról, amit a nő férje, Nigel Farraday rendelt meg?

– Ennek kiderítése kétszáz font lesz… készpénzben.

Agatha elfojtott egy dühös replikát, ami majdnem elhagyta a száját.

– Rendben van – bólintott rá.

Mrs. Atkins elmosolyodott, kivillantva sárgás, rúzsfoltos fogait.

– Hívjanak csak Frankie-nek. Jó páros voltunk, én meg a férjem: Frankie és Frank.

Mrs. Atkins bekapcsolta az íróasztalán levő Apple komputert.

– Mikor is volt ez? – kérdezte.

– Az iPademet a kocsiban hagytam – válaszolta Agatha.

– Nem számít. A modern tudomány csodái. Ó, meg is van. Mindjárt kinyomtatom maguknak.

Frankie bámulatosan hatékonynak bizonyult, bár cigarettájának hamuja a billentyűzetére potyogott. Le fogok szokni a dohányzásról, esküdözött magában Agatha, már vagy ezredszerre. Szándékosan otthon hagyta a cigarettáját. Manapság a legtöbben utálják a dohányfüstöt, de ahogy Frankie-től a vékony, szürke füstcsík Agatha felé sodródott, olyan volt, mint egy szirén hívogató ujja.

Amikor a nyomtató végzett, Frankie összeszedte a lapokat, és kijelentette:

– Háromszáz lesz.

– Kétszázat mondott! – háborgott Agatha.

– Ami azt illeti – jegyezte meg Charles –, hangfelvétel is van róla.

– Eltévesztettem – mondta bosszúsan Frankie. Agatha

átnyújtotta a kétszáz fontot, és megragadta a papírokat.

– Lepukkant kis iroda – jegyezte meg Agatha a lépcsőn lefelé menet. – Nem lehet sok a bevétele.

– Pedig muszáj, hogy sok legyen – mondta Charles –, hogy megmaradhasson egy ilyen címen. Keressünk egy kocsmát, együnk valamit, és nézzük át a papírokat.

De hideg eső szemerkélt, és ebédidőben a kocsmák a szokásosnál is jobban tele voltak.

– Megpróbálom az Ivyt – jelentette ki Agatha, és elővette a telefonját.

– Ilyen későn? – tiltakozott Charles. – Csak hírességeket fogadnak.

– Csak várj és figyelj – felelte Agatha.

– Itt Penelope Bryce-Sandringham beszél a Tatlertől – hallotta Charles, ahogy Agatha belebúg a telefonba. – Legújabb étteremkritikusunk, Agatha Raisin titkárnője vagyok. Miss Raisin nagyon hálás lenne, ha kapna egy asztalt, mondjuk most délután egy órára. Igen, várok. Ó, nagyon jó. Remek! – Agatha letette a telefont, és leintett egy taxit.

London egyik leghíresebb éttermének kincset érő csendjében Agatha rendelt egy gin-tonikot, és elkezdte olvasni a feljegyzéseket. Minden oldalt átadott Charlesnak, miután végzett vele, csak addig állt le, amíg rendelt. Az étterem büszke volt hagyományos brit konyhájára. Úgy döntöttek, nem kérnek előételt, és mind a ketten marhahúsos-vesés pitét rendeltek.

Az étel olyan finom volt, hogy félretették a papírokat, amíg ettek, és csak a kávénál folytatták a munkát.

– Szóval – mondta Agatha –, a bútorüzletes fickót úgy hívják, hogy Toby Cross. Megvan a lakáscíme és az üzletéé is Camden Townban. A bolt neve Fakopács. Van itt egy Peter Welling is, Harlestone Place,
Kensington. A munkájáról nem lehet tudni. Ő is döngette Petát.

– Drága Agatha – kajánkodott Charles –, te örök romantikus.

– Először megnézzük a camdeni címet.

Agatha nagy műhelyt képzelt el, amelyik az utcára néz és faillatot áraszt, de a Fakopács utcai kirakatában egyetlen Sheraton stílusú karosszék árválkodott, amelynek egyik karfáján egy kék bársony szövetdarab hevert átvetve.

Egy fiatalember ült a recepciós pultként szolgáló Regency asztal mögött. Az asztalon egy régi típusú telefon állt, amelynek egyik felébe beszéltek, a másikat a fülükhöz tartották. Fehér és aranyszínű ebonitból készült.

A fiatalember a jöttükre felpattant.

– Miben lehetek segítségükre? – kérdezte kisdiákos hanglejtéssel.

Agatha gyorsan felmérte a fickót, négyszögletes arcát keretező göndör fürtjeitől kezdve zabpehely színű pulóverbe bújtatott széles tagjain át szilvaszínű kordnadrágjáig, és megállapította, hogy egy „piperkőc seggfejjel” áll szemben.

– Itt dolgozik még egy Toby Cross nevű fickó? – kérdezte a

fiút.

– Polcokat vagy valami mást szeretnének rendelni? – kérdezte amaz reménykedve. – Szeretném hasznossá tenni magam.

– Egész biztosan azt várják magától, hogy erőszakos házaló ügynökként viselkedjen? – kérdezte Agatha, egy pillanatra felvidulva. – Úgy értem, nem várhatják el magától, hogy bútorrendelésre kényszerítse az embereket, nem igaz?

– Apám ismeri az öreg Bonlieu-t, ennek a cégnek a tulajdonosát. Azért bízott meg ezzel a munkával, mert azt mondja, nincs idejük kiképezni engem asztalosnak.

– Akkor miért nem hagyja itt őket? – firtatta Charles.

– Mert papa azt mondta, kitagad az örökségből, ha ezt a munkát is elveszítem, mint az összes többit.

– De miért…? – kezdte Agatha, de Charles határozottan közbeszólt:

– Toby Cross.

– Rendben. Kövessenek. A nevem Jake Lisle.

– Agatha Raisin és Charles Fraith.

Elindultak hát a fiú után a recepció mögötti ajtón keresztül, és egy hatalmas műhelyben találták magukat, amelyet betöltött a fűrészelés és gyalulás zaja.

– Ott a helye hátul – kiabált Jake. – Nem látom, biztosan elbújt valahová a teájával.

Egy elkerített kis terület felé mutatott a műhely hátuljában.

– Itt várjanak. Megyek és megkeresem. – Azzal belökött

egy lengőajtót.

Várakoztak.

– Mi van már ezzel a fiúval? – panaszkodott Agatha. – Nézzük meg!

Agatha és Charles kinyitották az ajtót, és a rémülettől dermedten megtorpantak. Ott állt Jake, kezében tartva egy vérző, levágott fejet. Arca zöld volt, úgy látszott, mindjárt elájul. Agatha később arra gondolt, ha nem foglalja le annyira a tetthely biztosítása, talán ő maga is elájult volna.

– Tegye vissza a fejet oda, ahonnan felvette – kiáltott rá Agatha –, és menjen ki!

Jake zsibbadtan, mint egy alvajáró, egy szerszámos asztalkára tette a szörnyűséges fejet. A fej nélküli test egy kopott fotelban ült, a kis szeglet vékony, fából készült falai pedig át voltak itatva vérrel.

– Hívd a rendőrséget, Charles – mondta Agatha. – Én megpróbálok segíteni Jake-nek. Aztán igyekezz kapcsolatba lépni egy ügyeletessel, hogy zárják le a területet.

Egy férfi lépett oda Agathához.

– Mi történt vele?

– Toby Crosst megölték – mondta Agatha. – Várjuk a rendőrséget. Hozna valaki egy kis teát vagy konyakot ennek a fiatalembernek?

Csatlakozott hozzájuk egy férfi, aki az üzlet vezetőjének tűnt, és iszonyodva hallgatta Agatha beszámolóját a felfedezéséről. Azonnal utasításokat kezdett harsogni. A szegletet villámgyorsan deszkákkal kerítették körbe. Jake kapott konyakot, és arca kezdte visszanyerni természetes

színét.

– Ez valami vicc, ugye? – kérdezte elkeseredetten.

– Nem hiszem – válaszolta Agatha.

– Én azt hittem. Azért kaptam fel a fejet. Ki akartam vinni, hogy elgurítsam, és akkor láttam, hogy a kezem ragad a vértől… és… az a rémes szag… és…

– Ennyi elég – szakította félbe Agatha. – Igyon még egy korty konyakot. Itt jön egy kedves rendőr.

– „Már itt a bárd, ó, jaj neked, jön, hogy lecsapja a fejed…” – mormogta Charles Agatha háta mögött, aki ettől összerezzent.

– Fárasztó ez a nap – sóhajtott fel Agatha. A rendőrök után nyomozók érkeztek, aztán a bűnügyi helyszínelők, egy fotós és egy halottkém. Agathát és Charlest hosszan kikérdezték az őrsön, Agatha a végén már üvölteni szeretett volna.

Ahogy kijöttek a rendőrségről, Jake szomorú figuráját látták ülni a lépcsőn.

– Azt hittem, magát kórházban kezelik a sokk miatt – kiáltott fel Agatha.

– Rettenetes. Megérkezett papa és Mr. Bonlieu, és Bonlieu azt mondta, kénytelen lesz elbocsátani. Szerinte magam vagyok a katasztrófa. Meghallotta, hogy azt mondom egy vevőnek, jobban járna, ha az Ikeában vásárolna. Szóval papa választás elé állított: vagy megyek a seregbe, vagy a saját lábamra állok és eltartom magamat.

– Jöjjön velünk. Találok én magának munkát – ajánlotta Agatha.

Charles felmordult.

– De előbb – folytatta Agatha – be kellene jelentkeznünk egy hotelbe. Holnap a másik fickót is igyekszem megtalálni Kensingtonban.

Egy hatalmas, laktató reggeli után Agatha így szólt Jakehez:

– Akar egy kicsit beszélni róla? A rendőrség nem mond nekem semmit. Nem ajánlottak fel magának segítséget, mint áldozatnak?

– De igen, de aztán megérkezett a papa, és én nem akartam mást, csak lelépni.

– És az édesanyja?

– Meghalt.

– Sajnálom. De még mielőtt beszélgetnénk, nem akar hazamenni és összepakolni?

– Hogy ordibáljanak velem? Majd este kimosom az apróbb holmikat. Mit akarnak tudni?

– Hogyhogy senki nem hallott sikítást?

– Mindig nagy ott a zaj.

– Megengedték neki, hogy akkor tartson szünetet, amikor csak akar? – kérdezte Charles.

– Egyike volt a kevés független iparosnak. Tudott olyan székeket csinálni, amelyek pont úgy néztek ki, mint egy Chippendale vagy egy Sheraton. Ezeket imádják az újgazdagok. Ő oszthatta be a munkanapját, csak határidőre el kellett készítenie a bútordarabot.

– Amikor felvette a fejet, a vér híg volt vagy ragadós? – kérdezte Agatha.

– A rendőrök is ezt kérdezték. Valamennyire biztosan ragadós volt. Rátapadt a kezemre. Ezért hittem először, hogy valami vicc, de aztán megláttam a testet.

– Látta ma valaki egyáltalán Toby Crosst? Amikor érdeklődtünk, maga azt mondta, hogy a búvóhelyén van. Honnan tudta?

– Korán reggel bejött az egyik vevője, és beszélni akart vele. Toby az irodájába vitte a férfit.

– De maga honnan tudta, hogy még mindig ott van? – erősködött Agatha.

– Mert az egyik kollégája, amikor ebédelni ment, megjegyezte, hogy „Toby ma egész nap ki se jön az odújából. Mikor dolgozik?” Én azt mondtam, van kulcsa a műhelyhez, és néha éjszaka is dolgozik.

Agatha egy hosszú percig a fiúra bámult. Aztán lassan megkérdezte:

– Amikor egy szék elkészül, akkor máshova küldik kárpitozásra?

– Nem, azt is Toby csinálta, miután a kliens kiválasztotta a bútorhuzatot, általában csíkos biedermeiert vagy valami más, dögunalmas, fantáziátlan anyagot.

– Drogok! – kiáltott fel Agatha.

– A székekben? – kérdezte Charles. – Ha az emberünk drogot terjesztett, könnyebben hordhatta volna a zsebében.

– Rengeteg drog – makacskodott Agatha.

– Felejtsd el. Fáradt vagyok – nyomott el Charles egy ásítást.

De Agathának felcsillant a szeme.

– Van kulcsa a raktárhoz, Jake?

– Te jó ég, igen. Elfelejtettem visszaadni. De ha arra gondolnak, hogy odamennek, tele van rendőrökkel.

– Mostanra már elmentek – mondta Agatha.

– De a rendőrség lepecsételi az ajtókat.

– Nem az összes ajtót! Nincs egy hátsó bejárat?

– Van, de…

– Menjünk! – adta ki az ukázt izgatottan Agatha.

– Ha ráérnék, most nekiállnék duzzogni – jegyezte meg Charles keserűen. – De jobb, ha elkísérlek, ha másért nem, hogy lássam, hogyan csinálsz bolondot magadból.

A taxit a raktártól jókora távolságra állították meg, aztán Jake kerülőúton vezette őket az ingatlan hátsó részéhez. Kotorászott az aktatáskájában, majd kivett belőle egy kulcscsomót.

– Kapcsolja fel a lámpát – utasította Agatha.

– Akkor idejönnek a rendőrök! – tiltakozott Jake.

– Ha elemlámpával közlekedünk, az sokkal inkább felkeltheti bárki gyanúját – magyarázta Agatha. – Ha azt látják, hogy égnek a villanyok, azt fogják hinni, hogy odabent munka folyik.

– Hogyan? Elöl ott van a rendőrségi zárószalag! – jegyezte meg Charles.

– Nem láttam semmiféle rendőrségi zárószalagot – mordult rá Agatha. Elemlámpájával végigpásztázta a falakat, talált is egy sor villanykapcsolót, és felkapcsolt néhányat.

– Van értelme felhívni a figyelmedet, hogy az épület elején valószínűleg ott a kordon? – kérdezte Charles.

Agatha rá se hederített.

– Vezessen, Jake. Nem akarom tönkretenni a helyszínt. Ha Tobynak voltak kész székei, amelyek szállításra vártak, hol lehetnek?

– Az ajtó mögött balra. Az vezet a raktárba. Mögötte van a garázs. Ha van valami készen, könnyű lesz megtalálni. Saját címkéje van. Toby egész híres lett.

– Jaj, Aggie – szólt Charles. – Menjünk haza aludni. Ha ez az ember híres bútorkészítő volt, nyilvánvalóan nem volt szüksége illegális pénzforrásra.

De Agatha benyitott a raktárba, és felkapcsolta a fluoreszkáló mennyezeti világítást.

– Utoljára étkezőszékeket rendelt tőle a Malimbiai Nagykövetség – mondta Jake. – Azt hiszem, azokban a ládákban, ott a sarokban lesznek az ő székei. Rajtuk van Toby neve.

– Rendben van, Jake – mondta Agatha. – Itt egy feszítővas. Nyissa ki az egyiket.

Charles azt várta, hogy Jake tiltakozni fog, de a fiút elvarázsolta az újonnan megízlelt szabadság érzése, amit ez a fura nő hozott az életébe azzal, hogy szállást és munkát is ajánlott neki. Már nem kellett rettegnie az apjától. Vidáman fogta a feszítővasat, és felnyitotta egy láda oldalát. Négy becsomagolt szék volt benne egymásra rakva.

– Emeljen ki egy széket, és vágja fel a kárpitozást – utasította Agatha.

– Nincs magán kesztyű. Minden tele lesz az ujjlenyomatával, és meg fogják vádolni vandál károkozással – figyelmeztette Jake-et Charles.

– Nem muszáj a tetején felvágni a kárpitozást. Talán alulról is hozzáférünk – mondta Jake. – Mindjárt hozok pár kárpitosszerszámot.

– Derék fiú. Menjen, és hozzon.

Amikor Jake visszajött, ejtett egy kis vágást, egy vésővel benyúlt a szék kárpitozásába és döfködött, de úgy látszott, a tömőanyagon kívül nincs benne semmi.

Agatha látta a cinikus mosolyt Charles arcán, és hirtelen ráébredt, milyen súlyos dologra bátorította Jake-et.

– Csomagolja vissza – sürgette a fiút. – Aztán jól tesszük, ha letöröljük az ujjlenyomatokat.

– Ez fura – jegyezte meg Jake.

– Mi fura? – érdeklődött Agatha. – De siessünk! Őrültség volt tőlem.

– Az egyensúly – mondta Jake. – Mintha a szék egyik lába nehezebb lenne a másiknál. Nahát, most már a végére kellene járnunk. – És miközben Agatha és Charles jajveszékeltek, hogy ne tegye, Jake megragadott egy fűrészt, és elkezdte lefűrészelni a lábat. A székláb a földre hullott, és valami kavicsnak látszó anyag potyogott ki belőle.

– Na tessék! – mondta Agatha. – Ez csak valami olyasmi, amivel a súlyát növelik.

Charles letérdelt, és felvett egy szürke kavicsnak látszó tárgyat.

– Nyers gyémántok – közölte.

– Rendőrség! – hallatszott egy kiáltás az ajtóból.

Egy egyenruhás rendőr masírozott be, nyomában egy alacsony, testes, vörös arcú férfival.

– Istenem! – nyögte Agatha.

– Rosszabb. Ez a papa – állapította meg Jake.

– Minden rendben, biztos úr – mondta Mr. Lisle. – Ez a fiam. Nem teljesen komplett. Ne telefonáljon. Nem teszek panaszt.

– Inkább telefonáljon, uram – szólt Jake diadalittasan. – Csiszolatlan gyémántokat találtunk ennek a széknek a lábában.

Charles elővette a telefonját.

– Hívom az ügyvédemet – jelentette be.

Agathát korábban is hosszú kihallgatásoknak vetette alá a rendőrség, de ez a legutóbbi vallatássorozat annyira megviselte, hogy majdnem sírva fakadt. Először a helyi rendőrség és a nyomozók. Aztán jöttek a Scotland Yard emberei, valamivel később a Különleges Egység, majd három csendes, zord tekintetű férfi jól szabott öltönyben.

– Nem vagyok rasszista! – kiáltotta el magát a kihallgatás egy pontján Agatha. Hogy is tudna magyarázatot adni furcsa megérzéseire? Feltételezték, hogy Agatha azért gyanakodott bűnténye, mert egy afrikai követségről volt szó. A véget nem érő faggatózás közben átvitték őket a Paddington Green rendőrkapitányságra, ahol lepihenhettek, de csak néhány órás alvást engedélyeztek számukra.

Két nap után hazamehettek, de figyelmeztették őket, hogy nem hagyhatják el az országot.

Verőfényes, de hűvös idő volt aznap, amikor ott álltak a Paddington Green kapitányság lépcsőin, mint három bagoly, pislogva a napfényben, miután elbúcsúztak ügyvédeiktől.

Éppen egy taxit készültek leinteni, amikor megállt mellettük egy limuzin.

– Papa – szólt Jake.

– Fiam – mondta Mr. Lisle, és felszaladt a lépcsőn. – Szereztem neked egy helyet a Sandhurstön.

– Már van munkám – közölte Jake. – De tényleg. Rossz katona lenne belőlem. Ez a hölgy felvett nyomozónak.

Agatha elfojtott egy morgást. Azt tervezte, hogy berakja Jake-et egy kertészetbe, amíg a fiú nem talál magának egy szellemi képességeinek megfelelő munkát, talán egy építkezésen.

– Akkor a hölgy ugyanolyan bolond, mint te vagy. Pukkadj meg. Majd utánad küldöm a holmidat. – Agathára bámult. – Mi a lakcíme?

Ha Agatha nem lett volna ennyire kimerült, elzavarja Mr. Lisle-t, és megmondja neki, hogy vigye magával a fiát is. De nem akart mást, csak ágyba kerülni, ráadásul Jake úgy nézett rá, mint egy megvert kutyakölyök.

Agatha átadta a névjegykártyáját, és szelíden azt mondta:

– Na, menjünk. Taxi!

Mind a hárman bepattantak az érkező taxiba, miközben Jake dühöngő apjának hangjától csengett a fülük.

– Gyerünk vissza a hotelbe, fizessük ki a számlát, és menjünk haza – rendelkezett Agatha. – Jaj, a macskáim! Nem engedték, hogy telefonáljak Dorisnak!

Doris Simpson Agatha takarítónője volt, és gyakran felügyelt a cicákra, ha Agatha elutazott.

– Felhívom most, és megmondom neki, hogy jövök, amilyen gyorsan csak lehet.

– Agatha! – tiltakozott Charles. – Egyikünk sincs olyan állapotban, hogy vezessen.

– De én igen! – szólalt meg Jake.

Charles elvigyorodott.

– Nem érzed magad öregnek a fiú mellett, Aggie?

De Agathát lefoglalta a telefonálás Dorisnak.

Végre megint Carselyben voltak, mindnyájan piszkosan és kimerülten. Charles átült a saját kocsijába, és hazament. Az elcsigázott Agatha megmutatta Jake-nek a vendégszobát, de közölte, hogy először ő megy a fürdőszobába. Amikor végre kijött, tisztán, lefekvésre készen, és bement a vendégszobába, hogy szóljon Jake-nek, mehet fürödni, a fiú mélyen aludt, keresztben elnyúlva az ágyon. Agatha úgy döntött, hagyja, hadd aludjon.

Agatha későn ébredt. Az órára sandított. Tíz óra elmúlt. Magára ráncigálta a ruháit, és lement a földszintre, ahol friss kávéillat és a macskái fogadták.

Doris Simpson, a takarítónő a konyhában tevékenykedett.

– Üljön le, drágám – mondta Doris –, és hozom a kávéját. Benne van az újságokban. Mindet megvettem a boltban. Ott

vannak az asztalon.

– Mit írnak? – kérdezte Agatha.

– Csak azt, hogy magát és Sir Charlest bevitték a Paddington Green őrsre kihallgatásra.

– Ó, az átkozottak. Az arról híres, hogy oda a terroristákat szokták vinni. Doris, van fent az emeleten egy fiatalember.

– Nos, Agatha, maga ismer engem. Én soha nem ítélkezem. Ha meg beszélni kezdenének…

– Nincs viszonyom vele! – bömbölte Agatha. – Nálam dolgozik, és ruhákra van szüksége. Lenne olyan kedves, hogy elmegy a Marksba Mircesterben, és vesz neki néhány hordható holmit? Bőven adok pénzt, tartson meg belőle annyit, amennyi fedezi az órabérét meg persze a benzinköltséget.

Doris előszedte Agatha kis varrókosarát a szekrényből, és kivette belőle a mérőszalagot.

– Legjobb lesz, ha lemérem a legényt.

Az átélt drámai események következtében, amikor Jake arra ébredt, hogy egy fehér hajú hölgy méretet vesz róla, első rémületében arra gondolt, már készül a koporsója, és ordítva ugrott ki az ágyból.

Doris gyorsan mindent elmagyarázott. Kinyitotta a gardróbszekrényt, odaadta neki Charles egyik köntösét, és azt javasolta, fürödjön meg, a koszos ruháit meg hagyja az ágyon, hogy betehesse a mosógépbe.

Amikor Jake végre megjelent a konyhában, frissen és ragyogva, Agatha arca megrándult. Öregnek érezte magát.

– Szóval, mikor kezdünk? – érdeklődött kíváncsian Jake.

– Először is – jelentette ki Agatha –, keresünk magának egy lakást, aztán majd kigondolok valami munkát, amivel elfoglalhatja magát, amíg talál egy rendes állást.

Jake szinte komikus látványt nyújtott, annyira megdöbbent.

– De én azt hittem, nyomozó leszek!

– Nincs ilyen végzettsége. Nyomozó csak az lehet, aki megszerzi hozzá a képesítést.

– Felvehetne gyakornoknak – pendítette meg Jake.

Megszólalt a telefon.

– Vegye fel, Jake – mondta Agatha. – Ha a sajtó, később beszélek velük. És ha egy bizonyos Roy Silver hív, elmentem nyomozni.

Roy Silver volt az.

– Mindig akkor akar meglátogatni, amikor esélyt lát rá, hogy magát reklámozza – magyarázta Agatha. – Nagyon kedvelem, de ha ezen a hétvégén akar jönni, nincs hozzá kedvem. Mondja meg neki, hogy Londonban vagyok valahol.

Jake átadta az üzenetet.

Felberregett a csengő.

– Nyitom! – mondta Jake.

Egy magas, jóképű férfi állt az ajtó előtt.

– Maga meg kicsoda? – kérdezte szigorúan.

– Én vagyok Agatha legújabb…

Úgy akarta folytatni, hogy „nyomozója”, de a dühös férfi undorral felhorkant, és elviharzott.

– Ki volt az? – kérdezte Agatha.

– Egy nagydarab ember. Megkérdezte, ki vagyok. Elkezdtem mondani, hogy a maga legújabb nyomozója, de csak odáig jutottam, hogy „a legújabb”, mire elrohant.

– Ó, istenem! Alighanem a volt párom. Itt lakik a szomszédban. Megvárjuk, hogy Doris visszaérjen a magának beszerzett ruhákkal. Majd visszafizeti nekem az árát, ha lesz munkája. Kell szereznem magának egy olcsó autót.

Kora este Agatha bemutatta Jake-et a munkatársainak, akik mindig jelentést tettek, mielőtt szétszéledtek.

– Jake gyakornok – mondta Agatha. – Azzal fog kezdeni, hogy valamelyikőtöket elkíséri, és megfigyeli, mit és hogyan kell csinálni. Simon, tiéd a szupermarket-ügy. Holnap vidd magaddal Jake-et.

Simon észrevette, milyen pillantásokat küld Jake Toni felé. Bemesélte ugyan magának, hogy Toni már nem érdekli, de nem akarta, hogy bárki más megkaparintsa a lányt.

– Mit kell csinálnunk? – érdeklődött Jake.

– Figyelünk, nem lop-e valaki.

– De a szupermarketekben általában van biztonsági őr – jegyezte meg Jake.

– Ebben is van. Egy kiszolgált rendőr, néhány nap múlva nyugdíjba megy, és nem akarják elrontani a távozását azzal, hogy alkalmatlannak nyilvánítják. A legutóbbi időkig nagyon jól dolgozott, de aztán romlani kezdett a látása.

Agatha egész nap nagyon elfoglalt volt. Talált Jake-nek egy

garzonlakást az iroda közelében, és vett neki egy olcsó használt autót. Azzal hárította el a fiú hálálkodását, hogy majd megadja, ha talált magának egy rendes állást. Örült, hogy éjszakára elköszönhetett Jake-től. Nem akart együtt mutatkozni egy ilyen jóvágású fiatalemberrel. Az volt a sanda gyanúja, hogy az emberek nem is annyira a szeretőjének néznék Jake-et, mint inkább a fiának. Ha fiatalok társaságában vagy, gondolta szomorúan Agatha, csupa megalázó dolgot gondolnak a népek magukban: „na hiszen, ez is megjárta már a hadak útját, a vén csataló”.

Jake azt mondta, vállalja az összeütközést az apjával, és elhozza a ruháit és néhány más holmiját otthonról.

Amikor Agatha megjött, James és Charles már várták.

– Egész nyugodtan vegyétek igénybe a házamat, amikor csak kedvetek tartja besétálni – acsarkodott Agatha. – Adjatok valamit inni, aztán világosítsatok fel, miért vagytok itt mind a ketten.

Charles kevert neki egy gin-tonikot, és leült mellé a díványra, James pedig a kandalló előtt állt, és komoran bámult Agathára.

– Az ilyesminek soha nincs jó vége, ugye tudod? – jegyezte meg James.

Agatha Charlesra meredt.

– Nem mondtad meg neki, hogy sem anyai, sem szexuális szempontból nem érdekel az a fiatalember?

– Nem, nem mondtam – válaszolta Charles. – Te mindig bolondot csinálsz magadból egyik-másik férfival kapcsolatban. Miért pont ezzel ne csinálnál?

– Ne legyél ostoba! – dühöngött Agatha. – Ő találta meg a gyémántokat. Talán lapul itt valami összefüggés Petával. Nem hagyhattam csak úgy cserben Jake-et. Nyomozó akar lenni, ezért most gyakornokként dolgozik. Simon majd a szárnyai alá veszi. Nekem vissza kell mennem Londonba, hogy utánanézzek a másik férfinak, Peter Wellingnek.

– Már csak ez hiányzott – mondta Charles. – Akkor veled kell mennem. De észre sem vetted, milyen jóképű az ifjú Jake? És nem volt még eleged a jóképű férfiakból, pláne, hogy az egyik meg akart ölni? Kíváncsi vagyok, Toni mihez kezd vele.

– Én is veled mennék – szólalt meg James –, de reggel el kell érnem a repülőgépet. Ne csinálj semmi hülyeséget, Agatha.

– Biztos, hogy fog – jegyezte meg vidáman Charles. – Még a te kedvedért sem fog megváltozni!

Reggel, mielőtt Londonba indult Charlesszal, Agatha jól megnézte magának az ifjú Jake-et. Sűrű, hullámos fekete haja volt, nagy zöld szeme, sűrű sötét szempillája, csinos négyszögletes arca és izmos teste, hosszú lábakkal. Agatha észrevette, hogy Jake mondott valamit, amivel megnevettette Tonit, és Simon szeme villámokat szórt. Simont továbbra is ette a fene Toniért, és nem akarta, hogy másvalakinek sikerüljön felszednie a lányt, miután ő kudarcot vallott. Bill Wong ugyanabban a házban talált magának lakást, ahol Alice lakott, és ez tovább keserítette Simon életét.

A szupermarket csak pár percnyire volt gyalog. Miközben

Simon és Jake együtt ballagtak odafelé, Jake megkérdezte:

– A szépséges Toninak van pasija?

– Nincs – felelte Simon, és úgy döntött, hazudni fog. – Leszbikus.

– Milyen kár! – sajnálkozott Jake. – És Agathának?

– Ugyan már! A nagyanyád lehetne.

– Lehetséges. De nagyon szexi. Láttad, milyen jó lába van?

– Fogd már be. Dolgozzunk.

Kiderült, hogy Peter Welling egy szép, fehér, stukkódíszítésű házban lakik Kensingtonban.

– A szeretők városrésze – jegyezte meg Charles. – A viktoriánus korszak elején itt helyezték el a másik nőt. Akkoriban még elég messze volt Londontól, hogy ne essen csorba a diszkréción.

Agathában hirtelen bizonytalan remény ébredt, hogy Peter talán már nem lakik itt, vagy külföldön van, és neki nem kell még egy kérdezősködést levezényelnie. Ez az egész túlságosan kacifántos volt. Ha megfizetik, hogy Peta gyilkosa után nyomozzon, egyszerűbb lett volna a helyzet. De ott volt Lord Bellington, aztán meg Mrs. Bull esete. Vajon Mrs. Bull még életben van? Képes volt azonosítani a támadóját? Amennyiben igen, akkor az ő ügye és Lord Bellington ügye is megoldódhatott. Agatha a kertkapuban állt, tátott szájjal.

– Meddig fogsz még itt ábrándozni? – kérdezte türelmetlenül Charles.

Agatha megemberelte magát.

– Emlékeztetnél rá, kérlek, miért is pazarolom az időmet a Peta-gyilkosságra?

– Mert valami összefüggést szimatoltál.

– Ja, igen. Te aztán tudod, Charles. Hirtelen annyira elfáradtam. Kandallót akarok… és muffint… és papucsot, és…

– Menekülni akarsz. Mint mi mindannyian – válaszolta Charles. – De most nézzünk szembe a gonosz valósággal.

Charles megnyomta a feketére lakkozott ajtó melletti csengőt. A bejáratot egy öreg, leveleitől megfosztott akácfa keretezte, ágai aszott kezek gyanánt kapaszkodtak egymásba.

Magas termetű szobalány nyitott ajtót, fekete ruhában, fehér fityulában, fehér kötényben.

Charles bemutatkozott és Agathát is bemutatta, majd megkérdezte, beszélhetnének-e Mr. Wellinggel. A lány kinyitotta előttük egy szalon ajtaját, amely a ház elejétől a hátuljáig húzódott, és azt mondta, várjanak.

– Furcsa – suttogta Agatha. – Nem gondoltam, hogy manapság még alkalmaznak szobalányokat. Mintha egy kosztümös darabba csöppenne az ember.

Az ajtón egy magas, ősz hajú alak vonult be hosszú csipkeköntösben, üveg sétabotra támaszkodva.

– Mr. Wellinggel szeretnénk beszélni – mondta Agatha.

– Én vagyok. Egy tea jólesne. Jeremy! Teát.

Jeremy meghajolt, és kiment. Jé, két transzvesztita, álmélkodott Agatha.

– Mr. Welling…

– Kérem, szólítson Peternek.

– Peta Currie meggyilkolása ügyében nyomozunk – mondta Agatha. – Úgy hiszem, ön ismerte.

– Ó, Peta! Mennyit bolondoztunk! Ami azt illeti, amikor olvastam, hogy megölték, nem csodálkoztam.

– Miért? – érdeklődött Charles.

– Nem állt távol tőle a zsarolás, kedvesem, és el is mesélem a történetet. A szüleim még éltek, és ha tudták volna, hogy travi vagyok, kitagadnak, és ez a ház meg az összes pénz azé a csúszómászó unokatestvéremé, Alwiné lett volna. Peta belemenős csaj volt. Szüksége volt egy kísérőre, akivel a változatosság kedvéért nem kell ágyba bújnia, nekem meg kellett egy vonzó cicababa, hogy bemutathassam a szüleimnek. Nos, egy este Peta azzal állt elő, hogy pénzt akar, különben beárul a szüleimnek, és ellopta a fotókat, hogy megmutassa nekik. Meg tudtam volna fojtani azt a dögöt. Nem volt másom, csak egy kisebb apanázs egy alapítványtól és egy lakóház. Peta azt mondta, adjam el a házat. Beadtam neki, hogy már meg is hirdettem. Aztán a szüleim meghaltak abban a párizsi repülőgép-szerencsétlenségben, én pedig közöltem vele, hogy most már azt mond, amit akar. Addig soha nem fordult meg a fejemben, hogy megöljek valakit, de akkortájt álmatlan éjszakáimon arról ábrándoztam, hogyan nyírnám ki Petát. Amikor olvastam, hogy valaki végzett vele, azon tűnődtem, ki lehetett az a szerencsétlen flótás, akit Peta idáig juttatott.

– Ó, a tea és a muffin. Nagyszerű. Gyújts be a kandallóba, Jeremy. Picurkát hideg van itt.

Charles azon tűnődött feszengve, vajon nem boszorkány-e Agatha. Az egyetlen dolog, ami hiányzott a képből, a kandallópárkányra melegedni kirakott papucs volt.

– Leülhetsz közénk, Jeremy – mondta Peter a fejével intve.

– Nagyon kedves öntől, asszonyom – felelte Jeremy. – Előbb felszolgálok.

Tényleg olyanok, mint egy kosztümös darabból kilépett pár, vélte Agatha. Peternek büszke, arisztokratikus feje volt, Jeremy egyszerű, faragatlan megjelenésén viszont látszott, hogy valamelyik alsóbb néposztályból származik.

Charles azt kérdezte:

– Beszélt valaha arról Peta, hogy valaki meg akarja ölni a férjét?

– Erre nem emlékszem. Sokat olvastam róla az újságokban. Hogy valaki meg akarja ölni Petát, azt meg tudom érteni. És Bellington? Biztos vagyok benne, hogy nincs összefüggés. Az ilyen esetek hátterében mindig a pénz áll. Cherchez le lóvé, ahogy mondani szoktam.

Agathát hirtelen elfogta a klausztrofóbia. A szoba, akárcsak a lakói, régies hatást keltett. A kandallópárkány aranyszínű selyemmel volt bevonva. A kis asztalokon kitömött madarak szorongtak, üvegdobozokba zárva. A kanapé és a székek támláját kézimunkákkal dekorálták.

– Sajnos mennünk kell – jelentette ki határozottan Agatha, és nem kért a vajas süteményből.

– Jöjjenek máskor is – mondta Peter előkelően. – Jeremy, vezesd ki a vendégeket.

– Tudod – kezdte Agatha, amikor a metró felé sétáltak,

hogy az visszavigye őket a kocsihoz –, amíg Londonban dolgoztam, nem lepődtem meg, ha egy ilyen párt láttam. De közben elvidékiesedtem.

– Mi az hogy! – válaszolt derűsen Charles. – Páratlan az a bukolika, ahogy megmérgezik meg kútba hajigálják egymást.

A Gloucester Roadon Agatha megtorpant.

– Muszáj felhívnom Patricket. Mrs. Bull talán neki elmondta, hogy ki akarta megölni.

Charles várakozott, amíg Agatha a beszélgetést bonyolította. Amikor befejezte, így szólt:

– Mrs. Bull azt mondta, vett egy üveg sört a helyi boltban, megitta, és ez volt az utolsó dolog, amire emlékszik, aztán már csak a fájdalomra, amikor belezuhant a kútba. Amíg a rácsot leszedték a tetejéről, a fedőkövet valószínűleg a kút oldalának támasztották, így könnyen fel lehetett emelni és a kútra helyezni.

– De ha valaki drogot tett a sörébe, csak olyasvalaki lehetett, aki bejáratos volt az otthonába – mondta Charles.

– Azt mondja, senki nem járt nála, de a rendőrség szerint talán túlságosan meg van félemlítve, ezért nem mond nevet. Most azon töröm a fejem, hogy a gyémántügynek lehetett-e bármi köze a gyilkosságokhoz. Patrick azt mondta, szigorúan bizalmasan kezelik az egész ügyet.

– Ó, a hatalom sötét folyosóin majd diplomatikusan elsimítják a dolgot. Viszont produkálniuk kell egy gyilkost, mert tele voltak az esettel az újságok. Most jut eszembe,

Aggie. Mit tudunk Geraldról? Azt tudjuk, hogy a Scotland Yardnál dolgozott, de ettől még nem egy szent. Mi van, ha Peta tudott róla valami disznóságot? Lehet, hogy még Londonból ismerte? És miért pont Cotswoldsban telepedett le?

– Már máskor is kihallgattak a Scotland Yard detektívjei, ahogy most is – mondta Agatha –, de egyetlen olyan nyomozóra sem emlékszem, aki egy kicsit is barátságos lett volna. Aláírattak egy hivatalos titoktartási szerződést, és fenyegetőztek. Ismerem a *Karc* bűnügyi riporterét. Menjünk el hozzá! Taxi!

Agatha a taxiban telefonált, és megtudta, hogy Alex Cameron, a bűnügyi tudósító az El Vinóban, az újságírók kedvenc törzshelyén iszogat a Fleet Streeten.

Cameron egyedül ült egy asztalnál, előtte egy üveg bor. Zömök, pocakos ember volt, arcát apró vörös seprűvénák hálózták be, szája lefittyedt, és barnára festett haját átfésülve hordta szeplős feje tetején.

Agatha és Charles odaültek az asztalához, és Cameron álmatag szemekkel bámult rájuk.

– Már a Fleet Street sem a régi, mióta az összes újság itt hagyta – panaszolta a férfi. – Ez az utolsó felvonás. Ha inni akarnak, rendeljenek maguknak.

– Csak egy kis felvilágosítást kérnénk – mondta Agatha. – Hallott valaha egy Gerald Devere nevű nyomozóról?

– Rémlik valami. Meg kellene néznem a régi feljegyzéseimet. De nem érdekel.

– Én hivatalosan nyomozok Lord Bellington

meggyilkolása ügyében – folytatta Agatha. – Ha segít nekem, elintézem, hogy kapjon egy exkluzív interjút.

– Ez már jobban hangzik. Menjünk.

Agatha elcsodálkozott, milyen kevés munkatárs dolgozik a *Karc* irodáiban, és ezt szóvá is tette.

– Nem úgy, mint régen – mondta Alex. – Legnagyobbrészt ügynökségek és szabadúszók szállítják az anyagokat. Nemsokára én is lapátra kerülök. Tudom. Beraktak egy fülkébe. És még ezt nevezik irodának! Préseljék be magukat.

– Nem a komputerben tárol mindent? – álmélkodott Agatha, amikor az öreg riporter kotorászni kezdett egy nagy iratszekrényben.

– Nem tudtam beletanulni – morogta. – Én a papírhoz vagyok szokva. Meg is van. Most már emlékszem az illetőre. Minden információmorzsa egy csomó pénzembe került.

Lehuppant egy apró irodai székre, és kinyitotta a poros aktát.

– Tudtam, hogy itt volt valami. Hallottak Mad Maxről?

– A gengszter. Igen. A saját kertjében lőtték le öt évvel ezelőtt.

– Én tudósítottam róla. A felesége, Gloria azt állította, hogy Devere megerőszakolta. Óriási botrány volt. Végül elsimították. Devere beadta a lemondását, és érdemei elismerésével szerelhetett le, ahogy a seregben mondják. Manapság már nem úszná meg, újra beköszöntött a puritanizmus.

– Én nem nevezném puritanizmusnak az utóbbi időben

nyilvánosságra került szexuális zaklatási ügyeket – jegyezte meg Agatha.

– Maga nem, persze. Átkozott nők!

– Csináljon belőle egy másolatot – mondta Agatha –, és adja meg Gloria mostani címét, és igen, emlékezni fogok magára, amikor a sztori kirobban.

– Remélem is.

Mad Max Harrison felesége Chelsea Harbourben élt egy lakásban.

– Nagyon csendes környék – jegyezte meg Agatha –, és szinte az összes lakás üresnek látszik.

– Valahol azt hallottam, hogy kőgazdag külföldiek veszik őket befektetésnek – válaszolt Charles. – Elképesztő ez a nap. Azon se csodálkoznék, ha kiderülne, hogy Gloria időközben férfivá alakult. Hogy kerültél ismeretségbe egy bűnügyi riporterrel? Biztosan még PR-os korodban, amikor divattal meg ilyesmivel foglalkoztál.

– Életem első ügyfele egy gyilkosság gyanúsítottja volt – mondta Agatha. – Itt is vagyunk. Majd máskor elmesélem. Hála istennek a nő a földszinten lakik. Nézted a *Montalbano*-sorozatot a tévében? Ahányszor csak látom, mindig Szicíliába akarok menni szabadságra, viszont Montalbano felügyelő ott folyton lépcsőkön szaladgál le meg föl, nekem meg fáj a lábam…

– Agatha! Hagyd abba a fecsegést, és csengess már be ehhez az átkozott nőszemélyhez!

Agatha megnyomta a csengőt, és felcsendült a jól ismert

dallam *A keresztapából*. Agatha egy tipikus gengszterfeleségre számított: párducmintás felső, magas sarkú bőrpapucs, vastag smink, amin korcsolyázni lehetne, és fejtetőre fésült koromfekete haj. A nő majdnem pontosan így is nézett ki, úgyhogy nem okozott semmiféle meglepetést.

A hangja annál inkább. Gloria a felsőbb osztályokra jellemző dermesztő hanglejtéssel azt kérdezte:

– Kik maguk, és mit akarnak?

Agatha bemutatkozott és bemutatta Charlest, majd elmagyarázta, hogy Gerald Devere ügyében vizsgálódnak.

– Jöjjenek be – mondta Gloria. – Az ott a szalon.

A szalont, ahogy ő nevezte, egy lelketlen szakember tervezte. Nem voltak függönyök. Az ablakon fehér vászonredőny. Rücskös, fehér anyaggal bevont kanapé és fotelok. Üveg kávézóasztal. Egy hatalmas kőváza az üres, szürke kőkandalló előtt, a vázában őszi levelek, glicerinben ázva, hogy tartósak maradjanak. Bágyadt napfény árasztotta el a kikötőt, ahol a lehorgonyozott jachtok ringatóztak. Kis fénysugarak hullámzottak végig a plafonon.

Gloria felszólította őket, hogy üljenek le, és megkérdezte:

– Mit akarnak tudni Geraldról? Ősrégi történet.

– Állítólag – fogott bele Agatha – maga azzal vádolta meg, hogy megerőszakolta.

– És ennek mi köze van bármihez is? – kérdezte Gloria. Nagy, lelógó arca volt és vastag szemhéja.

– Egy Carsely nevű faluban meggyilkolt nő ügyében

nyomozunk, ahová nemrég költözött be Mr. Devere. Ha valóban megerőszakolta magát, akkor nyilvánvaló, hogy hajlamos a durvaságra.

– Értem, mire gondolnak. – Gloria cigarettára gyújtott. – A helyzet az, hogy Geraldot csőbe húzták. Max nem akarta, hogy tovább szaglásszon körülöttem. Geraldról mindenki tudta, mekkora szoknyabolond. Max rám parancsolt, kezdjek ki vele, és abban a percben, ahogy lehúzza a bugyimat, kezdjek el kiabálni, hogy megerőszakoltak. Nos, Geraldot felmentették, és Max dühöngött, mert azt mondta, előbb hagynom kellett volna, hogy letámadjon, mert így nem volt valódi bizonyíték. De Geraldnak olyan rossz híre volt a nőket illetően, hogy a főnökei nem igazán hittek neki, és végül Max megszabadult tőle.

– Szóval Gerald nem is lett volna képes az erőszakra?

– Nem hiszem. De Max mindig azt mondta, hogy a rendőrök egy idő után maguk is olyanok lesznek, mint a rosszfiúk, ha értik, mire gondolok. – Kezdett kiütközni Gloria londoni akcentusa.

– Ez egy nagyon csendes környék – jegyezte meg Charles. – Az ember azt hinné, maga szívesebben lakna valami izgalmasabb helyen.

– Billynek ez tetszik. Nem szereti a felkapott helyeket. De el is felejtettem, nemsokára itthon lesz. Amikor nincs itt, a kedvenc ruháimban vagyok, de most át kell öltöznöm. Maradnak még egy kicsit? Jól hallottam, hogy maga „Sir”? Billy el lesz ragadtatva, hogy egy Sir vendégeskedik nálunk. A bárszekrény az ajtó mögött van, az ablak mellett.

Szolgálják ki magukat.

Gloria kiviharzott a szobából.

– Iszom egy gint és elszívok egy cigarettát – jelentette ki Agatha. – Micsoda agyrém ez a nap.

– Veled tartok – mondta Charles. – Ilyenkor ráfér az emberre egy szíverősítő. Mit gondolsz, milyen lesz ez Billy?

– Talán ez is egy gengszter vagy használtautó-kereskedő – felelte Agatha. – Milyen remekül felszerelt bár!

Ahogy az italaikkal visszamentek a szalonba, kulcszörgést hallottak a bejárati ajtó felől.

– Billy – súgta Agatha. – Vajon hogy nézhet ki?

Billy besétált a szobába, de meglepetést okozott. Alacsony, piperkőc emberke volt, hajszálcsíkos nadrágban, sötét zakóban, csíkos ingben, selyem nyakkendőben. Ötven körül lehetett; sűrű ősz hajú, arcán hegyes orr, kicsi száj és apró szem.

Charles és Agatha elmagyarázták, kik ők és mi járatban vannak.

– Ó, Max – sóhajtott fel Billy. – Ügyfelem volt az Old Baileynél.

– Maga ügyvéd! – kiáltott fel Agatha.

– William Baxter, hölgyem. Védtem én már mindenféle gazembert. Mit szeretnének tudni Devere-ről? Az ő esetében nem bántam volna, ha én képviselhetem a vádat, de szigorúan tartom magam a védelemhez.

Gloria csendben visszajött a szobába. Halványkék kötött pulóver és kardigán volt rajta, meg egy gyapjúszövet szoknya. A haját leengedte, csak egy keskeny

bársonyszalaggal fogta össze hátul.

– Adj valamit inni – parancsolt rá Billy. – A szokásosat. Igyekezz!

– Igenis, drágám.

– Hallottam Geraldról. Semmi gusztustalanság, kivéve azt a szokását, hogy elcsábította a nyomozó kollégák feleségeit. Max buta volt, mint a sötét éjszaka, és ha Gerald magán tudja tartani a gatyáját, az állását is megtarthatta volna.

Gloria egy kis ezüsttálcán hozta be Billy italát.

– Mogyorót! – vakkantott Billy. – Hol van a mogyoró?

– Azonnal.

Gloria elslattyogott, lehajtott fejjel, kissé féloldalasan; Charlest egy gésára emlékeztette.

Amikor Gloria visszajött egy tál mogyoróval, Charles és Agatha úgy döntöttek, hogy távoznak. A bejárati ajtónál Agatha odasúgta Gloriának, akit Billy utasított, hogy kísérje ki őket:

– Itt a névjegykártyám. Tudok segíteni a válásban.

– Nem vagyunk házasok.

– Akkor meneküljön, kislány!

– Ezt meg hogy érti?

– Gloria! – hallatszott Billy erőszakos kiáltása.

– Mennem kell – mondta Gloria.

Odakint heves szél himbálta a csónakokat a kikötőben.

– Miért? – kérdezte Agatha.

– Ó, nem tudom – felelte Charles. – Talán ugyanazért, amiért a Fülöp-szigetekről vagy Ukrajnából hozatnak menyasszonyt. Régimódi elképzeléseiknek megfelelő házi

cselédet akarnak. Gondolom, a gengszterek feleségei is ilyenek lehetnek.

– Micsoda egy nap! – sóhajtott Agatha. – Hála az égnek, vidéken nincs ennyi fura csodabogár.

– Úgy érted, normális, hogy azok meg elteszik egymást láb alól?

Carselybe visszaérve Agathát elöntötte a vágy, hogy megkérje Charlest, maradjon nála éjszakára. De Charles puszit nyomott az arcára, és a kocsija felé iramodott, még mielőtt Agatha összeszedhette volna a bátorságát. Azzal próbálta nyugtatni magát, hogy szerencsére úgysem híve az alkalmi szexnek, de egy csúfos hang a fejében figyelmeztette: Igazán? Mostanában semmiféle szexben nincs részed!

Agatha bement, és kiengedte a macskáit a kertbe. Megszólalt a csengő. Beállított Jake.

– Válthatnánk pár szót? – kérdezte.

– Bújjon be. Nekem jólesne egy kávé. És magának?

– Jöhet.

Agatha bekapcsolta az elektromos vízmelegítőt, és neszkávét kanalazott két csészébe.

– Mi a probléma? – kérdezte a fiútól. – Úgy sejtem, valami gond van.

– Ez a munka a szupermarketben Simonnal. Ma két bolti tolvajt is lefüleltem, de mind a két esetben, amikor a vezető irodájába akartam kísérni őket, Simon azt mondta, „Maradj kint, és figyelj tovább!” Amikor végeztünk, az üzletvezető megrázta Simon kezét, és megdicsérte: „Szép munka volt,

fiatalember!” Simon engem egyáltalán meg sem említett.

Agatha letett egy csésze kávét Jake elé.

– Simon odavolt Toniért, és bár úgy hiszem, már vége, talán még mindig féltékeny magára, és nem akarja, hogy bármiféle sikerélményben legyen része. Gondolhattam volna. Holnap valami olyan feladatot adok magának, amit egyedül is el tud végezni. Rendben?

– Köszönöm! És magának milyen volt a napja?

Agatha mesélni kezdte a kalandjait, Jake-ből kitört a nevetés, és addig kacagott, amíg Agatha is elnevette magát.

– Az egész nagyon fura volt – mondta Agatha. – Először a transzvesztiták, aztán a gengszter szeretője.

Agatha megkérdezte Jake-től, miért vallott kudarcot eddig olyan sok munkahelyen.

– Lázadtam volna, de papa nagyon rövid pórázon tartott. A második legjobb voltam angol irodalomból, de ezzel még nem lehet állást szerezni, ezért közöltem, hogy vízvezeték-szerelő inasnak állok, és kitanulom a mesterséget, de papa a haját tépte dühében. Mondtam neki, hogy a vízvezeték-szerelők jól keresnek, és én azt akarom, hogy saját pénzem legyen. Papa kényszerített, hogy a barátai cégeinél dolgozzak, én pedig, mint egy elkényeztetett gyerek, olyan borzasztóan viselkedtem, ahogy csak tudtam, amíg ki nem rúgtak. Azt hiszem, a nyomozásban jó lennék, de nem Simonnal.

– Holnap Tonival fog dolgozni. De nehogy ez beindítsa a fantáziáját.

– Nem fogja. De miért?

– És még én beszélek korlátozó szülőkről… – sóhajtott Agatha. – Tonit a lányomnak tekintem, és nem akarom, hogy bántódása essék. Vacsorázott már?

– Nem.

– Akkor elmegyünk a White Hart Royalba, Moretonba. Ott nagyon jó báránysültet és mentolos süteményt adnak.

Mr. és Mrs. Frimp nemrég költöztek Carselybe. Aznap este a White Hart Royalban vacsoráztak. Ruby Frimp az étlap fölött mogorván méregette Agathát.

– Ott az a nyomozónő – mondta suttogva. – És egy fiúval flörtöl!

– Sok szerencsét neki – válaszolta a férje.

– De ez kiskorú megrontása!

A férj erre lerakta az étlapot, és odanézett.

– Ruby, szerintem az a fickó közel harmincéves, úgyhogy sok sikert a nőnek. És most válassz valami ennivalót, és fogd be a szád. A te ötleted volt, hogy Manchesterből ide költözzünk a semmi közepére. Manchesterben senkit nem érdekel, mit csinálnak a szomszédai. De te mást sem csinálsz, csak mindenbe beleütöd az orrodat.

– Ha ezt a lelkész felesége megtudja! – dünnyögte Ruby.

Agatha és Jake rendkívül élvezték egymás társaságát. Megittak két üveg bort. Jake kezdte azt hinni, hogy Agatha a legdögösebb nő, akivel hosszú idő óta találkozott.

Úgy döntöttek, taxival mennek haza Carselybe, mert többet ittak a megengedettnél. A taxiban Jake átkarolta Agathát, és arcon csókolta. Agatha leküzdötte lelkiismeret-

furdalását. Miért kellene, hogy bűntudata legyen? Szabad asszony! Jake is szabad. Igen, egy kicsit idősebb nála. Évekkel idősebb! – harsant benne a bűntudta. Agatha lelkiismerete és a hormonjai összecsaptak elméjében, és a hormonok győztek. Aztán elkezdett leltározni. A lába szőrtelenítve. Nem kellett volna a bikinivonalat is gyantáztatnia? Nem! Azt mondják, azok a férfiak, akik a lent is borotvált nőket szeretik, látens pedofilok.

Amikor a taxi megállt a háza előtt, Agatha csalódottsággal vegyes megkönnyebbüléssel látta, hogy a nappaliban ég a villany.

– Társaságot kaptunk – mondta. – Charles van itt, ami azt jelenti, hogy a vendégszoba foglalt. A kanapén kell aludnia.

– Nekem megfelel – mondta Jake. – Reggel elviszem magát az autójához.

Charles felállt, hogy üdvözölje őket. Egy közeli kastélyban vacsorázott, és úgy döntött, útban hazafelé benéz Agathához. De ahogy egyetlen pillantást vetett az illuminált párosra, eldöntötte, hogy marad. Arra gondolt, hogy Agatha egy ilyen kalandtól a fiatalemberrel csak újabb sebeket szerezne.

Reggel Agatha lassan levánszorgott a konyhába. Fájt a feje, a szája pedig bűzlött, mint egy gorilla hónalja. Jake felállt, hogy üdvözölje.

– Elhoztam a kocsiját – mondta. – Mehetünk is.

– Kávé nélkül soha.

– El fog késni – mondta Jake. – Beleöntöm a termoszba. Az irodában megihatja. Én fogok vezetni, a maga kocsiját.

– Rendben – válaszolta Agatha beleegyezően. – Nem tudtam, hogy ilyen késő van.

– Ne aggódjon. Ha én vezetek, időben ott leszünk.

„Hogy lehettem olyan őrült, hogy egyáltalán megfordult a fejemben, hogy ágyba bújok ezzel a fiatalemberrel – gondolta Agatha. – Ma reggel százévesnek érzem magam.”

Az irodában, miközben kiosztotta a munkát az alkalmazottaknak, hirtelen támadt egy ötlete.

– Toni. Szeretném, ha te és Jake visszamennétek Harby Hallba, aztán a faluba. Nézzétek meg, ki tudtok-e deríteni valamit. Toni, a te kocsiddal menjetek. Jake autója nálam parkol a háznál.

Agatha érezte, hogy elpirul, és nagyon dühös lett.

Hetedik fejezet

Simonban forrt a düh, ahogy a szupermarket felé vette az útját. A Harby Hall-nyomozás kiemelt fontosságú ügy volt. Jake-et, ezt az abszolút kezdőt, a közelébe se lett volna szabad engedni. Lassanként arra is rá kellett jönnie, hogy Alice iránti rajongása kezd nevetségessé válni. Gondolatai ezzel visszatértek Tonihoz. A lány ma reggel különösen csinos volt meggypiros pulóverében.

Jake-nek is pont ez volt a véleménye, miközben Toni mellett ült a lány apró autójában. Ragyogó napsütéses idő volt, a színes őszi levelek táncoltak előttük a vidéki utakon.

– Csodás estét töltöttem tegnap a főnökkel – újságolta Jake. – Igazi úri hölgy. Még soha nem találkoztam ilyen nővel. Szeretem, ha egy nő francia kölnit és sminket használ. Agatha szuper nőies!

– Igen, mi mindannyian kedveljük Agathát, és vigyázunk is rá – mondta Toni. – Korábban összeakadt néhány rémes férfival, és igyekszünk megvédeni az újabb sérülésektől.

– Charles nem nevezhető rémesnek.

– Nem is az. Szerintem Agathának lenne esélye nála, már ha nem zúgna bele folyton valami hozzá nem illő pasiba.

– Túllépted a megengedett sebességet – jegyezte meg Jake.

– Elnézést. – Toni rájött, hogy egészen dühös lett. Kínosan érezte magát Jake társaságában. Jake elegáns volt, elit iskolákba járt, és nagyon jóképű volt. Toni hozzászokott, hogy a férfiak azonnal felfigyelnek rá. De itt van ez az Adonis, és pont Agatháról áradozik neki. Talán azért, mert őt, Tonit átlagosnak tartja? A humorérzéke sietett a segítségére, és azt kérdezte magától, csak nem lesz féltékeny Agathára?! Nagyon muris!

– Van barátnőd? – szaladt ki akaratlanul Toni száján.

– Jelenleg nincs. Nehéz megtalálni az igazit.

„Itt vagyok – gondolta Toni bosszúsan –, észre se vetted?”

– Ha mondjuk a régi időkben élnék, az Edward-korban, vagy ilyesmi, gond nélkül elmehetnék Párizsba, és kiszórakozhatnám magam egy tapasztalt kurtizánnál.

– Manapság Londonban is könnyen meg tudsz fizetni egy prostituáltat.

– Az nem ugyanaz – mondta Jake. – Azok a kurtizánok a hálószoba falain kívül is bárhol tudtak viselkedni, tudták, hogyan szórakoztassák a vendégeiket és kedveskedjenek nekik, el lehetett beszélgetni velük politikáról, könyvekről meg mindenről. Én sokszor unatkozom. És Agatha nem unalmas.

– Remélem, nem akarsz kikezdeni Agathával! – háborodott fel Toni. Egy mozdulattal egy pihenőhelyre kormányozta az autót, leállította, és szembefordult Jake-kel.

– Miért ne? – kérdezett vissza Jake. – Szingli.

– Ide figyelj – mondta Toni –, a te részedről csak arról van szó, hogy levezesd az energiáidat, ahogy ezt elegánsan megfogalmaztad, de Agatha könnyen beléd szerethet, és a szerelem felelősséggel jár.

– Ez így túl komolyan hangzik – válaszolta Jake. – De ne aggódj. Nagyon szeretném megtartani a munkámat, és semmiképpen nem akarom elcseszni. Rendben?

– Aha. Rendben. – Toni továbbhajtott. – Először Harby Hallba megyünk – jelentette ki. – Hogy összefoglaljam: Damian fura és nőies. Az egész család fura. Igazából egyedül a lord lánya, Andrea gyászolja Bellingtont. A felesége leszokóban van az alkoholról és a drogokról. Az sem normális.

Bejelentkeztek a kapusnál, aztán a ház felé autóztak.

– Nekünk is van egy ilyen birtokunk vidéken – jegyezte meg Jake. – Papa szereti játszani a földesurat.

– Édesanyád meghalt?

– Igen. Jótét lélek volt. Nők Intézete, Mentsük meg a Tower-templomot, meg ilyesmi. Sok bizottságnak volt tagja. Nagyon keveset láttam. Nörsz, nevelőnő, aztán a magániskola. Mielőtt meghalt rákban, anyám egy jótékony idegen néni volt számomra.

– Nem okozott ez neked lelki sérülést? – kérdezte Toni, miközben megállt az udvarház előtt.

– Nem igazán. Nem tudom. Nem volt időm gondolkodni rajta, mert papa egyik munkahelyről a másikra taszigált. Már régen szembe kellett volna szállnom vele. Szegény öreg

flótás. Biztos rémesen érzi magát. Menjünk, hadd nézzem meg ezt az állatkertet.

Damian örömmel üdvözölte őket.

– Ó, egy igazi csemege. Nagyon szeretem a szép embereket. Olvastam magáról az újságokban. Gyémántok a bútorban. Bárcsak az enyémekben is lenne néhány! Ó, Andrea. Mit akarsz?

– Csak köszönni a vendégeknek – válaszolta Andrea, Jakere bámulva. – Már ez is gond?

– Eddig nem volt ilyen szokásod. De üljenek le. Miben segíthetek?

Jake, aki utánaolvasott az ügynek, így szólt:

– A házvezetőnő, úgy értem, a korábbi, azt állította, hogy Lady Bellington lent járt a pincében egy fecskendővel.

– Amiről kiderült, hogy hazugság – jelentette ki Damian –, ahogy ezt már maguk is tudják.

– Akarják látni a pincét? – kérdezte Andrea.

– Az jó lenne. – Jake felállt. – Te is jössz, Toni?

– Nincs szükség mind a kettőjükre – szólt Andrea.

Amikor kimentek, Damian elvigyorodott.

– Andrea meg fogja szorongatni a fiút. Ó, anyám, mi a helyzet?

– Kinéztem az étkező ablakán, és egy gyönyörű fiatalembert láttam érkezni. A barátod? – kérdezte a belépő Lady Bellington.

– Nem, ő is nyomozó. Andrea magával rángatta a pincébe, ahonnan talán soha nem fog előkerülni.

– Akkor jobb lesz, ha a szegény fiú segítségére sietek.

– Fő az összetartás – jegyezte meg vigyorogva Damian.

– Továbbra is gyilkossági ügyben nyomozunk – jegyezte meg Toni. – Maga mégis mintha viccet csinálna az egészből.

– Ha nem így volna, ugyanolyan dilinyós lennék, mint a családom többi tagja.

Az ablakokat befutó borostyánon áthunyorgott a nap, és Damian arcára bohócmintát rajzolt.

– Az a borostyán – jegyezte meg Toni. – Soha nem akarták levágatni? Sötét van tőle minden szobában.

– Egyszer még arra is sor kerülhet. Hozzám jön feleségül?

– Tessék?

– Arra kérem, hogy legyen a feleségem. Gondolkozzon rajta. Nem lenne több ronda gyilkossági ügy.

– Nem is ismer engem!

– Nem is kell. Maga fiatal, csinos, és aranyos gyerekeket tudna szülni.

– Térjünk vissza a tárgyra – válaszolt élesen Toni. – Ha Mrs. Bull hamisan állította, hogy Lady Bellington lent volt a pincében egy fecskendővel, miért került egy kút mélyére?

– Mert bizonyára valami igazán aljas pletykát terjesztett valakiről. Ó, maga azt gondolja, hogy megint azok az átkozott arisztokraták. Téved. A falu tele van bűnnel. Menjen, és kutakodjon máshol. Az anyámnak sziklaszilárd alibije van. Rehabilitáción volt, illetve diliházban, vagy akárhogy hívják manapság ezeket a helyeket.

Toni kint ült a kocsijában, és azon törte a fejét, visszamenjen-e megmenteni Jake-et, amikor a fiú

megjelent.

– Hát tudod – mondta, ahogy beült az anyósülésre –, ezek mind egy szálig olyan buggyantak, hogy az ember kezdi azt hinni, hogy ő maga nem normális.

– Mi történt a pincében?

– Andrea megfogta a fenekemet. Megérkezett az anyja, rászólt, hogy hagyja abba, nekem azt mondta, folytassam csak, amit csinálnom kell, miközben ott állt összefont karral, és figyelt engem, Andrea meg behúzott nyakkal eloldalgott. Tényleg nem tehettem mást, menekülőre fogtam.

– Nos, akkor nézzük meg, több szerencsénk lesz-e ezzel a Humphrey Sandersszel a Körtefaházban, mint Agathának. Ő volt a legdühösebb Bellingtonra, amiért felemelte a bérleti díjakat.

– Fura egy hely – jegyezte meg Jake, ahogy behajtottak a faluba. – Se boltok, se kocsma. Templom az van. Odanézz! Temetnek valakit. Remélem, nem az öreg Bull mama dobta fel a bakancsát.

– Az nem lehet – felelte Toni. – Ma reggel még életben volt. Menjünk, nézzünk körül.

Toni a legelő mellett parkolt le, mind a ketten kiszálltak, és a templom felé indultak, ahonnan a menet épp akkor indult a temető felé a koporsóval.

– Ezt tényleg muszáj megnéznem – mondta Toni. – Nem gondoltam, hogy még temetnek ezekbe a régi sírkertekbe.

– Biztos alsó egyházi – vélekedett Jake.

– Mi az az alsó egyház?

– Az anglikán egyház a harangok és a szagok nélkül. A magas egyházat túlságosan pápistának tartották.

– Miből gondolod, hogy ez alsó egyház?

– A színes kabátokból. Nincsenek cifra kalapok. Nincsenek fekete gyászruhák.

Ahogy besétáltak a templomkertbe, odalépett hozzájuk egy nő.

– Maguk az elhunyt barátai? – kérdezte.

– Nem – vágta rá Toni, mert hirtelen megérezte, hogy Jake hazudni készült. – Nyomozók vagyunk.

– Ó, igen, szegény Mrs. Bull. Megvan még?

– Igen, persze.

– Ezek a régi templomi sírkertek olyan gyönyörűek – mondta Toni. – Elnézést, hogy így betörtünk.

– Maradjanak csak! Ez voltaképpen egy ünnepség. Az anyámat temetem. Szörnyeteg volt. Jöjjenek velünk.

Amikor odaértek, a plébános énekelt, ahogy a koporsót leeresztették a sírgödörbe.

– Isten veled, testvérünk. Hosszú, tevékeny életed volt, és most megpihenhetsz az angyalok között.

– Hova lett az a rész, hogy „asszonytól született ember”? – suttogott Jake.

Az előttük álló zömök férfi hátrafordult, és pillantásával elhallgattatta Jake-et.

– Mindenkinek hiányozni fogsz – kántálta a plébános –, különösen a lányodnak, Cassandrának. Mindannyian búcsúzunk tőled.

– Nagy csalódás – súgta Toni. – A tévében sokkal szebben

csinálják.

A nő, aki először szóba elegyedett velük, a templomkertből kifelé menet csatlakozott hozzájuk.

– Cassandra Clutter vagyok – mondta. – A községházán megiszunk egy kis frissítőt. Kérem, tartsanak velünk.

– Együtt érzünk magával a vesztesége miatt – mondta Jake.

– Akkor maguk az a két ember a kerek világon, aki így érez – felelte a nő. – Ott a községháza.

– Arisztokratikus kiejtés – jegyezte meg Toni, ahogy a távozó nő után néztek. – Lecsúszott a való világba? Nem láttam előkelő házakat ebben a kis porfészekben.

– Egy van – jegyezte meg Jake. – A fák mögött, ott hátul. Innen csak a kéményeit lehet látni.

– Akkor miért nem ott lesz tor?

– Talán túl sok az ember. Sokan tartanak a községházára olyanok is, akik nem voltak a temetésen.

Hangzavar fogadta őket, ahogy beléptek.

– Igyanak almabort, kedveseim – szólt egy apró termetű nő. – A legjobb almabor a Devonnak ezen a partján. Büszkék vagyunk Humphrey-ra.

– Az ott nem Mr. Sanders?

– Igen, ő az, a mellett az óriási hordó mellett.

– Nem tudom, hogy itt ki tudjuk-e kérdezni – mondta Toni. – Inkább majd később próbálkozunk. Addig nézzük meg az öreg Mrs. Ryant fent a kiskerteknél.

– Toni! – kérlelte Jake. – Azok a kolbászos tekercsek, amiket osztogatnak, olyan finomnak néznek ki, és a híres

almabort is szeretném megkóstolni.

– Na jó, hozz mindegyikből, aztán húzzunk innen.

– Kösz, anyuci. Te hozod a kolbászos tekercset, én az almabort.

Amikor Jake visszajött az almaborral, Toni egy papírtányért szorongatott, négy darab kolbászos tekerccsel.

– Vigyük ki ezeket – javasolta Jake.

A községháza mellett leültek egy alacsony kőfalra. Egybehangzóan megállapították, hogy az almabor kitűnő.

– Gáz ez a hely – mondta Jake, miután körülnézett.

– Mi a gond vele? – kérdezte Toni. Napsütéses őszi idő volt. Kacsák úszkáltak békésen a tóban. A felkavarodó szellő megrázta a fűzfa ágait, és a levelek mint apró aranypénzek röppentek róla a levegőbe.

– Nem tudom. Csak egy megérzés. Azt hiszem, talán még várnunk kellene, és később beszélni Ms. Clutterral. Olyan őszintén beszélt a rémes anyjáról, hogy talán üdítően nyílt lesz más emberekkel kapcsolatban is.

Jake a szeme sarkából figyelte Tonit. Tényleg nagyon szép lány volt, egyfajta frissesség és érintetlenség légköre vette körül. Jake eltűnődött, vajon szűz-e még, de aztán elvetette az ötletet. Nincsenek már szűz lányok, legalábbis tízes éveiken túl. Hosszú szőke haját Toni mostanában ondolálva hordta, és egy vidám, kockás szalaggal fogta össze. Toni hirtelen megfordult, és egyenesen Jake szemébe nézett, a két kék szempár hosszan, elképedve bámult egymásra. Toni enyhén elpirult, Jake-et pedig hirtelen jókedv öntötte el. „Szerelmes vagyok – gondolta. – Nem éreztem ilyet,

amióta… Nos, hogy is hívták? De az biztosan nem ilyen volt.”

Toni megrázta magát, és élénken megjegyezte:

– Nem szabad több almabort innunk. Itt egyre nagyobb a zaj, és ez még jó ideig így lesz. Menjünk el Mrs. Ryanhez, Cassandrát majd később megkeressük.

Beszálltak Toni kocsijába, miután a papírtányért a szemétbe dobták, a borospoharakat pedig visszavitték a pulthoz.

– Itt van – mondta Toni, és megállt Mrs. Ryan háza előtt. – Jó kilátás nyílik innen a telkekre.

Hiába csöngettek és kopogtak, senki nem nyitott ajtót.

– Ha idős hölgy, talán lepihent egy kicsit – mondta Jake.

– De az is lehet, hogy almabort vedel a halotti toron. Bár nem hiszem, hogy az anglikánok halotti tornak nevezik.

– Nem, ők azt mormolják udvariasan, hogy „frissítők a György-teremben” vagy valami ilyesmi. Általában csak válogatott vendégeket hívnak meg, de egy olyan kis helyen, mint ez, mindenki hivatalos egy ingyen traktára. Jársz valakivel?

– Nem szeretem a személyes kérdéseket – vágott vissza Toni.

– Eszméletlen csinos vagy, biztosan van barátod. Légy a feleségem!

Toni felkacagott.

– Tiszta hülye vagy. Hadd nézzem, van-e még valaki a listán. Ó, itt van Mary Feathers, a kiskerttulajdonosok vezére. Egész közel. Odamegyünk, és ha nincs otthon, akkor

a bulin vagy micsodán megkeressük őt és Mrs. Ryant. Agatha azt írta Mary neve mellé, hogy „vén dög”.

Kiderült, hogy Mary otthon van.

– Két csinos detektív! – örvendezett, miután bemutatkoztak. – Fáradjanak be! Voltak a községházán? A legtöbb falusi részt vesz az öreg Mrs. Clutter temetésén.

Toninak feltűnt, milyen csodálattal néz Jake Maryre, és féltékenységet érzett, de szigorúan rászólt magára, mondván, hogy Simonnal is van elég baja. Jobb nem kezdeni kollégákkal.

– Ott voltunk – mondta Jake. – Valójában Mrs. Ryanhez jöttünk, de nincs itthon.

– Gondolom, azt próbálják kideríteni, ki támadta meg szegény Mrs. Bullt – jegyezte meg Mary. – Nem is tudom, miért mondom azt, hogy szegény, amikor afféle két lábon járó méregfiola. De hogy honnan ásott elő olyan rengeteg titkot, rejtély számomra.

– Azon gondolkodtam, lehetett-e ennek valami köze a telkekhez – mondta Toni. – Úgy látszik, hogy a telkek a legrosszabbat hozzák ki az emberekből.

– Kedvesem, a Hatfieldek és a McCoyok viszálykodása a telek miatt semmi a többiekéhez képest. Annyira féltik a kis parcelláikat, hogy ha egy gyommagot átfúj a szél a másik földecskéjére, már ordítoznak.

– Hogy lesz valakiből, aki ilyen szép és nyugodt, mint maga, a bizottság elnöke? – kérdezte Jake.

– Hogy maga milyen aranyos, kedvesem! Úgy, hogy

mindenki rám szavazott. Tudja, én soha nem veszekszem. Csak hallgatok. Kérnek kávét vagy teát? De van saját készítésű pitypangborom is.

– Azt hogyan csinálja? – kérdezte Jake.

– Nagyon egyszerű. Pitypangszirmok, cukor, narancs, víz és borélesztő. Várjanak. Meg kell kóstolniuk.

Amikor Mary kiment a szobából, Jake a kanapé párnájának vetette a hátát, kezét összekulcsolta a feje mögött, hosszú lábát kinyújtotta maga előtt, és álmodozva megszólalt:

– Egész nap el tudnám hallgatni ezt a bársonyos hangot.

– Szerintem csak az időnket pocsékoljuk – felelte barátságtalanul Toni.

– Ha beszélni akarsz Cassandrával, egy kicsit várnod kell még.

Mary egy kancsóval és poharakkal tért vissza.

– Elég hűvös van itt – állapította meg. A tűzhely fölé hajolt, és meggyújtott egy halom aprófát. Amikor már égett a tűz, ráhajított pár fahasábot. – És most – mondta, a három poharat megtöltve – itt egy korty nyár.

– Felséges – nyammogott Jake, miután elismerően kortyolt egyet, és még Toni is meglepődve ismerte el:

– Ezt piacra lehetne dobni.

– Ahhoz lusta vagyok. Amikor beköszönt az ősz, nem sok mindent csinálok, a kiskertben sincs tennivaló. Szóval, az öreg Mrs. Clutter pokollá tette Cassandra életét. Afféle cselédbe oltott társalkodónőnek használta. Nagy házuk van. Admirálisvillának hívják, bár a Clutter família egyetlen

tagja sem volt soha tengerész. És valamiért azt hittük, az öreg Clutter mama örökké fog élni.

– Hogyan halt meg? – kérdezte Toni.

– Legurult a lépcsőn.

– Lelökték?

– Én azt nem mondtam, kedvesem. Cassandrába semmi merészség nem szorult.

Már a második pohárnál tartottak. Kint sötétedett, és Mary meggyújtott egy régimódi olajlámpát az ablak melletti asztalon. Felsistergett a lángja. Egy nagy fekete macska surrant be, és a kandalló fölé telepedett.

Jake-nek, halvány félmosollyal az arcán, lecsukódott a szeme. Mintha ez a nő hipnotizálna minket, gondolta Toni. Hirtelen felállt, és hangosan megszólalt:

– Jake! Mennünk kell!

– Ó, jaj, tényleg? – Jake felállt. – Köszönöm a bort, Mary.

– Máskor is szívesen látom, bármikor – felelte Mary.

Megszólalt a csengő. Követték Maryt, aki elindult megnézni, ki az. Charles Fraith állt a küszöbön.

– Mit keres itt? – vonta kérdőre Toni.

– Az az én dolgom – felelte Charles. – De nem akarlak tartóztatni.

– Agatha nem bízik benne, hogy elvégezzük a munkát? – morgott Toni.

– Charles nem nyomoz. Randevúja van – mondta Jake. – Meg is értem.

„Ennyit arról, hogy hozzámegyek-e feleségül – gondolta Toni. – A férfiak mind megbízhatatlanok.”

– Nézzük meg azt a Clutter asszonyt – javasolta Jake.

A községházánál már csak néhányan lézengtek, a fák mögötti épülethez irányították őket, amelyet Jake szúrt ki korábban. Két kőoszlop között vezetett az út a babércserjék, rododendronok és két hatalmas chilei fenyő szegélyezte rövid kocsifeljáróhoz. A nagy ház szürke kőből készült, Jake sejtése szerint Edward király uralkodása idején. Csak az volt a furcsa, hogy az épület elülső részén, az emeleti ablakok fölött kőből faragott emberi arcok meredtek a látogatóra: ronda, félelmetes, mogorva rémségek. Jake felhívta rájuk Toni figyelmét.

– Hát nem szörnyűek? Az építőmesterek nem kaptak elég pénzt? Vagy talán elmebajos a család.

– Az örökösnő egész normálisnak látszott. – Toni meghúzta a csengőt, egy hatalmas, kerek, fehér porcelánkolompot, amelyre körben fekete betűkkel ráírták, hogy CSENGŐ, és amelyet egy rézlemezre erősítettek. Apró termetű, rosszkedvű nő nyitott ajtót.

– Mi tetszik? – kérdezte.

Toni tudta, ha megmondja, hogy nyomozók, ez a nő rájuk csapja az ajtót, ezért inkább így szólt:

– Miss Clutter beszélni akart velünk a temetés után.

– Miről?

Jake lépett elő:

– Nézze – szólt ellentmondást nem tűrő hangon –, csak végezze a dolgát, menjen és szóljon neki. Ne álljon itt tátott szájjal. Igyekezzen!

– Nem kell szemtelenkedni velem, fiatalúr – méltatlankodott a nő, de behátrált a sötét hallba, és nyitva hagyta az ajtót.

– Szörnyen goromba voltál – jegyezte meg Toni.

– Tudom. Ez a nő egy terrorista, és ezek senki mással nem értenek szót, csak más terroristákkal.

Megjelent Cassandra, és így üdvözölte őket:

– Ó, a csodálatos nyomozók! Jöjjenek be. Mrs. Terry! Teát kérünk és a temetésről megmaradt süteményt.

– Magának pihennie kéne, azt ugye tudja, naccsága? – szólt vissza Mrs. Terry. – Teát, persze, amikor szegény anyja még ki sem hűlt a sírjában!

– Ellenkezőleg. Mivel anyám a múlt héten halt meg, biztos vagyok benne, hogy már nagyon is kihűlt. Teát! – Aztán a látogatóihoz fordult: – Rémes egy nő! – A bal oldalon belökött egy ajtót. – Foglaljanak helyet. Meggyújtom a tüzet. Tudják, hogy itt nincs központi fűtés? Anyám nem engedte.

– Most már bevezettetheti – válaszolta részvéttel Toni.

– Egyetlen pennyt se költök erre a házra. Mindent eladok, és irány… nos, nem tudom… Dél-Franciaország vagy bármi, ahol napozni lehet és croissant-nal tömni a hasamat.

Cassandrának hosszúkás, középkori típusú arca volt, halványszürke szeme és vastag, ívelt szemhéja. Toni úgy vélte, ötvenes évei vége felé járhat. Kintről zsémbes morgás és edénycsörömpölés jelezte, hogy készül a tea. Mrs. Terry lépett be, maga előtt tolt egy hatalmas mahagóni tálalóasztalt, rajta teásdobozzal, forró vízzel, tejjel, cukorral és süteményekkel.

– Köszönöm. És most menjen – intett Cassandra. – Indiait kérnek vagy kínait?

– Indiait – mondta Jake.

– Én is – csatlakozott gyorsan Toni, mert tapasztalatai szerint az filteres szokott lenni.

– Kedves ifjú Jake, meggyújtaná a tüzet? Megkérhettem volna rá ezt az idegesítő nőszemélyt, de akkor azon óbégatna, hogy november közepe előtt nem szoktunk begyújtani.

Miközben Jake a kandallóhoz ment, Toni lenyűgözve figyelte, ahogy Cassandra tealeveleket szór egy ezüstkannába, és forró vizet önt rá. Aztán kiválasztott egy másik bádogdobozt, és megismételte a rituálét egy másik ezüstkannával.

– Én jobban szeretem a kínai teát – mondta Toninak.

– Arra gondoltunk – jegyezte meg óvatosan Toni –, hogy remek megfigyelő lehet mint a… ház úrnője.

– Mondja csak ki – felelte ingerülten Cassandra. – Vénlány. Így vagyok elkönyvelve.

– Én egyszerűen arra gondoltam, hogy maga az átlagosnál intelligensebb – sietett a válasszal Toni, aki persze semmi ilyesmit nem gondolt, csak szerette volna kiköszörülni a csorbát.

– Valamikor az voltam – mondta Cassandra. – Ösztöndíjat nyertem Oxfordba, de meghalt az apám, anyám pedig véglegesen lerobbant. Imádtam az apámat, és elkeserített a halála, így aztán nem voltam valami vonzó társaság.

Teát töltött egy vékony falú csészébe.

– Tejet és cukrot?

– Egy kis tejet és egy cukrot – válaszolta Toni.

– És maga, fiatalember?

– Tej nélkül, négy cukorral – mondta Jake, aki a sarkán ülve bámulta a tüzet. Aztán felállt, és leült a kanapéra Toni mellé. A falakon családi képek lógtak. A berendezés drabális viktoriánus bútordarabokból állt, de volt egy szép hangversenyzongora is a helyiségben.

– Ezek a felmenői? – kérdezte Toni.

– Á, nem, ezek a házhoz tartoztak. Nagyapa Yorkshire-ben tett szert a pénzére. Volt néhány malma. Amikor meghalt, apa mindet eladta, és befektette a pénzt. Valójában semmit nem csinált. Azt mondta, előkelően akar élni, ezért vásárolta meg ezt a házat az ősök képeivel együtt, és feleségül vette anyámat, aki Ampweather grófjának rokonságába tartozott, bár csak oldalágon, és akiről a család soha még csak hallani sem akart. Persze maguk a falura kíváncsiak, és arra, ki támadhatta meg Mrs. Bullt. A gond csak az, hogy Mrs. Bull egy rémes nőszemély, akárki lehetett a támadója. Leginkább Mrs. Ryan jöhet számításba.

– Jártunk ott, de senki nem nyitott ajtót – mondta Jake.

– Azt hiszem, délutánonként aludni szokott. Nagyon jó emberismerő. Vegyenek süteményt.

– Használhatom a fürdőszobát? – kérdezte Toni.

– Igen. Fel kell menni a lépcsőn.

Toni felsietett a tölgyfa lépcsősoron. Milyen szomorú ez a ház, gondolta. A lépcsők fedetlenek, fényesre taposva. Ahogy felfelé haladt, megakadt valamin a szeme. Lehajolt.

A lépcső oldalába egy szöget vertek, egy zsinór volt körbetekerve rajta. Hát így zuhant le a mama a lépcsőn, állapította meg Toni. Bejelentsem? Hogy kitegyem ezt a nőt, aki megszabadult rémes szülőanyjától, egy rendőrségi kihallgatásnak?

Ahogy visszafelé jött a lépcsőn, már tudta, hogy nem fogja megtenni.

Cassandra nevetett valamin, amit Jake mondott neki az imént, amikor Toni belépett.

– Későre jár – mondta Toni. – Mennünk kell. Nagyon köszönjük a teát.

– Jöjjenek máskor is, bár nem biztos, hogy én itt leszek. Ahogy eladom a házat, már el is költözöm.

Miközben Jake bekászálódott a kocsiba, Toni így szólt:

– Otthagytam valamit. Mindjárt visszajövök.

Toni visszaszaladt a házhoz, és becsöngetett. Cassandra kinyitotta az ajtót. Toni hadarva azt suttogta:

– Egy ronda szög áll ki a lépcsősor tetején. Szedje ki egy fogóval, mielőtt Mrs. Terry meglátja.

– Ó, köszönöm – felelte nyugodtan Cassandra. – Érdekes, hogy eddig észre sem vettem.

Nyolcadik fejezet

Bár végül sikerült beszélniük Mrs. Ryannel, Toni és Jake nem tudtak többet kihúzni belőle, mint amit Agatha már korábban megtudott. Ami Cassandrát illeti, Mrs. Ryan megerősítette, hogy az öreg Mrs. Clutter pokollá tette a lánya életét. Jake nem igazán értette, hogy Toni miért olyan gondterhelt, hogy alig tud figyelni.

Mrs. Ryan után még több falusihoz is beállítottak. Mindenhol szinte ugyanazt hallották. Mrs. Bull egy undok perszóna, aki nagy előszeretettel derített ki másokról különféle titkokat. Zsaroló volt? Nem, állította mindenki. Engem nem zsarolt meg.

– Naná – mondta Jake –, egyikük sem fogja bevallani, hogy van valami rejtegetnivalója az életében, amiért érdemes volna zsarolni. Toni! Toni, hol jársz?

– Elnézést, kicsit fáradt vagyok. Menjünk haza, és gépeljük be azt a keveset, amit ma délelőtt megtudtunk.

De miután Toni kitette Jake-et Mircesterben, kezdett rájönni, hogy rossz lelkiismerete úgysem hagyná aludni,

ezért a saját lakása helyett inkább Carselybe vette az irányt.

Agatha kinyitotta az ajtót. Arcát megvilágította a szájából kiálló akármi felizzó zöld fénye, mint egy vámpírét.

– Ez az átkozott e-cigaretta – dühöngött Agatha. – Már semmi sem a régi. Gyere be. Van valami izgalmas híred?

– Igen – motyogta Toni, ahogy elment Agatha mellett, és egyenesen a konyhába tartott, ahol leguggolt, hogy megsimogassa a macskákat. – Ennek nem fog örülni.

– Kérsz valamit inni?

– Szeretnék, de kocsival vagyok, és már ittam almabort meg pitypangbort. Egy kávé jólesne. Mit csinál?

Agatha apró műanyag kapszulák alumíniumtetejét kezdte eltávolítani.

– Ezeket véletlenül vettem meg. Régi típusú kávéfőzőm van, ezeket viszont olyan gépben kell használni, amit George Clooney reklámoz. De van egy filteres kávéfőzőm. Szóval, ha a tartalmát belekotrom, remek kávét varázsolok belőle. Mindjárt jövök. Csak várjuk meg, amíg felforr a víz.

Végre elkészült a kávé. Toni leült az asztalhoz.

– Ki vele – sürgette Agatha. – Engem semmi nem tud megrendíteni. Elég öreg vagyok, az anyád… a nővéred lehetnék.

– Azt hiszem, segítettem eltussolni egy gyilkosságot.

– Csak ne Bellingtonét! Az az egyetlen, ami egy kis pénzt hoz a konyhára.

– Nem. Hadd meséljem el.

Agatha figyelmesen hallgatta Cassandra Clutter történetét.

Amikor Toni befejezte, Agatha föl-alá kezdett járkálni. Az élénk színű kimonó alatt selyem hálóinget viselt, az anyag minden lépésénél susogott.

– Hadd gondolkodjam – mondta Agatha. – Itt van Charles. Mindjárt szólok neki. Szerintem elaludt a tévé előtt.

Újabb komplikáció, gondolta rossz érzéssel Toni.

De amikor Charles Agatha nyomában belépett a konyhába, azt kérdezte:

– Mi ez a cirkusz, Agatha? Ha arról van szó, hogy meglátogattam Mary Featherst, szeretném kijelenteni, hogy semmi közöd hozzá.

– Nem arról van szó.

– Akkor? Mi a helyzet, Toni?

Toni neki is elmondta a történetet.

– Szent ég! – nyögte Charles. – Most azt hiszed, Mrs. Bull rájöhetett, hogy a mamát lelökték a lépcsőn, ezért Cassandra bedobta a kútba?

– Eddig még nem jutottam el – nyögte Toni. – Csak az a rossz érzésem támadt, hogy segítettem elleplezni, hogy megölte az anyját. Annyira megsajnáltam. Az anyja pokollá tette az életét.

– Agatha és én holnap egyszerűen odamegyünk – jelentette ki nyugodtan Charles –, és elmondjuk neki, mi zaklatott fel téged, aztán eldöntjük, hogy szerintünk bűnös-e vagy sem. De a rendőrség minden hirtelen halálesetet kivizsgál. Ne aggódj. Hagyd, hogy az idősebbek és tapasztaltabbak vegyék kézbe az ügyet.

– Jake-nek ugye nem szóltál erről? – kérdezte Agatha.

– Nem. Egy szót sem.

– Jó. Akkor menj, és próbálj meg aludni egy kicsit. Én reggel folytatom a munkát, és kiosztom a feladatokat. Jake Phillel fog dolgozni.

Másnap reggel Agatha szokatlanul csendes volt a Harbyba vezető úton. Bár magának sem vallotta volna be, kezdte Charlest a saját tulajdonának tekinteni. Korábban már elkelt, eljegyzett valakit. Sőt, nős is volt. De már egy ideje teljesen facérnak tűnt. Őszi falevelek táncoltak és kavarogtak a kocsi előtt, mintha gúnyt űznének egy bizonyos középkorú nőből, emlékeztetve rá, hogy a végén úgyis minden semmivé válik.

Megérkeztek Harbyba, és Agatha a jelzéseket követve továbbment a házhoz. Maga Cassandra nyitott ajtót. A kölcsönös bemutatkozások után Agatha bejelentette, hogy komoly ügyben szeretnének vele beszélni.

Cassandra a szalonba vezette őket.

– Úgy érzem magam, mint aki visszakerült az iskolába, és az igazgatói iroda előtt várakozik – mondta Cassandra. – Maguk ketten nagyon komorak.

Agatha esdeklően pillantott Charlesra.

Charles tehát beszámolt Toni gyanújáról, és hogy mennyire bántja a lányt, hogy segít eltussolni egy gyilkosságot.

– Hát erről van szó! – kiáltott fel Cassandra. – Ez nem érdekes. Mrs. Terry volt. Azon a napon, amikor anya meghalt, közöltem vele, hogy ki van rúgva. Ronda,

erőszakos nő. Rátekert egy madzagot arra a szögre, és elterjesztette, hogy én feszítettem ki egy zsinórt a lépcső fölé. Ez a rendőrségi kihallgatás után történt. Megmondtam Mrs. Terrynek, hogy a szögön rajta van az ujjlenyomata, mire leizzadt.

– Csoda, hogy nem tüntette el a szöget – jegyezte meg Agatha. – Vagy törölgette le.

– Azzal beismerte volna, hogy ő tette oda. Csakhogy megszabadultam tőle és szent életű édesanyámtól is!

– Maga soha nem akarta eltenni az anyját láb alól? – kérdezte kíváncsian Charles.

– Dehogynem, nagyon is sokszor. De olyan vagyok, mint Sosztakovics.

– Az valami vodkamárka? – kérdezte Agatha.

– Nem. Egy orosz zeneszerző, aki felvételét kérte a kommunista pártba, bár nagyon utálta őket. A felvétele előtti estén teljesen összeomlott, gyávának és prostituáltnak érezte magát, és kijelentette, hogy egész életében nyúlszívű volt. Én is ilyen vagyok. Megijedek a saját árnyékomtól. Anyám apránként felőrölt, miután apám meghalt. Végre szabad vagyok. Utazni fogok. De fel kell adnom egy hirdetést, hogy útitársat keresek, mert még ahhoz sincs merszem, hogy egyedül induljak neki.

– Talán egy jó pszichiáter… – kezdte Charles.

– Nem hiszek az ilyen hókuszpókuszban.

– Pedig ki kellene próbálnia – mondta ingerülten Agatha, mert még mindig bosszantotta, hogy nem ismerte annak az átkozott zeneszerzőnek a nevét.

– Magának használt, ugye? – kérdezte Cassandra.

– Magával ellentétben, drágám, nekem soha nem volt rá szükségem – csattant fel Agatha. – Valójában…

– Valójában – szólt közbe nyugodt hangon Charles – a másik dolog, amiről kérdezni szerettük volna, Bellington meggyilkolása. Van valami elképzelése róla, ki tehette?

– Bellington sok embernek a bögyében volt. A falu haragudott rá, mert felemelte a bérleti díjakat. Nem hiszem, hogy a halálának bármi köze lenne Mrs. Bullhoz. Aljas egy nőszemély. Valaki egyszerűen nem bírta tovább elviselni. Anyám szeretett felrángatni Bellingtonékhoz, amikor pénzt gyűjtött valami jótékonysági célra. Mekkora talpnyalást rendezett! Szerintem dilis az egész család.

Amikor eljöttek Cassandrától, Agatha nagyon lehangolt volt.

– Nem hiszem, hogy ezt az ügyet meg tudjuk oldani – mondta gyászosan. – Túl sok a gyanúsított, én meg felvettem ezt a haszontalan Jake-et. Minél előbb találok valami munkát ennek a fiatalembernek, ami nem nyomozás.

– Ebből is megtanulhatnád, hogy ne dőlj be a csinos külsőnek – prédikált Charles.

– Valóban? Akkor miért van az, hogy a többi férfi az életemben egyáltalán nem jóképű?

– Húzd be a karmaidat, Aggie.

Így civódtak egymással kedvesen, nem is sejtve, hogy a gyilkosságok ügyében Jake-nek lesz köszönhető az első nagy áttörés.

Jake meglehetősen kellemes napot töltött Phillel, bár a munkája főleg abból állt, hogy cipelte a fotósfelszerelést, miközben Phil egy házasságtörő nőről készített felvételeket.

Jake a nap végén is tele volt energiával, és elugrott Carselybe Agathához, de nem találta otthon, ezért inkább elment sétálni a faluba.

A dombtetőn találta magát, a ronda vörös téglás épületnél, ahol Peta lakott egykor. Csinos, barna hajú lány irtotta a gyomokat a kertben.

Jake behajolt a kerítés fölött.

– Holdfénynél szokott gazolni? – kérdezte.

A lány felegyenesedett.

– Legalább csinálok valamit. Kér egy kávét? Nekem jólesne. Peta húga vagyok, Alison. Ugye, maga a faluban lakik?

– Nem, nyomozó vagyok.

Jake követte a lányt a házba.

– Sokat kell takarítani? – kérdezte együtt érzőn.

– Ujjlenyomat-előhívó por. Kiborított fiókok, amiket nem raktak vissza. Csodálkoztam, hogy a végrendeletében rám hagyta a telket. Soha ki nem állhatott.

Jake követte a konyhába. A harmincas évei végén járhat, gondolta. Idősebb, mint először hitte. Kellemes arca volt, gömbölyded alakja, feneke farmernadrágba gyömöszölve. Alison bekapcsolta a vízforralót.

– Sajnos, csak neszkávé van.

– Nekem megfelel – mondta Jake. – Tudok segíteni?

– Talán. Utálok este vezetni, és az ügyvéd kulcsot adott

egy raktárhelyiséghez Mircesterben. A rendőrségnek kellett volna adnia. Mindegy, először szeretném megnézni.

– Majd én odaviszem – ajánlotta fel Jake. – Talán találunk ott valamit, ami segít rájönni, ki ölte meg Petát.

Jake örült, hogy George Raktára napi huszonnégy órában működött. Odakísérték őket a 204-es egységhez, és ők ott maradtak egy sötét folyosón a tárolók között. Alison kinyitotta a lakatot, Jake pedig lehajolt, és felhúzta a redőnyt. Rövid kotorászás után talált egy villanykapcsolót. Mindenféle bútordarabokat láttak felhalmozva a gyengén világító körte fényében. Jake felfedezett néhány impozáns darabot.

– Mi az? – kérdezte Alison idegesen, és egy pokrócba csomagolt valamire mutatott a padló közepén.

– Menjen hátrébb – intett Jake. – Megnézem. Lehet, hogy egy holttest.

– Hívni kéne a rendőrséget – mondta Alison feldúltan. – Még tönkreteszünk egy bűnügyi helyszínt.

– Nem fogják megköszönni, ha kiderül, hogy csak szőnyegek. Jake félrerántotta a pokrócot, és mind a ketten elképedve bámultak.

– Mi a franc ez? – suttogta Alison.

– Én tudom. Egy óriási spárgatök. Harry Perry óriástöke.

– Ki az a Harry Perry?

– Valami öreg fószer a kiskertekből. Agatha jegyzeteiben olvastam róla. A falusiak panaszkodtak, hogy valaki lopja a zöldségeiket. Nézze, ott a sarokban: rothadó zöldségekkel teli kosarak. A nővére őrült volt?

– Nem, csak gonosz – felelte Alison. – Mindig azt hitte, hogy az egész világon mindenkinek jobb, mint neki, és lopással próbált enyhíteni az igazságtalanságon. Nem zárhatnánk be ezt a helyet és tehetnénk úgy, mintha semmit nem tudnánk? Semmi kedvem kibogozni, melyik darab kihez tartozik.

– Azt majd a rendőrség megteszi – mondta Jake. – Nézze, ez magának biztosan nagyon nehéz. Nem akar kint várni a kocsiban? Én felhívom a főnökömet.

– Nem, itt várok – jelentette ki Alison. – Nem voltunk a nővéremmel annyira jóban.

Agatha lefekvéshez készülődött. Charles ott maradt éjszakára. Agatha hirtelen arra vágyott, hogy Charles vele legyen, átölelje, és emlékeztesse őt, a középkorú nőt, hogy pislákol még benne a szexualitás.

„Ne csinálj rendszert az alkalmi szexből” – szólalt meg a lelkiismerete. „Miért ne?” – tiltakozott maga ellen, amikor megszólalt a telefon. Agatha meghallgatta Jake izgatott beszámolóját felfedezéséről.

– Maradjon ott! – parancsolt rá Agatha. – Sietek, ahogy csak tudok.

Agatha hunyorgott a rosszul megvilágított raktárhelyiségben.

– Peta egész biztosan kleptomániás volt. Elnézést, Alison.

Alison vállat vont.

– Nem álltunk közel egymáshoz. Peta azzal büntette az embereket, hogy elvett tőlük valamit, ha felbosszantották.

– Ezt a portrét találtam – mondta Jake. Eltűnt az árnyékban, és egy olajfestménnyel jött vissza. Nigel Farraday portréja volt, még fiatalabb korából.

– Ez az exférje – állapította meg Agatha. – Mielőtt hívom a rendőrséget, jó lenne papírokat is találni, egy naplót vagy valami ilyesmit.

– A híres detektív megtalálja az antik íróasztal fiókjába rejtett titkos naplót – élcelődött Charles.

– Ne gúnyolódj. Alaposan nézzünk körül. Itt nincsenek holttestek, tehát ez nem bűnügyi helyszín.

– De az, te is tudod – felelte Charles.

Mindenki rámeredt.

– Micsoda? Miért? – kérdezte Agatha parancsolóan.

Charles a hatalmas spárgatökre mutatott.

– Nem ismered a kertészeket. Az öreg Harrynek ez olyan, mintha a gyerekét lopták volna el, és hagyták volna meghalni.

– De ha nem tudta, hol van, és nem tudta, hogy Peta lopta el, akkor nem volt oka rá, hogy megölje.

– Hacsak Peta nem követelt pénzt – mondta Alison halkan, szomorúan. – Kedvenc mondása volt, hogy „az emberek fizetni fognak”. Szerette a hatalmat.

– Talán vannak itt levelek vagy valami – tűnődött Agatha. – A rendőrség nem talált semmi gyanúsat a házban, ugye?

Alison a fejét rázta.

– Ha van valami, akkor talán abban a táskában, az ajtónál – mondta Jake.

Mindannyian megfordultak, és oda néztek, ahová Jake

mutatott. Egy fekete bőrtáska hevert az ajtó mellett, egy hintaszék mögött.

– Ne hagyjuk ezt itt a rendőrségnek? – kérdezte Alison.

– Csak belenézek – mondta Agatha.

Alison egyébként lágy vonásai hirtelen megkeményedtek.

– Nem! – mondta határozottan. – Nem akarom, hogy tovább kutakodjanak. Hívom a rendőrséget. Elvégre az én nővérem volt, és itt van minden, ami a családunkból megmaradt.

– De kedves kisasszony – tiltakozott Agatha –, abban a táskában bizonyíték lehet rá, ki ölte meg Petát.

– Nem érdekel – kiabált Alison. – Azt akarom, hogy menjenek el. Most rögtön!

– Ha ezt akarja – vonta meg a vállát Jake. – Csak lekapcsolom a villanyt, és segítek bezárni.

A raktárhelyiségben hirtelen sötét lett.

– Gyújtsa fel a villanyt! – visított Alison. – Csak maguk mennek el. Én maradok. Mindjárt hívom a rendőrséget.

Rövid tapogatózás és kotorászás után a sötétben Jake megtalálta a villanykapcsolót. Amikor kiértek a parkolóba, Agatha megszólalt:

– Telefonálok a rendőrségre, mielőtt az a nő tönkretesz valamit. Kíváncsi lennék, mi volt abban a táskában.

– Valami könyv – mondta Jake, és előhúzta a pulóvere alól.

– Jake! Ha van is benne valami, ami elvezet minket a gyilkoshoz, nem használhatjuk fel. Ott kellett volna hagyni a rendőrök számára.

– Phil nálam hagyott egy fényképezőgépet, hogy gyakorolhassam a dokumentumok lefotózását – mondta élénken Jake. – Beülök a kocsimba, és lefényképezek belőle amennyit csak tudok, aztán visszacsempészem.

– Rendben, csinálja – egyezett bele Agatha. – De igyekezzen. Itt egy pár kesztyű. Vegye fel.

Agatha ideges volt, és megpróbálta nem rágni a körmét, miközben Jake az autójában ülve szorgalmasan kattintgatott a belső világításnál. Aztán Agatha meghallotta egy sziréna vijjogását.

– Itt vannak! – kiabált Jake-nek. – Vigye vissza azt a könyvet.

Jake visszaszaladt a raktárakhoz.

– Jön a rendőrség! – kiáltotta. Alison a félhomályos helyiségben keresgélt.

Jake körülnézett, aztán a könyvet az egyik sarokba hajította. Nagy zajjal ért földet.

– Mi volt az? – kérdezte Alison.

– Megbotlottam valamiben a földön – válaszolt Jake vidáman. – Megvárom, és hazaviszem kocsival.

– Nem, majd megkérem a rendőröket, hogy vigyenek haza. Nem kellemes, ha magánnyomozók szaglásznak az ember körül. Van benne valami kínos és beteges.

Amikor megérkeztek a rendőrök, Jake rövid vallomást tett. Aztán követte Agathát és Charlest főnöke házába, ahol feltöltötte a számítógépre a fotókat, amelyeket készített.

– Napló? – kérdezte mohón Agatha.

– Nem, csak egy lista valami parlamenti képviselő

kiadásairól. Valószínűleg Farraday.

– Igen, Farraday belekeveredett egy elszámolási botrányba – mondta Charles. – Nézd meg a dátumot. Évekkel ezelőttiek. Pont akkoriban házasodhattak össze. Semmi használható.

Jake bűntudatosnak látszott.

– Volt egy levél is. Külön. Nem a könyv része. Talán nem kellett volna elhoznom. Jake előhúzott a zsebéből egy darab papírt.

– Hadd nézzem – sóhajtott fáradtan Agatha. – Talán egy bevásárlólista.

– Egy levél részlete – tanulmányozta Charles. Aztán hangosan felolvasta:

„Peter fiúja, Wayne látta, hogy elviszed a spárgatökömet, te dög, ezért meglakolsz. Tedd vissza, mert megkeserülöd. Voltam a rendőrségen, de azok nem csinálnak semmit, így a saját kezembe veszem a törvényt.”

– Ez biztosan Harry Perry – mondta Agatha.

– Ezt meg kellene mutatni a rendőröknek – javasolta Charles.

– Nem – jelentette ki Agatha. – Meg akarom mutatni Wilkesnek és Geraldnak, hogy jobb vagyok náluk. Kiszedek egy vallomást Harryből, és azt fogom prezentálni nekik.

– Remek ötlet – kiáltott fel Jake. Átkarolta Agathát és arcon csókolta.

– Agatha, neked nem fizetnek azért, hogy kiderítsd, ki ölte meg Petát – csattant fel Charles. – Semmi értelme. Veszélynek teszed ki magad, és majd jól lecsapják hátulról

azt a konok fejedet egy ásóval. Én hazamegyek.

– Jaj! – szólalt meg Jake. – Ez egy kicsit durva volt.

– Általában nem ilyen – legyintett Agatha. – Menjünk, és ébresszük fel az öregfiút. Viszek magnót.

Agatha a falu szélén levő tanyához hajtott, ahol Harry lakott, és közben nyugtalankodott Charles miatt. Lehangolta, amiért a barátja olyan rosszkedvűen távozott. Kezdte azt kívánni, bárcsak reggelre hagyta volna a konfrontációt Harryvel, de Jake nagyon izgatott volt, szép arca égett, kék szeme ragyogott.

– Nős? – kérdezte Jake.

– Nem hiszem. Valamelyik jegyzet szerint mintha meghalt volna a felesége.

– Itt vagyunk – mondta Agatha. – A földszinten ég a villany, és hallom a tévé hangját. Éjjel egy óra van. Kicsit késő a látogatáshoz.

– Nem, muszáj bemenni – erősködött Jake. – Nem akarjuk, hogy a rendőrség érjen ide előbb.

– De nem tudjuk biztosan, hogy ő ölte meg – szorongott Agatha.

– Azt akarja, hogy a rendőrség jöjjön rá holnap?

– Nem. Rendben. Menjünk.

Harry Perry kinyitotta az ajtót. Teljesen fel volt öltözve, de az arcán háromnapos borosta szürkéllett, és erősen bűzlött az alkoholtól.

– Megtaláltuk a spárgatököt – közölte Agatha.

Harry bódultan bámult Agathára.

– Megtalálták az én Berthámat?

– Bertha?

– Én így neveztem. Bertha, a gyönyörű. Oda kell mennem hozzá.

– A spárgatök a rendőröknél van. Bejöhetünk?

– Igen, tessék csak. Ó, Bertha! A legeslegjobb.

Bementek Harry után egy rendezett, fényárban úszó kis szalonba. Harry kikapcsolta a tévét, Agatha pedig bekapcsolta megbízható kis magnetofonját.

Éppen el akarta kezdeni a hosszadalmas kihallgatást, amikor Jake vidáman megszólalt:

– Biztosan az őrületbe kergette magát, amikor ellopta a spárgatököt. Maga ütötte fejbe?

– Gúnyolódott velem. Azt mondta, odaadja Berthát egy kínai étteremnek, hogy darabokra vágják. Ott állt és röhögött. Késő volt, csak mi voltunk kint a kiskertben. Elővettem az ásót, és fejbe vágtam, olyan dühös voltam. Nem akartam megölni, de hát meghalt, ezért eltemettem.

Agatha csendesen megjegyezte:

– Jön magáért a rendőrség, Harry.

Harry nagyot sóhajtott.

– Megkönnyebbülés lesz. Mindig istenfélő ember voltam, soha nem ártottam senkinek. De amit ő művelt Berthával, az kegyetlenség volt.

– Bertha egy raktárhelyiségben hever – mondta Agatha. – Nem darabolták fel. Nem akar velünk jönni most? Azt hiszem, a rendőrök még ott vannak a raktárban, úgyhogy maga viszontláthatja a tököt.

A raktárban Wilkes dühösen megfordult, amikor Harry berontott, és letérdelt a tök mellé.

– Mi a fenét keresnek itt maguk ezzel az emberrel? – üvöltötte Wilkes.

– El akar búcsúzni a töktől, mielőtt elmondja magának, hogyan ölte meg Peta Currie-t. A vallomását magnóra vettem – mondta Agatha. Úgy érezte, ez az ő dicsőségének pillanata, de valahogy folyton Charles dühös arcára kellett gondolnia.

A kihallgatások hosszú éjszakája következett. Jake és Agatha végül távozhattak. Agatha házában Jake megkérdezte:

– Nem baj, ha maradok? Ki vagyok merülve.

– Charles már elment, tehát megkaphatja a vendégszobát.

Agatha megsimogatta a macskáit, aztán fáradtan felment aludni, miközben a haragos hajnal vörös fénye már bevilágított az ablakon. Lezuhanyozott, és bemászott az ágyba – Jake már ott volt.

– Eltévedt? – vonta kérdőre Agatha.

Jake a karjába húzta Agathát, és hevesen csókolni kezdte, Agatha pedig alámerült a szenvedély vörös tengerébe.

Toni másnap reggel az irodában azzal fogadta Simont:

– Sms-t kaptam Agathától. Úgy látszik, ő és Jake kiderítették, hogy Harry Perry ölte meg Petát. Nem tudom, bejön-e ma.

– Fiatal barátunkat mostanra már valószínűleg két vállra

fektették.

– Ezt nem mondod komolyan. Agatha az anyja lehetne.

– Igen, de a fiú igencsak odavan érte. Egy kilométerről láttam rajta.

– Ezt nem hiszem el – hüledezett Toni.

Agatha másnap reggel azzal a nyomasztó érzéssel ébredt, hogy olyasmit csinált, amit nem lett volna szabad. Megrohanták az emlékek. Jake! Az ágyban nem volt mellette senki.

Hogy lehetett ennyire ostoba? Te jó isten! Charles előre látta! Agatha kimászott az ágyból, lezuhanyozott és felöltözött, majd lement a földszintre. Doris Simpson a kezébe nyomott egy csésze kávét.

– A fiatalember azt mondta, az irodában találkoznak.

– Igen, köszönöm – válaszolta Agatha. – Elfelejtettem valamit.

Felszaladt a lépcsőn a hálószobába, lehúzta az ágyneműt, majd visszarohant, és begyömöszölte a mosógépbe.

– Megcsináltam volna – mondta Doris.

– Nem gond – felelte Agatha, és bekapcsolta a mosógépet.

– A mosószert kifelejtette – mondta Doris.

– A francba a mosószerrel!– kiáltotta Agatha. de azonnal hozzátette: – Elnézést, Doris. Hatalmas hibát követtem el.

– Üljön le, Agatha kedves – mondta Doris. – Nagyon jóvágású fiatalember.

– Nem is arról van szó – siránkozott Agatha. – Nálam dolgozik. Elviselhetetlen a tudat, hogy olyasvalakivel van

viszonyom, akit az emberek a fiamnak fognak nézni. Nem tudom elviselni, hogy fenn kell tartanom a látszatot, és közben rettegek a ráncoktól.

– Beszéljen vele! Biztosan nagyon odavan magáért. Úgy értem, egy ilyen srác bármelyik lányt megkaphatná.

Megszólalt a csengő.

– Majd én megyek – mondta Doris. Néhány másodperc múlva visszajött. – Az újságírók.

Agatha sóhajtott, és felállt.

– Jobb lesz, ha nyilatkozom nekik. Életben kell tartanom a cégemet, a reklám meg jól jön.

Jelentős volt a sajtóérdeklődés. Gyilkosság egy faluban nem nagy hír. A Bertha nevű óriás spárgatök miatt elkövetett gyilkosság viszont címlapra kívánkozott.

Agatha nagy nehezen meggyőzte magát, hogy beszéljen Jake-kel, de rettegett a viszontlátástól.

Egész úton az iroda felé a beszédét próbálta. Hatalmas volt a megkönnyebbülése, amikor az irodában nem talált mást, mint Mrs. Freedmant, a titkárnőt.

– Mindenki elment dolgozni? – kérdezte.

– Igen. Simon keres egy eltűnt tinédzsert, Phil és Patrick válási ügyekben jár el, Toni pedig magával vitte a fiatal Jake-et egy szupermarketes lopás ügyében. Jake ma nagyon vidám volt. Mintha tetszene neki Toni. Szép pár ők ketten. Ahogy rájuk nézek, azt kívánom, bárcsak megint fiatal volnék. Maga nem érez így, Agatha?

– Nem, én dolgozni kívánok – felelte Agatha. – Mondja meg mindenkinek, hogy visszamentem Harbyba. Most,

hogy a Peta-gyilkosság megoldódott, arra fogok koncentrálni, amiért fizetnek.

Napsütéses idő volt. A táj ékszerdobozzá változott, ahogy az őszi falevelek vörös, aranysárga, ezüst és lila színben ragyogtak az út mentén. De Agatha Raisin semmit nem látott ebből a szépségből. „Nem a bennem továbbélő gyermek miatt szenvedek – gondolta borongósan. – Inkább az undok, acsarkodó nevelőnő miatt. Hogy lehettél annyira idióta, hogy ágyba bújsz azzal a kölyökkel? Nőj fel! Viselkedj a korodnak megfelelően!” Agatha úgy érezte magát, mintha túl sok csokoládét vagy italt fogyasztott volna. Remélte, hogy Charles soha nem tudja meg. Aztán megrázta magát. Charles a barátja, semmi más. De lelki szemei előtt látta Charles vádló tekintetét.

Elterelte a gondolatait Jake-ről. Mi történt Gerald Devererel? Már egy ideje nem látta. Az egész ügy nem olyan komplikált többé, most, hogy a Peta-gyilkosság megoldódott, de továbbra is köze lehet valamelyik kiskerttulajdonoshoz, akik dühöngtek, mert Bellington házakat akart építtetni a telkeikre. A gyémántoknak a széklábban semmi közük Bellingtonhoz. Viszont összehozták Jake-kel. Agatha megborzongott.

Ahogy befordult a Harby Hallhoz vezető útra és intett a kapusnak, rájött, hogy semmi oka nincs a látogatásának. A főbejárat előtt leparkolt, leállította a motort, és kezét a kormánykeréken pihentette. Agatha már jó ideje nem találkozott barátnőjével, Mrs. Bloxbyval. Hirtelen azt remélte, a lelkészné már túl van a Gerald iránt érzett

fellángoláson. „Ha már a fellángolásnál tartok – gondolta elkeseredve –, jobb lesz, ha szépen leépítem Jake-et.”

Jake és Toni délelőtt sikeres munkát végeztek egy hatalmas szupermarketben. A hiányt a bolti szarkáknak tulajdonították, de Toni és Jake, mintha polcfeltöltők lennének, látták, hogy öt dolgozó gátlástalanul lopja az árukat, és az üzlet egyik furgonját használják a szajré elszállítására. A legtöbb lopott áru elektronikai cikk volt: mikrók, porszívók, tévékészülékek és hasonlók. Toni és Jake lefilmezte a tolvajokat, és Jake elámult, milyen arcátlanul zajlott a lopás. Az üzletvezető kihívta a rendőrséget, az elkövetőket letartóztatták, a fiatal nyomozókat pedig agyba-főbe dicsérték, mielőtt otthagyták a szupermarketet.

– Erre inni kell – mondta Jake.

Toni elmosolyodott.

– Most az egyszer.

Betértek a legközelebbi kocsmába. Toni vodkát és tonikot rendelt, Jake egy korsó világos sört.

– Imádom ezt a detektívesdit – áradozott Jake –, téged meg szeretlek, Toni.

– Ne őrülj meg.

Jake ábrándosan bámulta a szőke szépséget, Tonit. Gyakorlatilag már el is felejtette az éjszakát Agathával. Az csak úgy megtörtént, és kész.

– Miért nem megyünk el ma este bulizni?

– Mert randevúm van – felelte Toni.

– Kivel? Simonnal?

– Semmi közöd hozzá.

Agatha kiszállt a kocsiból. Nem tehetett mást, mint hogy beszámol nekik a Peta-gyilkosságról, figyeli az arcukat, igyekszik megérezni a rezgéseket, és addig nyomul, erősködik, amíg valami ki nem derül.

Andrea nyitott ajtót, rendkívül mogorván.

– Szerintem magára a világon semmi szükség – mondta köszönés gyanánt, majd sarkon fordult, és elsietett. Agatha vállat vont, és elindult a folyosón, aminek a végén egy tükörben meglátta magát. Az utóbbi időben lefogyott, alakja jól mutatott a sötétkék gyapjú nadrágkosztümben. Az ablakon beszűrődő napfény megcsillant fényes haján.

– Nem rossz – motyogta. – Egyáltalán nem rossz.

– Mi nem rossz? – szólalt meg mögötte egy vidám hang, mire Agatha összerezzent, és megfordult.

– Ó, Damian, csak arra gondoltam, most, hogy a Peta-gyilkosság megoldódott, nem lesz már annyira komplikált az ügy.

– Beszéljünk. – Damian benyitott a sok szoba közül az egyikbe. Ez a helyiség zsúfolva volt régi vadászcsizmákkal, ostorokkal, amelyekhez társult még két nyereg, valamint egy hintaló. – Most már tényleg el kell hívnom a lakberendezőt – mondta Damian –, és ki kell dobnom a holmik felét. Vadászni nem járok, akkor mi értelme megtartani ezeket a vackokat?

– Hívjon egy jó régiségkereskedőt, értékeltesse fel a holmikat, mielőtt bármit kidobna – tanácsolta Agatha. – Az

a hintaló biztosan sokat ér.

– Ez jó ötlet. Keressen egy széket. Ha már a pénznél tartunk, jutott már valamire, vagy csak a fontjaimat pocsékolom?

– Nem, már van elképzelésem róla, mi történt – felelte Agatha. – Egyelőre nem akarom elmondani, mert lehet, hogy tévedek, és maga tudtán kívül figyelmeztetné a bűnöst.

– Akarja, hogy előkészítsem a könyvtárat?

– Tessék?

– Tudja, hogy megy ez. Maga mindnyájunkat összeterel, a kandallópárkánynak támaszkodik, egyenként megvádol minket, aztán rámutat valakire, és azt mondja: „MAGA volt az!”

Agatha kelletlenül nevetett.

– Mary Feathersről szeretném kérdezni. A kiskertek, úgy látszik, kihozzák az emberekből az állatot.

– A falu démona. Azt hiszem, leszbikus.

– Úgy érti, hogy maga próbálkozott nála, de nem jutott semmire.

– Nem. Mary időről időre befogad valami fura nőszemélyt. Néha kéz a kézben látni őket, ami sérti a falusiak érzékenységét.

– Beszélhetek vele – ajánlotta Agatha.

– Tegye azt, de igyekezzen. Nem vagyok egy feneketlen pénzforrás.

Agatha álldogált Mary háza előtt, és azon tűnődött, Charles

randevúra hívta-e a nőt. Mi lesz, ha Charles egyszer megtudja, hogy lefeküdt Jake-kel? Agatha megrántotta a vállát. Semmi köze hozzá. Charles nem kötelezte el magát neki. Amikor nagy néha ellátogat az ágyába, soha nem mormol szerelmes szavakat. Agatha szeme hirtelen megtelt könnyel, és amikor pislogott egyet, látta, hogy csendben nyílik az ajtó, és Mary figyeli.

– Magára ráférne egy csésze erős tea – nézett végig rajta Mary. – Jöjjön be, és üljön a tűz mellé.

Agatha elgyengülve követte a házba. A kandallóban égett a tűz, a szobában alma- és fahéjillat érződött.

– Üljön le, hozom a teát.

Agatha valami hihető magyarázaton törte a fejét. Talán azt mondhatná, hogy „valami belement a szemembe”, de úgy döntött, nem foglalkozik az egésszel.

Mary visszajött, és egy kis asztalt helyezett Agatha széke mellé. Erre rakott egy csésze teát.

– Tejet? Cukrot?

– Tisztán – felelte halvány mosollyal Agatha.

Mary egy fotelba telepedett vele szemben.

– Maga arra kíváncsi, tudok-e valami pletykát, vagy hallottam-e valamit. Csupa spekuláció, kedvesem. Mrs. Bull egy olyan gonosz pletykafészek, hogy az a csoda, hogy eddig senki nem támadta meg. Azt terjesztette, hogy ártatlan fiatal lányokat rontok meg. A Jótékony Nővérek Klubjához tartozom. Elhagyott vagy elkóborolt lányokat patronálunk, és időnként vendégül látjuk őket. Hogy megfenyegettem-e a vén szipirtyót? De meg ám! Azt mondtam, ha nem hagy fel

a pletykálkodással, rontást hozok rá. Sokan azt hiszik, boszorkány vagyok. Jobban érzi magát?

– Igen – felelte Agatha. – Csodálkozom. Korábban nem volt ilyen barátságos.

– Elnézést. Néha gonoszkodni szoktam.

– Miért?

Mary nyújtózkodott és ásított.

– Unalomból, leginkább. Hogy jól megkeverjem a kását. Arra gondoltam, hogy ha meg tudnám szerezni a maga Charlesát, az bosszantaná magát.

– Miért? – kérdezte Agatha.

– Féltékenység, kedvesem. Féltékeny vagyok az olyan nőkre, akiknek van valami foglalkozásuk.

– És bejött a dolog? – kérdezte Agatha. – Úgy értem, Charles.

– Csak azért jött vissza azzal a történettel, hogy itt hagyta a tárcáját, hogy magát átejtse. Nem szentel neki elég figyelmet?

– Annyira azért nem érdeklem – biggyesztette le az ajkát Agatha –, és még kevésbé fogom érdekelni, ha megtudja, mit tettem.

– Mi volt az? Nem lehetett valami nagy rosszaság.

Agathát megnyugtatta a tűz melege és a nő simogató hangja, és elmesélte Marynek az éjszakáját Jake-kel.

A szobában hirtelen megváltozott a légkör, mintha lecsökkent volna a hőmérséklet. Agatha megrázta magát, és felállt.

– Pazarolom a munkaidőmet, magát pedig a saját

problémáimmal terhelem – mondta. – Köszönöm a teát. Ha hall valamit, értesítsen.

Miután Agatha távozott, Mary az íróasztalához lépett, és kutatni kezdett a névjegykártyák között, amíg meg nem találta Charles Fraith kártyáját. Rajta volt az e-mail-címe is. Mary bekapcsolta a komputerét, és írni kezdett.

Agatha dühöngött volna, ha tudja, mennyire nem izgatja Jake-et az együtt töltött éjszaka. Jake azok közé a fiatal férfiak közé tartozott, akik azt gondolják, hogy a középkorú nők hálásak lehetnek, ha megdöntik őket, és nem is számítanak másra, csak egyéjszakás kalandokra. Teljes figyelmét Tonira fordította. Ez szerelem volt.

Késő délután Charles sétált be az irodába.

– Agatha itt van? – kérdezte.

– Később visszajön – válaszolta Toni. – Mi már éppen végeztünk.

– Nem megyünk el meginni valamit, Toni? – kérdezte Jake, miközben Simon ellenségesen figyelte.

– Nem kellene megvárnia Agathát, Jake? – kérdezte Charles mesterkélten halk hangon.

– Semmi szükség rá. Legépeltem a beszámolómat. Agatha örülni fog. Sikeres napunk volt.

– És sikeres éjszaka is Agatha ágyában, úgy hallom – nézett a szemébe Charles.

Toni ledöbbent, Jake mélyen elpirult.

– Mind a ketten részegek voltunk egy kicsit… és…

– Mondják meg neki, hogy később keresem – mondta

Charles.

Charles távoztával Toni megszólalt:

– Agatha nem is olyan kemény nő, mint amilyennek látszik. Virágot kéne venned neki vagy valamit.

– De Toni. Nem jelentett semmit – nyöszörgött Jake.

– Gyerünk, Simon – pattant fel Toni. – Menjük a kocsmába.

Agatha este nyolckor ért vissza az irodába. Csodálkozott, hogy még mindig égnek a lámpák, és még jobban meglepődött, amikor Jake-et az íróasztala mellett találta, a kezére támasztott fejjel.

Agatha megtorpant a küszöbön. Jake tényleg nagyon jóképű volt.

– Engem vársz? – kérdezte.

– Igen. Mindent elrontottam, Toni látni sem akar – panaszolta keserűen Jake. – Charles egy gazember.

Agatha lassan leült. Aznap szokott le a dohányzásról, de most elkezdett kotorászni a táskájában a csomag Benson és az öngyújtója után. Rágyújtott, és figyelte, hogyan száll fölfelé a füstcsík a pislákoló lámpa felé, és csendesen azt kérdezte:

– Mi köze ennek Charleshoz?

– Nem lett volna szabad elmondanod neki, hogy együtt töltöttük az éjszakát!

– Én nem mondtam el! Abban a fránya faluban voltam, és az égvilágon semmire nem jutottam. Akkor ki mondta el neki?

– Úgy látszik, egyszerűen csak tudta. Jaj, milyen átkozott

egy helyzet!

Ez a büntetés egyetlen éjszakai szerelmeskedésért, gondolta bágyadtan Agatha. Tényleg átkozott helyzet.

Agatha figyelte Jake-et.

– Gondolkozz, fiatalember! Én sem vagyok fából. Nem vagyok a nevelőnőd vagy a pótanyád. És most itt ülsz, és azon keseregsz nekem, nincs több esélyed Toninál?

– Az más – mondta Jake. – Te egy tapasztalt asszony vagy.

– Ó, ne rontsd tovább a helyzetet. Van valami üzenet?

– Egy a Gloucester BBC Rádiótól. Heti témájuk: férfimunkát végző nők, és egy kőművesnő cserbenhagyta őket. Azt kérdezik, be tudnál-e ugrani a stúdióba holnap délelőtt tizenegykor.

– Hívd fel őket reggel, és mondd meg, hogy nem tudok. Nem, inkább most telefonálj nekik. Szolid társaság, de nincs hozzá kedvem.

Jake a telefonért nyúlt.

– Hagyd! – mondta hirtelen Agatha. – Van egy ötletem, mégis elmegyek. Most elvonulok aludni… egyedül, most és ezután mindig. Próbáld ki, milyen az együttérzés és a humanitás. Segít a nyomozásban is.

Ahogy Agatha befordult az Orgona közbe és leparkolt a háza előtt, idegesen körülnézett, nem látja-e Charles kocsiját. „Mit érdekel az téged?” – korholta magát. Aztán másképp döntött, és a lelkészlakhoz hajtott.

– Nincs túl késő egy kis csevegéshez? – kérdezte, ahogy Mrs. Bloxby ajtót nyitott.

– Nincs, Alf átment Ancombe-ba, és csak későn jön haza. Jöjjön be.

A szalon lágy fényeinél Agatha a barátnőjét tanulmányozta. A haja továbbra is világosbarnára volt festve, de egy régi, szakadt szoknya és egy ingblúz volt rajta.

Agatha az öreg kanapéba süppedt, fejét a tollpárnákra hajtotta. Álmodozva figyelte a fahasábokat körülölelő lángokat a kandallóban, és eláradt benne a nyugalom.

– Elég nagy ostobaságot csináltam – sóhajtott egy nagyot.

– Sherryt?

– Igen, kérek.

Agatha megvárta, amíg a pohár sherryt a kezébe nyomják.

– Az egész olyan rémesnek, olyan szégyenletesnek tűnt, aztán mégis itt vagyok, és már teljesen elveszítette a jelentőségét. Az van, hogy tegnap éjjel lefeküdtem az ifjú Jake-kel. Mind a ketten be voltunk csípve, és megtörtént. De Jake szerelmes Toniba, és engem csak az alkoholmámor kellékének tekintett, viszont Charles valahogy megtudta. Beszéltem Jake-kel az irodában, és ő azt mondta, semmi esélye, hogy közelebb kerülhessen Tonihoz. Hát ez vagyok én. Mint egy rémséges Mrs. Robinson.

– Sok nő irigyelné magát. Egy olyan fiatalember, mint Jake, bárkit választhatott volna.

– De mi köze van ennek Charleshoz? Őszintén, Sarah, nem értem azt az embert.

– Sarah-nak nevezett!

– Épp ideje. Jó móka volt, hogy magázódunk, amikor még működött a Hölgyegylet. Mindig vonzott, hogy miszisznek szólítsanak. Miszisz ez, miszisz az… Akkor rendben volt.

– Az ember hajlamos kisajátítani a barátait – jelentette ki Mrs. Bloxby. – Úgy értem, az embert nem érdekli a volt férje, de féltékeny lesz, ha az valaki másnak udvarol.

– Miért van az, hogy a férfiak egyik ágyból a másikba ugrándozhatnak, minden bűntudat nélkül, a nők pedig ugyanezért alávalónak érzik magukat?

– Ezt úgy hívják, hogy nőiesség – felelte a lelkész felesége.

– Ó, az a sok duma a nőiességről. Annak vége lett az antibébi-tablettával – legyintett Agatha. – Most az van, hogy vagy ágyba bújsz, vagy magad fizeted a vacsorádat.

– Talán nem vagyunk elég természetesek – vélekedett Mrs. Bloxby. – Sok falusi nő úgy fogná fel az éjszakát Jake-kel, mint egy kis kellemes kikapcsolódást. Nem gubbasztanának sötét bűntudatba burkolózva. Talán ez a büntetés, amit meg kell fizetni azért, ha valaki egy hölgy.

Agatha elvigyorodott.

– Egy hölgy. Én! Ez tetszik nekem.

Amikor hazaért, Jake-et az ajtó előtt találta. A fiú átfogta Agatha derekát.

– Menjünk be – súgta.

Agatha hátralépett, és fiúra bámult az ajtó fölötti biztonsági lámpa fényénél.

– Takarodj, te begerjedt fajankó! – kiabálta. – És a jövőben jegyezd meg, hogy én vagyok a főnököd, egy hölgy, és nem holmi ágymelegítő. Tűnés!

Jake rémülten nézett Agathára, majd a kocsijához sietett.

– Ez jólesett – közölte a macskáival Agatha a konyhakövön ülve, miközben simogatta őket. – Leszokom a szexről és a cigarettáról. Most kezdem.

Szokatlan ez az ősz, tűnődött Agatha, ahogy másnap reggel Gloucesterbe tartott. Hullottak a falevelek, a színük, mintha egy gyerek rajzolta volna őket, aki úgy döntött: „Ezt sárgára festem, azt narancssárgára, ezt megint sárgára vagy talán vörösre."

A Gloucester BBC parkolójában rémálom volt helyet találni. Agathának csak úgy sikerült beszuszakolnia a kocsit egy helyre, hogy megrongálta egy régi Ford visszapillantó tükrét. A recepciónál jelentette a tükörben esett kárt, és megadta biztosítási adatait a tulajdonos számára.

– Az egy nagyon régi autó – mondta a recepciós. – Várjon egy pillanatig. A nő eltűnt, majd pár perc múlva visszajött. – Rendben van. Már vissza is igazítottam.

Mindig van valami kedves és otthonos a regionális BBC-rádiókban, gondolta Agatha. Sokat tesznek a helyi közösségekért. Az biztos, hogy érdemesebb őket választani, amikor egy újabb pszeudo-skandináv krimi tolakszik a képernyőre, és az ember azon tűnődik, megérte-e egyáltalán pénzt kiadni a jogokért. És miért kell a tévés detektíveket folyton mentális problémákkal és szorongással felruházni? Hála istennek, legalább Columbo felügyelőnek nincs magánélete. A felesége szerencsére még csak fel sem bukkan soha.

– Mrs. Raisin? Erre tessék. – Agathát bevezették a stúdióba, hogy Claire Carter meginterjúvolhassa.

Nancy Sinatra *Táncoló csizmák* című száma szólt, miközben Agatha leült a mikrofon elé Claire-rel szemben, aki kikapcsolta a zenét, és így szólt:

– Arról fogom kérdezni, hátrány-e vagy előny egy nő számára, hogy egy hagyományosan férfiak által művelt foglalkozást űz. Maga már járt itt, Agatha, tehát tudja, mit kell csinálni.

Claire ügyes, tapasztalt kérdező volt, az a ritka madár, aki meg tudja nyugtatni a riportalanyait, és képes a legjobbat kihozni belőlük. Agatha elmagyarázta, hogy a női intuíció értékes eszköz, mivel neki nem állnak rendelkezésére boncolási jegyzőkönyvek, DNS-tesztek vagy más bűnügyi laborvizsgálatok eredményei.

– Marad a megfigyelés és a vélelmezés – magyarázta Agatha.

Claire megszakította a beszélgetést, hogy leadhasson egy utazási beszámolót és lejátsszon még egy lemezt. Mialatt a zene szólt, Agatha odahajolt hozzá:

– Szeretném az engedélyét kérni, hogy a nézőkhöz forduljak, és a segítségüket kérjem Lord Bellington meggyilkolása ügyében.

– Csak tessék – mondta Claire.

Amikor Claire újra megszólalt, így vezette fel a folytatást:

– Agatha Raisin arra fogja kérni önöket ott a készülékek előtt, hogy segítsenek. Tessék, Agatha.

Agatha tömören összefoglalta, amit Lord Bellington

meggyilkolásáról tudott, és hozzátette:

– Létezik valaki valahol, aki tud valamit. Érzem. Önök közül egy ember tudja, ki a gyilkos, és hacsak nem segítenek, attól tartok, ez az ember újra gyilkolni fog. Az a nő vagy férfi nem kegyelmez. Szegény Mrs. Bullt bedobták egy kútba, és majdnem meghalt. Ha van valami információjuk, bármilyen apróság, hívják ezt a számot. – Agatha megadta három irodai telefonszámát és e-mail-címét. – Törjék a fejüket – biztatta közönségét Agatha. – Ha újabb gyilkosság történik, és önök tudtak valamit, és semmit nem tettek, hogy megakadályozzák, akkor önök is ugyanolyan bűnösök, mintha maguk követték volna el a bűntényt!

Ahogy elhagyta a parkolót, Agatha nyugtalankodni kezdett. „Remélem, lesz valaki, aki jelentkezik – gondolta magában. – Nem akarok bemenni az irodába, és összefutni Jake-kel meg az ő tomboló hormonjaival. Miért vagyok ilyen finnyás? Sok nő az én koromban ugrálna örömében. Mint az a sok vén szatyor *A szürke ötven árnyalatában*! Talán ódivatú vagyok, idejétmúlt. De vágyom a romantikára. Melyik nő nem? Miről szól az összes vers, a szerelmes dalok, a sóvárgás? Biztos nem én vagyok az egyetlen.”

Ekkor vette észre, hogy cseng a telefonja. Rákapcsolt a kihangosítóra, és beleszólt:

– Igen?

– Itt Nigel Farraday. Szükségem van a segítségére. Lehet, hogy van valamim a maga számára.

– Megint elvesztette a tárcáját? Nem nagyon érek rá.

– Nem! Figyeljen. Ez fontos. Ismeri a Zöld Embert Ossburyban?

– Nem, de megtalálom. Gloucesterben vagyok. Ossbury a maga közelében van?

– Menjen Chipping Norton felé, aztán tovább, mintha Oxfordba tartana. Forduljon le a Glympton Roadon, és néhány kilométerre, az út mellett balra van a kocsma.

– Rendben. Adjon fél órát, és ott leszek – mondta Agatha, és letette a telefont. Ezután felhívta Tonit, és megmondta neki, hova megy.

Sötétedett, szemerkélni kezdett az eső. Szél támadt, a színes falevelek táncra keltek az úton. Agatha hirtelen megéhezett. Bizonyára nem lesz baj, ha néhány percet késik. Megállt egy Tesco Express mellett, vett egy tojásos szendvicset és két doboz Red Bullt. Bűntudata volt, inkább valami egészséges gyümölcslét kellett volna vásárolnia.

– Az életem ezekben a napokban – magyarázta Agatha a kocsijának, ahogy a parkolóban ült – olyan, mint egyetlen folytatólagos lelkiismeret-furdalás, de a pokolba vele! – Kibontotta az egyik dobozt, és felhajtotta a tartalmát. Amikor megette a szendvicset, ellenőrizte a fizimiskáját. Tudta, hogy a tojásos szendvics gonosz tud lenni, észrevétlenül apró tojásdarabkák maradhatnak az ember szájában. Ez itt egy ránc? – Ötvenhárom éves vagyok, ennyi az egész – mondta a tükörnek. – Ez az új negyven.

Egy férfi megkocogtatta a kocsija ablakát, mire Agatha leengedte.

– Elnézést a zavarásért, de a feleségem és én összevitatkoztunk. Ő azt mondja, ön magában beszélt. Én meg azt mondtam, hogy a telefon kihangosítóján. Mi az igazság?

Agatha meghökkenve bámult a férfira.

– Hideg van, és esik az eső – mordult fel. – Szálljanak le rólam.

Azzal felhúzta az ablakot, és elhajtott.

Kilencedik fejezet

Jake duzzogott. A reggeli eligazításon úgy bántak vele, mint egy páriával, bár annak megörült, hogy Tonit kell elkísérnie. Toni határozottan felszólította, hogy ha Charles megint ide jön, Jake mondja meg neki, hogy nem is bújt ágyba Agathával, és csak tréfálkoztak Charles kontójára. Épp indulni készült Tonival, amikor fontos hívás futott be a rendőrségről, miszerint meg kell jelennie a Scotland Yardnál délután kettőkor, mert ki akarják hallgatni Toby Cross meggyilkolása ügyében. Jake-nek feltűnt, hogy a többiek megkönnyebbülnek, amikor ezt előadta, és távozott az irodából. A lépcsőn megállt, és hallotta, ahogy Simon hangosan azt mondja:

– Bárcsak a rendőrség megállapítaná, hogy ő ölte meg Tobyt, és kikerülne az életünkből ez a kanos csavargó.

Mintha csak Miss Marple-t keféltem volna meg, gondolta Jake dühösen, nem pedig egy szexi nőt, aki… mennyi is? Negyvenes évei vége felé járhat? Valahogy rendbe kell tenni a dolgokat. Itt nem csak Toniról volt szó. Jake imádta

a munkáját, és úgy érezte, hogy jól fogja végezni. Ettől felvidult. Talán ha a buzgó, segítőkész ifjú szerepét játszaná el a rendőrségen, megtudhatna tőlük ezt-azt a Bellington-ügyről.

Nigel Farraday már várta Agathát, és azon törte a fejét, milyen sztorit adjon be neki. Bosszút akart állni, mert Agatha feljelentése letartóztatással végződött, és ő egy hónapig nem vezethetett.

– Ó, legyél túl rajta – mondta a felesége. – Én megyek és segítek a jótékonysági vásáron Harbyban. Dögunalom, de van néhány cuccom, amitől szeretnék megszabadulni, és azok a falusi libák bármit megvesznek.

– Segíts! Mit mondjak neki, amivel rossz irányba tudom terelni? És azt akarom, hogy többet igyon a kelleténél. Akkor pedig feljelentem, és majd meglátjuk, mennyire fog ez neki tetszeni. A kedvenc rendőr haverom Mircesterben azt mondta, hogy egy barátja látta Agathát egy telefonfülkében, amikor aznap éjjel elhajtottam.

– Mindenki azt fogja kérdezni, hogy ebben az évben miért nem te nyitottad meg az ünnepséget, amikor Damian nem volt hajlandó rá, és meg kellett elégedniük Lady Bellingtonnal, akit ki nem állhatnak.

– Mondd meg nekik, hogy tudom, ki ölte meg Bellingtont, és most titokban találkozom Agathával a Zöld Emberben a Glympton Roadon, hogy ezt közöljem vele. Fel lehetne piszkálni a parasztokat. Talán valaki megteszi nekem azt a szívességet, hogy elteszi láb alól.

– Pitiáner bosszúra pocsékolod az idődet – csattant fel a felesége. – De csak tessék! Férfiak! Iskolás kölyök mindegyik.

Agatha nem talált egyetlen Zöld Ember elnevezésű kocsmát sem, és azon kezdett töprengeni, vajon nem Nigel akar-e rosszindulatból bolondot csinálni belőle. Végül, miután több helyre is bekopogott, egy idős ember megmondta neki, hogy már jó néhány éve nem Zöld Embernek hívják a helyet, hanem Tyúkketrecnek.

Agathának hirtelen elment a kedve attól, hogy találkozzon Farradayjel, most, hogy már a megfelelő kocsma előtt parkolt, de lassan kiszállt a kocsiból. A parkolóban egy magas fa egyik ága egy másiknak dörzsölődött a szélben, és olyan kísérteties, nyikorgó hangot hallatott, mint amikor Drakula gróf kastélyának ajtaja lassan kinyílik.

Agatha a BÁR feliratú tábla felé sétált, majd leballagott egy rövid lépcsősoron, és benyitott. Régimódi kocsma volt, az egyik sarkában kandallóval, és bokszokba rendezett asztalokkal. Agatha hirtelen Charlesra gondolt. Szinte úgy érezte, ott áll mellette. Elhessegette az érzést, és asztaltól asztalig sétált. Mindössze az egyiknél ült négy férfi, valamint egy idősebb pár, talán férj és feleség egy másiknál.

Agatha a bárpulthoz lépett.

– Úgy volt, hogy találkozom itt bizonyos Mr. Farradayjel. Az én nevem Raisin. Nem keresett valaki?

– Nem, ilyen néven senki.

– Egy gin-tonikot kérek.

– A jégkockagépünk sajnos elromlott, de a tonik a hűtőben van.

– Rendben.

Agatha a kandalló közelébe vitte egy ülőkéhez az innivalóját. Kint erősebb lett a szél, és mikor egy heves fuvallat egy csomó makkot csapott az ablakhoz, Agatha idegesen összerázkódott. Az órájára nézett. Alig több mint egy óráig tartott, amíg ide autózott Gloucesterből. Az ülőke nagyon régi volt és nagyon kemény. Agatha arra gondolt, hogy eredetileg talán templomi pad lehetett, ahol vasárnaponként azzal büntették a vétkeseket, hogy ne tudjanak rajta nyugodtan és kényelmesen ülni. Mintha a gondolataiban olvasna, a kocsmáros odament hozzá, és átnyújtott egy párnát.

– Ezt elfelejtettem odaadni. A törzsvendégek már tudják, hogy el kell kérni. Kér még egyet?

Agatha nagyon szeretett volna még egy italt, de hirtelen arra gondolt, talán pont erre megy ki a játék. Lehet, hogy Nigel azt remélte, mire beállít, ő már túl sokat iszik, aztán feljelenti.

– Inkább egy kávét kérek.

– Ebédelni nem szeretne? Van póréhagymás báránypástétom, az gyorsan megy.

– Egyet tartson fenn nekem – mondta Agatha, és kezdett felengedni. A Jake-problémán tűnődött. Charles valójában nem is tudott semmit. Majd elcsípi Jake-et, és megmondja neki, hogy az egész csak vicc volt, és hogy „látnod kellett

volna magad, milyen képet vágtál”. De ez tényleg nem fair, gondolta. Ha pasi lennék, és megdöntenék egy fiatal lányt, mindenki engem irigyelne. A férfi: rossz kutya. Egy nő: vén kéjenc. Hova lett a nők felszabadítása? Egyike a nagy ábrándoknak, mint például az Európai Unió, amelyről kezd kiderülni az igazság. Hol ez az átkozott pasas?

Agatha felhívta Tonit, és tudatta vele, hogy a kocsma neve megváltozott. Nagy megkönnyebbülésére Toni elmondta, hogy mindannyian úgy döntöttek, Agatha nem töltötte Jakekel az éjszakát, és ezt Charlesnak is tudomására hozzák.

Charles Mircesterben volt, amikor hallotta Agathát a rádióban. Felment az irodába. Toni megmondta neki, hogy Agatha Farradayt várja egy Tyúkketrec nevű kocsmában a Glympton Roadon. Aztán zavartan hozzátette:

– Sajnálom. Nem lett volna szabad félrevezetnünk, hogy azt gondolja, Jake Agathával töltötte az éjszakát. Nem töltötte.

A lány arcát fürkészve Charles kijelentette:

– Legjobb lesz, ha odamegyek. Ki tudja, mibe keveredett Agatha. A Glympton Road mindössze félórányira van ide.

Nigel Farraday tudta, hogy késésben van. Az egyik kereke defektet kapott, és mivel nem tudott kereket cserélni, meg kellett várnia az autóklubot. Felhívta Agathát, és megmondta, hogy várjon csak nyugodtan. „Ha szerencsém van, már be is vagy rúgva”, gondolta vigyorogva.

Bosszankodva látta, hogy a kocsmának megváltozott a neve. Ismerte a Zöld Ember régi tulajdonosát, aki jó

borravalóért boldogan tukmált volna nagyon erős italokat Agathára. Mint a legtöbb nagyivó, Nigel feltételezte, hogy Agatha is olyan, mint ő: ha egyszer elkezd inni, nehezen tudja abbahagyni. Behajtott a parkolóba, és kiszállt. Meglátott egy ismerős arcot, mire felkiáltott:

– Te meg mi az ördögöt keresel itt?

– Szállj be a kocsidba. Van számodra egy hírem. Csak egy perc az egész.

Charles behajtott a kocsma parkolójába. Mogorván bámulta a nagy, fekete Bentley-t. Farraday bizonyára csak az előbb érkezett. Ott ül az első ülésen.

Egy erős széllökés színes leveleket sodort körbe-körbe. A fa lehajló ágaival úgy vonított, mintha egy kísértet szorult volna bele. Charles félig megfordult, hogy elinduljon a kocsma bejárata felé, amikor hirtelen visszanézett. Az biztos, hogy Farraday nem aludt el.

Odament a Bentley-hez, és megütögette a vezető oldali ablakot. Nigel feje hátrabillenve, a szeme csukva. Charles türelmetlenül felrántotta a kocsi ajtaját, mire Nigel élettelen teste lassan a földre gördült.

A rendőri erők, jegyezte meg később Charles, olyanok voltak, mint az istenek malomkövei, amelyek Euripidész szerint lassan őrölnek, és rendkívül aprók. Agatha, aki a műveletlenek minden szenvedélyével gyűlölte az irodalmi idézeteket, rászólt, hogy ne beszéljen zagyvaságokat. Egymás mellett ültek a mircesteri főkapitányság váróhelyiségében, miután előzőleg már hosszú, fájdalmas

kihallgatásnak vetették alá őket a Chipping Norton-i rendőrségen.

– Bárcsak rájöttek volna, hogyan ölték meg – kesergett Agatha. – A felesége már órák óta bent van.

– Irtóznak tőle, hogy információt adjanak nekünk – mondta komoran Charles. – Az újságírók már kint vannak a pakolóban. Senki nem mondta nekünk, hogy ne álljunk szóba velük. Kíváncsi lennék, sikerült-e valamelyiknek beszélni a feleséggel. Figyelj csak, én most kiosonok. Mondd azt, hogy pisilni mentem.

Charles tíz perc múlva visszajött.

– Semmi… – újságolta lemondóan. – Jobb lesz, ha megkérdezed Patricket, ki tud-e deríteni valamit a boncolás után.

Agatha ki nem állhatta, amikor Charlesnak rosszkedve volt.

– Nem feküdtem le Jake-kel – jelentette ki. – Te találtad ki, hogy lefeküdtem!

– Ha nem, hát nem. Nekem semmi közöm hozzá.

– Ha semmi közöd hozzá, akkor miért vádoltál meg az irodában?

– Hát, ez már csak így alakult, Aggie. Mindig egy kicsivel több volt köztünk a barátságnál, nem igaz?

Agathának hirtelen elfogyott a levegője.

– De igen – suttogta.

Charles furán felnevetett.

– Tudod, kész őrület, hogy udvarolok ennek a nőnek, félelmetesen odavagyok érte, és valami perverz módon úgy

érzem, hogy hűtlen vagyok hozzád. Hát nem egy elmebaj?

– Tisztára elmebaj – motyogta Agatha. – Beszéljünk másról.

– Akkor nem haragszol?

– Miért haragudnék? Miért most? Több románcod is volt az évek során, akárcsak nekem.

De Agatha úgy érezte, mintha most szállt volna ki egy túl gyors liftből. Jake-nek ő csak egy gyors numera volt, Charlesnak alkalmi ágyastárs, ezenkívül senkinek nem jelentett semmit. Az önsajnálat fojtogatta a torkát. Az rémes érzése támadt, hogy sírni fog, és megkönnyebbülve üdvözölte az érkező Bill Wongot.

– Egyelőre hazamehettek, de valószínűleg még ki fognak hallgatni titeket – mondta Bill. – Wilkes üzeni, hogy nem nyilatkozhattok a sajtónak. A hátsó ajtón kell kikísérnem titeket.

– Az autóink elöl állnak a parkolóban – tiltakozott Charles.

– Adjátok ide a kocsikulcsokat, és két tiszt majd idehozza a hátsó ajtóhoz.

Morogva átadták a kulcsokat. Ahogy Bill kitette a lábát, beállított Patrick.

– Gyertek a Vidám Farmerba a tér mögött. Híreim vannak.

Bill tudhatta volna, hogy az újságírók egyszerűen követni fogják az autókat a kocsma mögé, így aztán Agatha sajtótájékoztatót tartott, annak ellenére, hogy Wilkes egy emeleti ablakból ellenségesen fixírozta.

Hogy lerázzák az újságírókat, amikor Agatha befejezte mondókáját, visszamentek a főkapitányságra, kiszaladtak a másik oldalon, és a kertek alatt átosontak a Vidám Farmerba.

Patrick egy korsó sört bámulva ült egy asztalnál. Látszik rajta, hogy zsaru, bármit is csinál, gondolta ismét Agatha, pedig már mióta magándetektívként dolgozik. Gyászos, tág pórusú arcától kezdve fekete zoknijáig és fényesre suvickolt fekete cipőjéig ordított Patrickről, hogy rendőr.

Amikor az italokkal letelepedtek, Agatha sürgetően megkérdezte:

– Mi híred van?

– Megtudtam, miért ölték meg – mondta Patrick. – Azt tervezte, hogy elmegy a Gympton Roadra a kocsmába, leitat téged, majd feljelent ittas vezetésért, hogy megbüntessenek.

– Sokat gondolkodtam rajta, miért hívják ittas vezetésnek, és nem részeg vezetésnek – tűnődött Agatha. – Úgy értem, hogy én is ittam üdítőt és lime-ot, és…

– Fogd be, Aggie – állította le Charles. – Szóval, mit tudtál meg, Patrick?

– A feleségét felkérték, nyisson meg egy jótékonysági vásárt Harbyban. Nem azt mondta, hogy Farraday azért ment Ossburyba, hogy megpróbáljon téged őrizetbe vetetni, Agatha. Mindenkinek azt mondta, a férje azért ment oda, hogy közölje veled a gyilkos nevét. Farraday kérte ezt a feleségétől, hogy ez majd felrázza a parasztokat. Bámulatos! Minél alacsonyabb osztályba tartozik valaki, annál nagyobb sznob – jegyezte meg kenetteljesen Patrick.

– Szóval a rendőrség feltevése, hogy szívrohama volt, tévedés – mondta Agatha. – Ki volt a jótékonysági vásáron?

– Harby egész lakossága és sokan a birtokról is.

Agatha elfojtott egy ásítást.

– Fáradt vagyok. Haza kell mennem gondolkodni.

Amikor Agatha és Charles odaértek az autóikhoz, Charles megfordult, és megölelte Agathát.

Agatha a kocsija mellett állt, nézte, ahogy Charles elhajt, és azon gondolkodott, miért érzi magát ilyen reményvesztettnek. Hirtelen hatalmába kerítette a vágy, hogy lássa a nőszemélyt, aki annyira elvarázsolta Charlest. Elhatározta, hogy másnap nem megy dolgozni, és meglesi.

Otthon Jake várta Agathát.

– Az isten szerelmére, te erőszakos gazember… – kezdte, de Jake közbevágott.

– Nem erről van szó. Majdnem egész nap a Scotland Yardon voltam.

– A gyémántok?

– Igen.

– Gyere be – intett Agatha –, de csak röviden. Fáradt vagyok.

– Az egész szigorúan bizalmas. A Malimbiai Nagykövetség produkált egy gyilkost, de azt állították, hogy hazaszállították Malimbiába, és ott állítják bíróság elé.

– De a brit rendőrség ezt nem fogja hagyni, ugye?

– A malimbiaiak azt mondták, hogy Toby az ő bútoraikat használta arra, hogy a gyémántokat ehhez a bűnözőhöz

csempésszék a követségen.

– Még mindig nem értem.

– Olajat találtak Malimbiában.

– Kezdem érteni. Talán – mélázott Agatha. – Téged miért rendeltek be?

– Nem valami hízelgő. Mindannyian aláírtuk a hivatalos titoktartási nyilatkozatot, de azt hiszik, hogy a fiatalságom és a hírnevem miatt, amit az apámnak köszönhetek, valamiféle elszabadult hajóágyú vagyok, és fenyegetésnek szánták, ahogy azt is, hogy mindenféle szörnyűség fog történni velem, ha kinyitom a számat.

– Köszönöm, hogy elmondtad. Rémes napom volt. – Agatha elmesélte a legújabb fejleményeket.

– Jól vagy? – kérdezte Jake.

Agatha vállat vont.

– Túl fogom élni. De van valami fontos. Azt mondtam Charlesnak, hogy nem csináltunk semmit, és mindenki más is úgy gondolja, hogy nem, tehát ennek az epizódnak vége.

– Én egy epizód vagyok?

– Legutóbbi könyvemben – mondta Agatha. – Menj haza.

Amikor Jake elment, Agatha leült földre, ölében a macskáival.

– Mit mondok majd, miért veszek ki egy szabadnapot? – tűnődött, miközben simogatta puha szőrüket. – A gond csak az, hogy ha azt füllentem, megfáztam, akkor meg is fogok fázni. Murphy törvénye. Egyszerűen bejelentem, hogy szükségem van egy szabadnapra. Nem lesz semmiféle magyarázkodás.

Reggelre Agatha kezdte úgy érezni, hogy ronda dolog Charles után kémkedni, de győzött a kíváncsiság. Az volt ezzel a gond, hátha valaki meglátja kémkedés közben. A városban nem nehéz észrevétlenül követni valakit, de vidéken, a semmi közepén könnyen megláthatják az embert.

Charles birtokának kapujától egy út keletre, egy másik nyugat felé vezetett. A ház kéménye füstölt. Charlesnak nem volt portása, viszont Agathának eszébe jutott, hogy kiadta az ingatlant egy házaspárnak. Agatha továbbhajtott, védtelennek érezte magát. Továbbautózva lehúzódott az útról, és felhívta Charlest. Szerencséje volt, a férfi maga fogadta a hívást. Általában hagyta, hogy Gustav, az inasa vegye fel a telefont.

– Ebédidő környékén Stratfordban vásárolgatok – újságolta Agatha. – Ebédelhetnénk együtt.

– Hát, Oliviával találkozom, tudod, akit nagyon kedvelek. Az Arany Libában leszünk egy órakor. Csatlakozhatnál hozzánk.

– Jó, rendben. Köszönöm – felelte kifejezéstelenül Agatha. Az idejét sem tudta, mikor volt Charles hangja ennyire élénk és vidám. „Mi a fenére számítasz? – kiáltott rá belső hangja. – Charles nem a tulajdonod. Soha nem is volt az.”

Agatha nem vallotta be, hogy valahol, a tudata mélyén úgy hitte, ő és Charles végül egymásnál fognak megállapodni.

Megszólalt a telefonja. Charles volt az.

– James visszajött – mondta –, őt is meghívtam. Olivia így

megismerheti a két legrégebbi barátomat. Viszlát.

„Nem is tudtam, hogy James újra itthon van – gondolta Agatha. – Hova lettek azok az idők, amikor égtem és vágyakoztam utána… Most nem érzek semmit, egyetlen hormon sem mozdul bennem miatta.”

Agatha az órájára nézett. Még mindig csak reggel tíz volt. Ideje indulni a csatába.

Mire odaért az étterembe, arcát kisminkeltette a kozmetikusnál, a haja megmosva ragyogott. Bokáig érő piros műszőrme bunda virított rajta, hozzá sötétzöld gyapjú nadrágkosztüm, magas sarkú, lábszárközépig érő fekete velúrcsizmával.

James és Charles már helyet foglaltak. Mind a két férfi felállva üdvözölte. James puszit nyomott az arcára:

– Ragyogsz, Agatha. Igaz, amit a faluban pletykálnak? Tényleg elcsábított egy ifjú Adonisz?

– Bárcsak úgy lenne – sóhajtott Agatha. – Charles, hol van a bájos Olivia?

– Késik, mint mindig, gondolom. De már itt is van.

Mind a két férfi felpattant. Charles tartotta a széket Oliviának, aki Agathával szemben ült le. Olivia meg volt riadva. A sztorik alapján, amelyeket Charlestól hallott Agatháról, egy kemény vonású, testes nőre számított, nem egy ilyen fényesen ragyogó, kifinomult hölgyre.

Olivia huszonnyolc éves volt. Élvezte, hogy először lehet jelen a híres báli szezonban, a felső körök rendezvényein. A szüleinek ez majdnem százhúszezer fontjukba került. Persze ez manapság már nem a kiházasítást szolgáló

piactérként működött, inkább divatos foglalkozások találkozójaként. A jótékonykodás változatlanul rendkívül népszerű volt. Olivia titkárnőként dolgozott egy divatmagazinnál, de egy héttel korábban kilépett, mert a főszerkesztő rákiabált. Ha Olivia nem is férjvadászterepként tekintett a londoni bálokra, régimódi szülei, Jeremy és Beverley Huntington nagyon is erős várakozásokat tápláltak, és sokszor morgolódtak, miért nincs még unokájuk. Charles volt a válasz imáikra. Persze már a negyvenes éveiben járt, de vagyona szépen gyarapodott. Huntingtonék rendkívüli jómódban éltek, teakereskedelemből gazdagodtak meg, ami rendben is volt, a tea és a sör minden időben divatosnak számított. Jeremy Huntingtont egyetlen dolog szomorította: nagyapja alkalmatlannak bizonyult, hogy megkenje pénzzel Lloyd George-ot, és kapjon valami titulust. De ha Olivia hozzámenne Charleshoz, és Lady Fraith válna belőle, az nagyon megmelengetné apja szívét.

Sajnálatos módon Olivia megfázva érkezett az ebédre. Az orra kipirosodott, bő Aran szvetter melegítette, alul egy farmernadrág és egy lapos sarkú csizma. Festett szőke, egyenes szálú haja az arca két oldalán lógott lefelé; időnként hirtelen hátralendítette tincseit, amitől egy ízben Jamesnek félre kellett kapnia a fejét. Magas hangon, elnyújtottan beszélt, minden szó úgy hangzott a szájából, mintha azt mondta volna: „jaaah”.

Agatha nemrég még fenyegetve érezte volna magát, attól félve, nehogy felszínre törjön valahogy gondosan rejtegetett

kiejtése, melyet a birminghami nyomornegyedből hozott magával. Most viszont hirtelen elszomorodott, mert meglátta a vonzerőt Oliviában, és ez nem volt más, mint egyszerűen a pénz. Már el is felejtette, hogy Charles mennyire pénzsóvár, és milyen mélységesen a szívén viseli az otthona és ingatlanjai sorsát. Agatha gyakran elgondolkodott, miért. Ronda viktoriánus háza nem volt éppen nemzeti kincsnek nevezhető.

Agatha azt tervezte, versenyre kel majd Oliviával, csevegni fog, hencegni és elkápráztatni. Ehelyett azonban egy régi, bevált kúrát ajánlott a lánynak, és kifejtette, hogy ha egy másik divatmagazinnál óhajt elhelyezkedni, ő, Agatha ismer egy nagyszerű nőt a *Csúcsfazonnál*, aki talán alkalmazná. Charles, aki alattomban folyton egyikükről a másikra pillantott, pontosan ráérzett, hogy Agatha már tudja, miért is udvarol Oliviának, és hogy tényleg megsajnálta a lányt.

Az ebéd közepén megszólalt Agatha telefonja. James éppen boldogan mesélt a seregben töltött napjairól, mert Olivia apja valamikor a lovas testőrségnél szolgált.

Agatha elnézést kért, és kicsit távolabb ment az asztaltól. Toni hívta.

– Mrs. Freedman beteget jelentett. Övsömöre van. Szegény pára. Hívjak helyettest?

– Igen – mondta Agatha. – Várj, mégsem. Lehet, hogy tudok valakit. Visszahívlak.

Amikor visszatért az asztalhoz, azt mondta Oliviának:

– A titkárnőmnek övsömöre van.

– Milyen rettenetes! – sajnálkozott Olivia. – A nagyanyámnak is volt.

– Esetleg ki tudna segíteni az irodában? – pendítette meg Agatha a lánynak. – Vagy nagyon rosszul érzi magát?

– Nahát, Charles! – kiáltott fel örömében Olivia. – Hát nem fantasztikus? Annyira szeretnék belülről látni egy nyomozóirodát!

James értetlenül nézett. Agatha szinte örökbe fogadja ezt a lányt. Vajon miért? A féltékenységnek ezúttal nem látta semmi jelét volt feleségén.

Az ebéd költségét legnagyobb elképedésükre – csak Olivia nem lepődött meg – Charles állta. Agatha a parkolóban rávette Oliviát, hogy szálljon át az ő kocsijába, majd elővett egy sminkkészletet és egy nagyítótükröt, mondván, Olivia jobban fogja érezni magát, ha feltesz egy kis alapozót és kirúzsozza magát.

A lány követte Agathát az irodába. Elsőként Jake-et pillantotta meg, aki az íróasztalánál ült. Oliviának kissé tátva maradt a szája. Mielőtt Agatha bemutathatta volna, odalépett a fiúhoz:

– Helló! Olivia vagyok, az ideiglenes titkárnő.

„Ezt jól kitervelted” – szólalt meg csúfondárosan Agatha lelkiismerete.

– Hagyj békén, és szállj le rólam, egyszer az életben – csattant fel Agatha, aztán fülig pirult, mert rájött, hogy hangosan beszélt.

– Elnézést – mondta, miközben levette a kabátját. –

Valami máson gondolkodtam. Patrick, tudunk már valamit Farraday haláláról?

– Még nem. De valaki elmondta nekem, hogy a patológus szúrásnyomot talált a karján.

– Biztosan nem engedte volna, hogy bárki beüljön mellé a kocsiba, és megszúrja egy fecskendővel, amiben ki tudja, mi van, nem igaz? Olyasvalaki lehetett, akit ismert. Toni, ellenőrizd a feleségét. Jake, leültetnéd Oliviát Mrs. Freedman asztalához? Ma adóellenőr várható. Ért valamennyit a könyveléshez, Olivia?

– Szakképzett könyvelő vagyok – felelte Olivia.

– Akkor hogyhogy egy divatmagazinnál gürizett? – csodálkozott Agatha.

Olivia vállat vont.

– Azt hittem, csoda hely lesz, de rémes volt. Megvezettek.

Agatha bűntudatosan arra gondolt, hogy ő bizony jól járt Oliviával. Szegény Mrs. Freedman soha nem értette az adóügyeket. Agatha egy könyvelő céget bízott meg, de Mrs. Freedman mindig hátráltatta a dolgokat, azt állítván, hogy meg tudja csinálni a bevallást, így aztán gyakran megbüntették a céget, mert késett a fizetéssel. Mrs. Freedman, gondolta Agatha, valójában nem volt jó titkárnő, vagy ahogy Phil kedvesen kifejtette: „Hasznavehetetlen. De a mi hasznavehetetlenünk.”

Jake úgy érezte, Olivia megbízható, kedves nő. Ő is részt vett a báli szezon rendezvényein Londonban, és ismerte az Olivia-típusú, szöghajú, szőke, büszke lányokat. Még mindig a sebeit nyalogatta, mivel korábban, a nap folyamán Toni

csúnyán megalázta. Lenyomoztak egy elveszett gyereket, és visszavitték a kislányt a zokogó és hálás szülőknek. A mindig gyakorlatias Toni gondoskodott róla, hogy a helyi sajtó tanúja legyen az átadásnak.

Jake kihasználta a pillanat eufóriáját, elkapta és megcsókolta Tonit. Ezt még meg is úszta volna, de megpróbálta lenyomni a nyelvét Toni torkán. Így viszont a szülők és az újságírók előtt Toni durván rászólt, hogy ezt soha, de soha meg ne próbálja még egyszer.

Az volt a baj Jake-kel, és ennek az apja nagyon is tudatában volt, hogy mindegyik új állásába hatalmas lelkesedéssel vetette bele magát, aztán hirtelen elunta az egészet. Jake tisztában volt vele, hogy a családja dúsgazdag, és valójában nem is kellene dolgoznia, így hát nem akart mást, csak barangolni Londonban. Hiányzott neki a főváros. Kapott egy kis ízelítőt a báli szezonból, mert az apja azt remélte, egy megfelelő lány majd embert farag belőle, de Jake ivászatokkal töltötte az idejét különböző bulikon és partikon, és felborított egy csónakot a Henley regattán.

A nap végén felajánlotta Oliviának, hogy hazakíséri. A lány azzal hárította el, hogy sajnos kocsival van. Így Toni visszautasításától még mindig szenvedve, és egy kis női figyelemre áhítozva Jake meghívta Oliviát vacsorára. Ő elfogadta a meghívást, és hirtelen azt kívánta, bárcsak Londonban lehetne, a lakásában, és a barátai is láthatnák, hogy egy ilyen Adonisz a kísérője. De mindig hazajött vidékre, amikor éppen nem volt munkahelye.

Jake egy kínai vendéglőt választott, bár jobban szerette volna a George-ba vinni Oliviát, de arra nem volt pénze. Amikor beszélgetni kezdtek, valahogy kiderült, hogy mind a ketten visszavágynak Londonba, és Olivia elkottyantotta, miszerint van egy lakása a Pont Streeten.

– Akkor miért temeted itt el magad? – kérdezte Jake.

– A szüleim megtudták, hogy a szomszédunk, Charles Fraith nőtlen. Azt hiszem, megállapodtak vele.

– És te ebbe belemész? Egy ilyen gyönyörű teremtés! – kiáltott fel Jake.

Olivia érezte, hogy a megfázása volt, nincs, miközben meleg, rózsás ragyogás áradt szét a testében. Még soha senki nem nevezte gyönyörűnek.

– Hát, tudod, hogy van ez… – magyarázta. – Nem akadt senki más, a szüleimet bántja, hogy nincs unokájuk, kihal a család meg ilyen hasonló unalmas dolgok. Charles aranyos. Ami azt illeti, sokkal öregebb nálam, és a háza tényleg ronda. Van egy lakája, Gustav. Félelmetes. Tetűlassú, és mintha az *Addams Family*ből jött volna elő.

– De nem vagy eljegyezve?

– Nem – felelte Olivia. – Talán otthagyom a munkát Agathánál, és visszamegyek Londonba elmélkedni. Ha távol vagyok a családtól, jobban tudok gondolkodni.

– Bárcsak veled mehetnék – ábrándozott Jake.

– Miért ne? Van vendégszobám. Istenem! Ez csodálatos! De mit mondunk Agathának?

– Nem kell mondani neki semmit. Nálam vannak az iroda kulcsai. Visszamehetünk, és otthagyhatjuk az asztalán egy

üzenet kíséretében. Én azt mondom, visszamegyek papához, te pedig azt, hogy nem vagy jól, rosszabbodott a megfázásod.

– Találkozunk Londonban. Mindjárt leírom a címet – mondta Olivia. – Alig várom, hogy lássanak a barátnőim!

Agatha reggel olvasta el Jake üzenetét. Hálás volt a csillagoknak, hogy olyan szolgálati lakást szerzett Jake-nek, ahol hetenként kellett lakbért fizetni. Mindig úgy fog gondolni Jake-re, mint egy nagy figyelemelterelő hadműveletre. Az összes hasonló közül Jake vitte el a pálmát. Azelőtt minden gyilkosság valahogy összefüggött egymással, de a Toby Cross-ügy teljesen elszigetelt eset maradt. Aztán meglátta a másik cédulát, Oliviától, káromkodott egyet, és telefonált egy ügynökségnek egy beugróért.

Lerogyott egy székre, és komoran nézett maga elé. Lehet, hogy együtt léptek le? Hirtelen éles bűntudata támadt. Nem szabad többet beleavatkoznia Charles életébe. Bár biztos volt benne, hogy az egész azért volt, mert Olivia családja gazdag, Charles meg pénzéhes, a férfi mégis őszintének tűnt.

Agatha nagyot sóhajtott. Elmegy, és újra beszél Jenny Coulterrel, aztán Harbyba látogat. Nem tehetett mást, tovább kellett nyomoznia. Mrs. Bullt még mindig kórházban ápolták, és továbbra is azt állította, hogy egyáltalán nem emlékszik a támadójára.

Agatha nagyon szerette volna magával vinni valamelyik

nyomozóját, hogy társasága legyen, de rengeteg tennivaló akadt, így miután megmondta Toninak, vegye át a stafétabotot és adja ki a munkát, Agatha elindult megnézni, otthon van-e Jenny.

Tizedik fejezet

Jenny otthon ejtőzött. Az efféle nők fura módon felháborították Agathát. Miért kell neki diétáznia és egy vagyont hagynia a kozmetikusnál, hogy sakkban tartsa az öregedést, miközben az olyan nők, mint Jenny tréningruhában és papucsban nyitnak ajtót, úgy néznek ki, mint egy kuglóf, és cseppet sem zavartatják magukat?

– Á, már megint maga – húzta el a száját Jenny. – Csak fogja rövidre. A legújabb mindjárt itt lesz.

– Úgy érti…

– Igen, kedvesem, igyekezzen.

– Nem tudna valahogyan segíteni nekem? – kérlelte Agatha. – Bármilyen apróságggal. Tudja, hogy Farradayt megölték?

– Nem nagy veszteség, a felesége meg egy nyomorult nőszemély. A ma reggeli hírekben hallottam, hogy Farraday megmondta az asszonynak, hova megy.

– Igen, de egész nap ott látták a jótékonysági vásáron – mondta Agatha.

– Derítse ki, milyen összegre szólt az életbiztosítása – mondta Jenny. – Nézze, Bellingtonban nem volt semmi, ami szexuális vágyat kelthetett volna bárkiben. Az egész a pénzről szól. Ki nyer a dolgon? Damian. Vagy az egyetlen szexuális motívum talán az, hogy a feleség visszatér imádott fiához. Van valami ödipuszi abban a párosban.

Agatha műveltsége az ókori görögökkel kapcsolatban szomorúan hiányos volt, de senki, aki tévét néz, nem tudja kivédeni, hogy halljon az Ödipusz-komplexusról.

– Ne hagyja, hogy sürgessék vagy kényszerítsék – tanácsolta Jenny. – Menjen oda abba a rémes kastélyba, kérjen egy szobát, hogy átnézhesse a jegyzeteit, és meglátja, érzékel-e valamit a légkörből.

Agatha egyszerre rájött, mi olyan vonzó Jennyben. Törődött az emberekkel. Erős anyai kisugárzással bírt. A konyhából friss kávé és sütemény illata szűrődött ki.

Ahogy Agatha távozott, egy férfi érkezett, középkorú üzletember, drága öltönyben, frissen borotválva. Kellemes arca volt, ritkuló haja, pocakja alig. Tizenkét vörös rózsából álló csokrot szorongatott a kezében.

Nekem mikor hozott egy férfi rózsát? – tűnődött Agatha, és már-már elöntötte az önsajnálat.

A kocsija műszerfalán, karnyújtásnyira hevert néhány e-cigaretta. Ha már nem tud leszokni, gondolta, legalább kevesebbet szív, és ha vezetés közben ezzel a hamis cigivel pöfékel, talán meg is kedveli.

Tizenegyedik fejezet

Az ősz ragyogó színeiről általában New England jut az ember eszébe, nem a brit szigetek, de a fák és az élősövények még aranyló vörös, lila, zöld színben játszottak, és a tölgyfák tartották magukat legtovább. Agatha rosszkedvűen arra gondolt, van valami ijesztő mindebben a szépségben. Lehet, hogy az emberek egyszer majd így beszélnek: „Emlékszel arra a csodálatos őszre, közvetlenül a harmadik világháború kitörése előtt?”

Gondolatai még sötétebbre váltottak. Mi történik a halál után? Újrahasznosítanak minket? És mi van, ha minden úgy alakul, mint az *Idétlen időkig*ben, és épp mielőtt újjászületsz, megtudod, hogy megint ugyanaz a személy leszel, ugyanabban a környezetben, hogy kiderüljön, jobban csinálsz-e valamit másodszorra?

Nem lennének nagy igényeim, gondolkodott tovább. Keresnék egy rendes fickót, és gyerekeket szülnék. „Valóban? – szólalt meg egy hang a fejében. Az eddigiek alapján akkor se ismernél fel egy rendes fickót, ha

egyenesen a tányérodból ugrana ki, és aztán beleharapna a fenekedbe.”

Agatha meglátta a közeledő HARBY táblát. Teljes szívéből kívánta, bárcsak Damian felmondana neki. Pályája során most először érezte úgy, hogy kudarcot vallott. Olyan jó lenne a rendőrségre hagyni az egészet! Végül sóhajtott egyet, és befordult a házhoz vezető kapun.

Agatha öltözéke elárulta érzéseit. Fekete harisnyanadrág volt rajta, alacsony sarkú bokacsizma, fekete nadrág, fekete pulóver és sötétzöld Barbour kabát. A ház előtt parkolt le, és tétovázott egy csöppet, mielőtt megnyomta a csengőt. Mivel ütik el az időt ezek egész nap? Damian általában úgy néz ki, mint aki nem csinál semmit. Andrea, amikor nem a medencében áztatja szőrös testét, elmegy vadállatokat hajkurászni. Az anyjuk ide-oda ténfereg, mintha sok dolga lenne, valójában semmi tennivalója.

Agatha végül becsöngetett. Damian maga nyitott ajtót.

– Van valami újság?

– Nincs. Szeretnék leülni valahol itt a házban, és átnézni a jegyzeteimet, hogy maga kéznél legyen, ha felmerülne valami kérdés, amit esetleg nem vettem észre. Tudom, hogy rengeteg üres szoba van, amit ember még nem használt.

– Igen, és sok szoba zárva van. Keresni kell egyet, ahol még működik a központi fűtés. Már tudom! Van egy a nyugati folyosó végén, ahol lomokat tartunk. Ne nézzen ilyen haragosan. Ott meleg van, és széket is talál benne.

A ház körül fütyült a szél. Agatha kinézett az ablakon, és látta, hogy a fuvallat színes leveleket repít le a fákról.

– Tessék – mondta Damian, ahogy benyitott egy ajtón, és felkapcsolta a villanyt.

– Jó szórakozást. – Azzal fütyörészve távozott.

A szobát egyetlen gyenge, poros villanykörte világította be, amely egy dróton himbálózott a rosszul záródó ablakból áradó huzatban. Üvegtárolókba zárt állatok és madarak zsúfolódtak a szobában. Volt egy kopott bőrfotel is. Az egyik fal mellé díszesen bekeretezett olajfestményeket állítottak. Mint legtöbben, akik nézik a *Régiségek útja* sorozatot, Agatha meg volt győződve arról, hogy felismerne egy igazi mesterművet, ha látna ilyet. Elkezdte sorban megvizsgálni a festményeket. De mindegyiket belepte a kosz, és rosszul sikerült családi portréknak tűntek, amelyek egyikén sem lehetett felismerni egyetlen Bellingtont sem. Talán a ház előző tulajdonoséi voltak, gondolta Agatha, és a többi viktoriánus holmival együtt hagyták hátra, mint azokat az üvegbe zárt teremtményeket.

Agatha kinyitotta az iPadjét, és nekilátott átnézni a jegyzeteit. Kint egyre erősebben süvített a szél. A villanykörte hunyorgott, de nem aludt el. Agatha vacogott, annak ellenére, hogy a szobában elég meleg volt. Volt valami ijesztő azokban az üvegszemekben, ahogy kifelé bámultak üvegbörtönükből. Agatha vissza akart térni a jegyzeteihez, amikor mozgást észlelt a falon, a festménykupac mögött. Addig az árnyékok miatt nem vette észre. Poros, szürkésfehér függöny himbálózott lustán, olyan színű, mint a fal, és a huzat lassan mozgatta. Mint egy gyerek, aki keresi az ürügyet, hogy ne kelljen leckét

csinálnia, Agatha felállt, és elkezdte félretolni a festményeket. Amikor végzett, megpróbálta elhúzni a függönyt, de látta, hogy oda van szögelve egy szál léchez. Agatha megemelte a függöny egyik oldalát, és benézett mögé. Az alkóvban nem látott semmi mást, csak egy régi típusú Bath kerekesszéket. Olyat, amilyet Bath városáról készült régi nyomatokon látni, ahova a rokkantak jártak gyógyfürdőbe. Vesszőből fonták, hosszú ülőkéje rongyos, fakó, szilvakék selyemmel bélelve. Elöl volt egy hosszú fogantyúja, amibe a rokkant belekapaszkodhatott, illetve amelynél fogva húzni lehetett, és hátul egy nagyobb fogantyú, hogy tolni lehessen. Agatha vállat vont. Ezzel nem sokra jutott.

Vissza a jegyzetekhez. „Vúúú!” – visította a szél, amitől Agatha összerezzent ijedtében.

Visszaült a fotelba, és olvasni kezdett. Fejében ekkor volt férje hangja szólalt meg: „Az a baj veled, Agatha – emlékezett vissza James megjegyzésére –, hogy úgy oldod meg az ügyeket, hogy a végén te magad leszel az áldozati bárány. A gyilkos rájön, a nyomában vagy, és elhatározza, hogy kinyír.”

A többi magándetektív hogyan csinálja? – tűnődött Agatha. Talán ezentúl a rendőrségre hagyja a gyilkossági ügyeket, és marad a házasságtörések, eltűnt személyek, elveszett kutyák és macskák eseteinél, és nem üldögél huzatos szobákban azon őrlődve, hogy kudarcot vallott.

Amikor jegyzeteiben elérkezett ahhoz a részhez, hogy Mrs. Bullt bedobták a kútba, Agatha hirtelen megfordult, és

elgondolkodva nézett az alkóv felé. Mi van, ha a gyilkos nem egy nagydarab, erős férfi volt, hanem egy normál méretű ember? Egy ilyen kerekesszéket egy holttest szállítására is fel lehet használni. Megint felállt, áthordta a szoba másik oldalára a festményeket, amelyek elbarikádozták az alkóvot, majd kitolta a kerekesszéket, miután felhúzott egy pár gumikesztyűt. Vérfoltokat nincs értelme keresni. Mrs. Bull be volt drogozva. Telefonálnia kellene Billnek, küldjön ki egy helyszínelő csoportot, nézzék meg. De Bill elmondaná Wilkesnek, ő pedig azt mondaná, hogy Agatha csak fantáziál, mert Wilkes egy sznob, és nem akarja elhinni, hogy a felsőbb osztályok is képesek gyilkolni.

– Mi az ördögöt művel?

Agatha idegesen összerezzent, és felegyenesedett, mivel éppen a kerekesszéket vizsgálgatta. Lady Bellington állt az ajtóban, egyik keze magasba emelve nyugodott az ajtófélfán, mintha egy Russell Flint-festményhez állna modellt.

– Csak nézem ezt a régi széket – felelte Agatha.

– Az a szék és minden más, ami a szobában van, a jövő héten kalapács alá kerül. Mit érdekli ez magát?

– Eszembe jutott Mrs. Bull. Ezzel a székkel el lehetett volna vinni a kúthoz. Damian mondta, hogy használhatom ezt a szobát, hogy…

– Távozzon a házamból!

– Mi történik itt? – hangzott fel Damian hangja az anyja háta mögül.

– Ez a nő kutakodik itt.

– Azért fizetem, hogy kutakodjon. Hagyd békén. Várjon egy percet. Mit csinál azzal a kerekesszékkel, Agatha? Tervezi a nyugdíjba vonulását?

– Ezzel a kúthoz lehetett volna szállítani Mrs. Bullt.

– Fantasztikus a képzelőereje. De kezd megrendülni a hitem a maga jó hírében. Még egy hetet kap.

– Most őszintén, drágám – gúnyolódott az anyja –, ez olyan, mint egy tévéjáték, csak éppen a tévében a nyomozónak mindössze huszonnégy óra áll rendelkezésére. Most azonnal meg kell oldania! Ha egyáltalán képes rá.

Csengő kacagása visszhangzott, ahogy távozott. „Gyűlölöm a csengőn kacagó nőket”, morogta Agatha.

– Most magára hagyom – közölte Damian.

– Elvihetem ezt a széket?

– Elég nagy a kocsija?

– Fel tudom tenni a tetőcsomagtartóra.

– Ez egy értékes régi tárgy, és zuhog az eső.

– Rendben, akkor bérelek egy furgont – mondta Agatha. – Elviszem egy privát laborba, és meglátjuk, rajta van-e valahol Mrs. Bull DNS-e.

– Hát, ha muszáj.

Agatha visszaautózott Mircesterbe, ahol bérelt egy kisméretű furgont. Telefonált Toninak, elmondta, mit csinál, és megkérte, derítse ki, hogy Mrs. Bull még a kórházban van-e, próbálja meglátogatni, és lopjon el

valamit, amin rajta lehet a DNS-e. Csak mikor letette a telefont, akkor döbbent rá, mennyire rá van utalva Tonira.

Agathának meg kellett volna kérdeznie, mi az a sok elektromos eszköz a furgonban, és hogyan működik, mielőtt elindult. Egy keskeny, egyirányú utcán haladt Mircesterben, és mivel borult, viharos idő volt, megpróbálta felkapcsolni az oldalsó lámpákat, de véletlenül az ablaktörlő folyadék spriccelőjét nyomta meg, és az emberek a járdán mind a két oldalról kiabálva ugrottak félre.

Ahogy Harbyhoz közeledett, kezdte úgy érezni, mintha tényleg az az átkozott amatőr detektív lenne, akinek Wilkes tartja. Ha a kerekesszék értékelhető bűnjel volna, és ha valaki a kastélyból követte el a gyilkosságokat, a gyilkos talán már várja őt. Tűzijáték kezdődött az esti égbolton, emlékeztetve Agathát, hogy november ötödike van, Guy Fawkes ünnepe, aki egykor megpróbálta felgyújtani a Parlamentet.

A Harby Hall bejáratánál a kapus kijött és egy cédulát nyújtott át Agathának.

– Ez itt a telefonszámom – mondta. – Ha legközelebb jön, hívjon fel, és mondja meg, mikor. Nem fogok ki-be rohangálni az olyanok miatt, mint maga.

– Hogy maga milyen kedves egy ember – fanyalgott Agatha. De elvette a cédulát, és továbbhajtott. Ahogy a ház felé közeledett, egy petárda az épület fölött robbant fel, és piros csillagok özöne világította meg az eget. A parkoló tele volt autókkal. Agatha káromkodott. Biztosan partit rendeznek. Senki nem nyitott ajtót. Agatha úgy gondolta,

mindenki a kertben van, lenyomta hát a kilincset. Az ajtó nem volt zárva. Így is jó, állapította meg, fogom a kerekesszéket, és eltűnök. Elfelejtette, melyik szobában volt a szék, ezért végigszaladt a folyosókon, nyitogatva és becsukva az ajtókat, és azon tűnődött, mi az ördögért van annyi apró szoba a földszinten. Végre megtalálta a helyiséget. Felkapcsolta a villanyt, az alkóvba sietett, félrehúzta a függönyt, és csalódottan felkiáltott. Az alkóv üres volt.

Agatha komoran masírozott végig a folyosón, majd ki a kertbe, ahonnan a tűzijáték visító hangja és ünneplés zaja hallatszott. Először csak egy sor fekete hát körvonalait látta a teraszon, a kert felől halványan megvilágítva. Füstszagot érzett. Rémes gondolat ötlött fel benne. A tiltakozásokra oda se figyelve előrefurakodott. Meglátta a hatalmas tábortüzet. A tetején magasodott „Guy”, egy kitömött bábu, abban a kerekesszékben ülve, amit Agatha olyan kétségbeesetten próbált megszerezni.

– Ne! – kiabálta. – Damian, oltsa el tüzet. Nekem kell az a szék!

Agatha előreszaladt, de a tűzből áradó rettenetes forróság megállította. A bábu lángokban állt, a szék fonott ülőkéjét is nyaldosták a lángok.

Damian félrevonta Agathát.

– Ki tette oda a széket? – zihálta Agatha.

– Kutya legyek, ha tudom – felelte Damian. – Észre sem vettem, hogy ez az a régi szék, amit maga akart, amíg meg nem hallottam a kiabálását.

– Tudja meg nekem – nyögte Agatha fáradtan.

– Hozok magának egy kis forralt bort, maga vén ünneprontó – mondta Damian. – Keressen magának valami ülőhelyet.

A vendégek kezdtek letelepedni a szalmabálákra, amelyeket a tűz köré rendeztek. Agatha a terasz végénél foglalt helyet komoran. Damian átnyújtott neki egy bögre forralt bort.

– Megtudom Giles Bennettől, az intézőtől. Minden évben ő rendezi az egészet.

Miután Damian otthagyta, Agatha óvatosan belekóstolt a forralt borba. Aztán a teraszon, egy fehér abroszos asztalon meglátta a kávéfőzőt. A bort egy virágcserépbe öntötte, és úgy döntött, inkább iszik egy csésze kávét.

Elővett a zsebéből egy e-cigarettát, szívta, átkozódott, visszarakta a zsebébe, majd előkapott egy csomag Bensont, és rágyújtott. Boldogság! Régi, rossz, istentelen boldogság, gondolta.

Damian jelent meg Gilesszal, és így szólt:

– Giles azt mondja, egy régi konyhaszéken hagyta a bábut a tűz mögött, és szólt a kertésznek, hozzon egy létrát, és tegye a tűz tetejére. A kertész azt állítja, amikor hátrament, nem látta ott a széket. A kerekesszék az előtérben állt, és Dinky azt mondta, vihetik. Nehéz volt ide felcipelni, és meg kellett kérniük a segédkertészt, segítsen vinni. Értékes, antik darab volt.

– Csak maga és az anyja tudta, hogy érte jövök, és hogy miért – válaszolta Agatha.

– Itt van az anyám. Kérdezzük meg tőle. Te adtad oda a kerekesszéket, hogy vessék a tűzre?

– Nem, nem én voltam. Jaj, már megint visszajött ez az idegesítő nőszemély!

– Beszélt róla másnak is? – kérdezte Agatha.

– Csak a házvezetőnőnek. Megmondtam neki, hagyja a bejárati ajtó mellett, hogy maga el tudja vinni.

– Beszélni szeretnék a házvezetőnővel – jelentette ki Agatha.

Damian elvonult. Agathát hirtelen köhögőroham fogta el. Elnyomta a cigarettáját. De nem lehetett a cigaretta. Biztosan a máglya füstje.

Damian jött vissza egy alacsony, agresszív kinézetű, középkorú nővel.

– Én nem csináltam semmi rosszat, lordságod – panaszkodott magas, méltatlankodó hangon. Persze, gondolta Agatha: Damian örökölte a címet.

– Csak mondja el a kedves hölgynek, mi történt, Dinky – biztatta Damian –, és legyünk túl rajta. Lemaradunk a partiról.

– Hát, a lady azt mondta, hagyjam kint a széket a lépcsőn, mert egy hölgy fog jönni érte. Aztán megjelent Fred, a kertész, és keresett egy régi széket. „És az ott a lépcsőn?”, aszongya. „Valami lady jön érte” – mondok én. „Akkor jobb, ha otthagyjuk”, aszongya ő.

– Damian. Muszáj beszélnem a kertésszel – jelentette ki Agatha.

– Jó, de igyekezzen.

Agatha rágyújtott egy másik cigarettára, és azonnal újra elfogta a köhögés. A tüdőrák réme jelent meg előtte. Nonszensz, gondolta Agatha szenvedélyesen, az öreg Mr. Dent húszat szívott el egy nap, éveken keresztül, és kilencvenéves korában halt meg. De azért elnyomta a cigarettát.

Megérkezett Damian a kertésszel, egy mogorva skóttal, aki fényes kék öltönyben volt.

– Má' montam őlordságának, hölgyem – mondta Fred. – Vót egy cédula a kerekesszéken, hogy „jótékony célra". Zörgettem az ajtón, és Dinky kinyitotta. Megkérdeztem, vihetjük-e azt koszos régi széket, mert egy cédula azt mondja, jótékony célra, és ahogy mondtam, a jótékonyság otthon kezdődik. – Agatha türelmetlenül várta, hogy ez a szómenés magától abbamaradjon. – Szóval a házvezetőnő azt mondta, talán az Oxfamra szánják vagy ilyesmire, de már késő́re jár, vigyem csak azt az átkozott széket. És én vittem.

– Megvan még az a cédula? – kérdezte Agatha.

– Megvolt, de azt is a tűzre dobtam.

– Valaki ebben a házban nem akarta, hogy az a szék hozzám kerüljön – jelentette ki Agatha.

– Maradjon itt a partin, vagy menjen haza – türelmetlenkedett Damian. – Vendégeim vannak, mint tudja.

– Elmegyek – felelte Agatha. Megfordult, még egyszer visszanézett. Egy szakácssapkás férfi roston sült húst osztott tányérokon a vendégeknek, akik a tűz körül ültek.

Ahogy Agatha szemlélődött, egy különösen nagy lángnyelv csapott fel, megvilágítva a vendégek arcát, és ott, majdnem a tűz másik oldalán, szinte láthatatlanul, ott ült Jenny Coulter és legújabb lovagja. Agatha majdnem elindult megkeresni Damiant, de úgy döntött, hogy inkább másnap telefonál neki, és megkérdezi, miért hívta meg az apja volt szeretőjét.

A furgont visszavitte Mircesterbe, kifizette a bérleti díjat, és eltette a számlát, hogy felszámolhassa mint költséget Damiannak.

Aztán beszállt a saját kocsijába, és hazahajtott. A nappaliban égett a villany, Charles autója kint parkolt. Agatha elfojtotta feltörő örömét.

Charles, mint mindig, a kanapén aludt, mellette szenderegtek a macskák. Agatha nagy adag gint töltött magának, és felébresztette.

– Kezdesz rászokni? – kérdezte Charles.

Agatha hirtelen megfordult.

– Tele van a hócipőm az erkölcscsőszökkel. Azt fontolgatom, hogy leszokom a dohányzásról, mire valami tudós azzal jön, hogy nem fogyaszthatok szalonnát, szénsavas italokat, süteményt, nem ülhetek a tűz mellé a szénmonoxid miatt, és így tovább, tehát arra gondolok: a francba! Írjátok rá a sírkövemre: „Itt nyugszik Agatha Raisin, az egyházközség néhai tagja, akit halálra szekáltak.”

– Elnézést. Tölts nekem egy whiskyt.

– A barátnőd otthagyott.

– Azt hiszem, Londonba ment Jake-kel. Nem te intézted így, ugye?

– Ha tényleg hozzád akart volna menni feleségül, akkor itt lenne. De tudod, ha még mindig szereted, megkaphatod, mert vissza fog jönni. Rendben, gazdag, és Jake-nek csak annyi pénze van, amennyit az apjától kap. De szerintem Jake komolytalan. Úgy sejtem, nagyon hamar unalomba fullad az egész, amikor alábbhagy a kezdeti lelkesedés.

– Beszéljünk másról. Hol az innivalóm? Köszönöm. Valami áttörés?

Agatha leült, és beszámolt az elégett kerekesszékről.

– Lássuk csak – mondta Charles. – Koncentráljunk a családra és a volt szeretőre. Lehet, hogy az öreg Bull mamának igaza volt, és Lady Bellington tényleg lent járt a pincében a fecskendővel. Damian azért bérelt fel téged, hogy álcázza magát. Andrea azt hiszi, ő kapja a pénzt, amikor az apja feldobja a talpát, de rájön, hogy Damiané lesz minden.

Agatha lassan Charles mellé ereszkedett a kanapéra.

– A bátyját vádolta a gyilkossággal. Van itt még valami.

Agatha előszedte az iPadjét feneketlen kézitáskájából, bekapcsolta, és keresgélni kezdett a jegyzetei között.

– Van itt valami. Andrea odavan a nomád életért és az állatokért. Menhelyet akart nyitni szamaraknak, de Damian ezt nem volt hajlandó finanszírozni. Andrea zabigyereknek látszik. Damian tunya és jóképű, az anyja a maga iszákos módján elegáns, de az a szerencsétlen Andrea úgy néz ki, mint egy szőrös kobold.

– Valószínűleg az apjára üt.

– Erre nem is gondoltam. – Agatha Charlesra bámult, akinek eszébe jutott, hogy amikor Agathának intuíciója támad, aranyszínű fény csillan meg a szemében. – Ezek az állatimádók kegyetlenek tudnak lenni. Nem hiszem, hogy egyedül ő imádja a szamarakat. Mondjuk, hogy összefog egy még vadabb állat-érdekvédővel. Végig az volt az érzésem, hogy két ember van benne.

– Szóval Damian lehet a következő – mondta Charles. – Farraday hogyan halt meg?

– Várj egy kicsit. – Agatha felhívta Patricket, és a Farraday halálával kapcsolatos hírekről kérdezte. Amikor letette a telefont, beszámolt Charlesnak: – Azt mondja, most hallotta, hogy Farraday kapott egy Oblivon injekciót. Emlékszem arra a drogra. A második gyilkossági ügyemnél is felbukkant. Állatorvosok használják lovak lenyugtatására operáció előtt, de embereknél azonnali halált okoz. Szóval az az ostoba Nigel Farraday megölette magát, mert bosszút akart állni rajtam.

– Követni fogod Andreát?

– Van egy olyan érzésem, hogy kiszúrna, bármilyen álruhát öltenék is. Tudom már, Simont fogom megkérni, menjen el a vadászatellenesek valamelyik gyűlésére. Most van ennek a szezonja.

– Mondd meg neki, hogy menjen be a Mircesteri Egyetemre, és nézze meg a hirdetőtáblát. Régen negyven fontot, hideg ebédet és fuvart ígértek a diákoknak. Talán még mindig ezt csinálják.

– Nem biztos, hogy Andrea ilyeneken részt vesz – mondta Agatha. – De itt van róla néhány fotó, amit egy bulvármagazinból szedtünk ki. Ha nincs ott, megpróbálkozunk valami mással.

Simon lelkesen fogadta a feladatot. Már egy ideje haszontalannak, ostobának érezte magát. Azt hitte, Toni lenézi, mert Alice után ácsingózik. De a tény, hogy Alice odavolt Bill Wongért, végre enyhített a rögeszméjén.

Másnap Simon elment az egyetemre, elvegyült a diákok között, és a hirdetőtáblát tanulmányozta. Éppen az egyik tábla kellős közepén felfedezte a Vadássz
a vadászokra! poszterét. Gyorsan átfutotta azt a részt, hogy a rókavadászat mekkora kegyetlenség, és elérkezett oda, ahol ötven fontot, hideg ebédet és fuvart ígérnek bárkinek, aki hajlandó a jó ügyért harcolni szombat délután a Mirton Wold majorban, ahol a vadászat kezdődik. A busz a templom melletti parkolóból indul reggel nyolc órakor. Regisztrálni a 0333400691-es telefonszámon lehet.

Simon kijött az épületből, beszállt a kocsijába, és felhívta a számot. Egy lány vette fel, de nem Andrea volt. Helyi akcentussal beszélt, a neve Tanya. Simon úgy mutatkozott be, mint Simon Adrews, pénztáros egy szupermarketban. A lány megkérdezte, miért akar velük tartani. Simon azt mondta, szüksége van a pénzre, és szeretne egy szabadnapot. Meg egy kis bunyóban is szívesen részt venne. A lány nevetett, majd közölte, hogy szombaton a busznál találkoznak.

Persze. Simon tudatosította, hogy másnap van szombat.

Reggel felszállt a buszra, terepszínű dzsekiben, alatta fekete pulóver és nadrág. Kiderült, hogy Tanya alacsony, dundi, vörös hajú, szeplős lány. Széles mosollyal üdvözölte Simont:

– A legtöbben a pénz miatt vannak itt, de te vagy az egyetlen, aki ezt őszintén meg is mondta.

Simon egy hosszúkás arcú, lerágott körmű, sápadt lány mellé ült le.

– Rémes, amit a rókákkal művelnek – panaszkodott a lány.

– Én csak a pénz miatt vagyok itt – válaszolta Simon.

Amikor Simont éppen nem kerítette hatalmába valamelyik mániája, egész jó nyomozó volt. Sejtette, hogy legtöbben a pénzért jöttek el, és nem akart belekeveredni semmiféle erőszakba.

De új útitársa döbbenten meredt rá.

– Ez rémes. Megmondom Tanyának.

– Tudja – mondta Simon. – De hoznia kell a létszámot. Valamelyikünknek filmeznie kellene.

– Azt Jerry csinálja. Neki van kocsija. – A lány undorodva elfordult, és kibámult az ablakon.

Amikor odaértek a majorsághoz, megálltak a kapu előtt. Tanya készített egy csoportképet, amin mindenki rajta volt. Kicsit odébb mentek a busszal, hogy lássák a hajtóvadászatra összegyűlt résztvevőket a tisztáson. Mindenki kiszállt. Simon a kapuhoz nyomakodott, elővette

a fényképezőgépét, és ráközelített a vadászokra. Nem tudta, hogy Charles vadászik-e, de nem akarta megkockáztatni, hogy felfigyeljenek rá. Hirtelen mintha Andrea apró figuráját látta volna meg egy magas ló hátán. Hátramaradt a többiektől, és lopva megnézte az Andreáról készült fotókat, amelyeket magával hozott. A biztonság kedvéért felmászott a falra, és leült a tetejére, hogy jobban lásson.

A lány pink kabátot viselt. Simon egyszer már elgondolkodott azon, hogy a vérvörös vadászdzsekiket miért hívják pinknek, utána is nézett, és kiderült, hogy egy Pink nevezetű szabóról keresztelték el a ruhadarabot, aki túl sok vörös textilt vásárolt a hadsereg egyenruháihoz, és a rengeteg maradék anyagból megalkotta a vadászkabátot.

Búcsúpoharat osztogattak a lovasoknak. Andrea összevont szemöldökkel visszautasította az italt.

– Szálljon le arról a falról – kiáltotta egy hang Simon mögött.

Simon megfordult. Egy magas rendőr, egy a sok közül szólította fel.

Simon lemászott a falról, és csatlakozott a többiekhez. Azt kívánta, bárcsak ő is símaszkot húzott volna az arcára, mint néhányan mások. Remélte, hogy egyik rendőr sem fogja felismerni.

Két férfi kitárta kapukat. Kifutottak a kopók, nyomukban a lovasokkal. Ám ekkor a vadászat vezetője a mellkasához kapott, és azt nyögte:

– Rosszul vagyok. Hívjatok mentőt.

A lovasok leszálltak, és lesegítették. Aztán több más

vadász is leugrott a lováról, és hányni kezdett. Majd Simon látta, ahogy Bill Wong utasításokat ad ki. Bill meglátta Simont és elkomorodott, de Simon a szája elé tette az ujját, és intett, hogy beszélni akar vele. Bill két rendőrrel egy rendőrségi furgon mögé vitette Simont, és ráparancsolt:

– Halljam a magyarázatot.

– Andrea Bellington a Harby Hallból – kezdte Simon – az állatok jogaiért küzd. Nem ivott a borból, ezért nagyjából ő az egyetlen, aki nem lett rosszul. Szerezzetek egy palackot, amiből a poharakba töltöttek, és elemeztesd.

– Rendben. Köszönöm, Simon. És most tűnj el. – A két rendőrnek, aki odavitte Simont, azt mondta: – Vigyétek vissza.

A Vadássz a vadászokra! szervezet tagjai együttérzéssel figyelték, ahogy Simont odacipelték a közelükbe, és a földre lökték. Mindenki rendőrségi brutalitást kiáltott, kivéve Tanyát, aki a mobilján beszélt, és így szólt:

– Ha lefújják a vadászatot, az ebédet megkaphatják, de a pénzt nem.

Simon meghallotta a közeledő szirénák visítását. Sikerült eljutnia a kapuig, és lenézett az útra. Andrea a lova mellett állt, és hadart valamit egy mobiltelefonba.

Andrea letette a telefont, és csodálkozva nézte, ahogy Bill Wong és két rendőr közeledik, aztán mind a hárman bemennek a majorságba.

Hosszú nap volt ez Simon számára. Az összes reménybeli szabotőrt ki kellett hallgatni, feljegyezni a nevüket, és

ujjlenyomatot venni tőlük. Mivel Bill Wong előre figyelmeztette, a rendőr, aki Simont kihallgatta, szó nélkül elfogadta hamis nevét és címét.

Simon elhatározta, kideríti, ismeri-e valaki Andreát. Nem kérdezte meg nyíltan, csak hangosan tűnődött, vajon a Vadássz a vadászokra! tagjai közül nincs-e olyan, aki a másik oldalon áll. Egyesek bután bámultak, mások azt mondták, láttak egy csomó gyereket rohangálni a majorság területén, és valószínűleg közülük döntött úgy valamelyik, hogy elköveti a tréfát. Tanya azt kiabálta, menjenek tovább, és keressenek egy másik vadászatot.

A buszon Simon útitársa, a sápadt lány magától megmondta, hogy Flossie-nak hívják. Simon rájött, hogy Flossie egyike az őszintén tiltakozóknak, és megkérdezte, hogy vajon a Vadássz a vadászokra! tagjai között nincs-e kém.

– Úgy érted, hogy valaki a másik oldalon? – kérdezte Flossie.

– Igen.

– Elnézést…

– Hova mész? – háborgott Simon, de felállt, hogy utat engedjen a lánynak, aki az ablak melletti ülésen ült.

– Pisilni megyek, rendben?

– Persze.

Simonnak ekkor tűnt fel, hogy a buszon nincs vécé, és Flossie Tanyához ment oda, aki hátul ült, és valamit mondott neki.

Tanya súgott valamit a másik üléssorban ülő két bűnöző

kinézetű, kopaszra borotvált fejű férfinak, akiknek az arcát piercingek tarkították.

Ez eldurvulhat, gondolta Simon. Olyan hangokat kezdett el hallatni, mint aki öklendezik, és odaszólt a sofőrnek:

– Állítsa meg a buszt. Hányni fogok. – A sofőr a fékre taposott, Simon pedig leugrott a buszról, berohant a közeli erdőbe, és futott, ahogy csak tudott, amikor meghallotta az üldözés hangjait. Egy üregbe gurult, magára szórt egy halom száraz levelet, és idegesen meglapult. Sokféle hangot hallott, és rájött, hogy a busz összes utasa őt keresi. Ilyen kiáltások hallatszottak: „Meg kell ölni a gazembert!” Simon reszketett, és arra gondolt, hogy ezeknek, bár ellenzik az állatokkal szembeni kegyetlen bánásmódot, fel sem merül az agyukban, hogy ne legyenek kegyetlenek embertársaikkal szemben.

Valószínűleg az mentette meg, hogy a legtöbben csak egy fizetett szabadnapot szerettek volna. Simon hallotta, ahogy végre visszatérnek a buszhoz, és elpanaszolják Tanyának, hogy Simon teljesen eltűnt. Kisvártatva hallotta, ahogy a busz elhajt, és lassan felült. Egy nagytestű hím róka bámult rá ünnepélyesen, majd elsomfordált.

Agatha csillogó szemmel hallgatta Simon beszámolóját a történtekről.

– Ez nagyszerű hír – örvendezett. – Most már talán jutunk valamire.

– Hogyan tudjuk rábizonyítani Andreára? – kérdezte Simon.

– Hát nem érted? Farradayt az Oblivon injekció ölte meg.

Ha erről a hánytatóról kiderül, hogy valami olyan szer, amit állatoknak szoktak beadni, azt jelenti, hogy elkezdhetünk keresni egy állatorvost. Patrick, lássuk, milyen gyorsan tudod kideríteni, mi volt a pohárban.

– Ez nem a *CSI Miami* – morogta Patrick. – Egy hétig is eltarthat.

– Nos, tudjuk meg, Andrea volt-e az egyetlen, aki nem kért az italból.

– Nem hiszem. Szerintem a fele már túl volt az elvonókúrán.

– De Patrick! – kiáltott fel Agatha. – Menj, és csináld!

Patrick másnapra megtudta, hogy három másik vadász sem kért az italból. Az egyik azért, mert vörösbor volt, és nagyon rossz minőségű, a másik kettő pedig gyógyulófélben levő alkoholista. Andrea azt mondta, nem iszik olcsó piát, a majorságban viszont mindig ilyet szolgálnak fel.

– Patrik és Phil, azt akarom, hogy kövessétek Andreát. Felvennél valami más lábbelit, Patrick? Erről a fekete cipőről és zokniról lerí, hogy zsaru vagy. Tudjátok meg, Andrea ismer-e valamilyen állatorvost. Persze, ha van lova, akkor logikus, hogy ismer.

Miután a két detektív útnak eredt, és Agatha is indulni készült egy ügyben, amin Patrick dolgozott, nyílt az iroda ajtaja, és besétált rajta Damian.

– Mi történt? – kérdezte Agatha.

Damian áthúzott egy széket az íróasztal másik oldalára. „Most mindjárt megfordítja, és a támlájára fekteti a karját”,

gondolta Agatha, és Damian pontosan ezt tette.

– Azért jöttem, hogy kifizessem a számlámat – mondta.

– De még dolgozunk rajta – tiltakozott Agatha.

– Nem szeretnék goromba lenni, drága hölgyem, de arra a megállapításra jutottam, hogy csak az időmet pocsékolja. Kérem a számlát.

– Talán beletrafáltunk valamibe? – érdeklődött Agatha.

– Fogja be a száját, és hagyja, hogy fizessek.

Agatha hirtelen nagyon megörült annak, hogy egy idősebb helyettes ült az íróasztalnál a sarokban. Mrs. Freedman még mindig beteg volt, és Agatha azt kérte az ügynökségtől, hogy a rendelkezésre álló legidősebb titkárnőt küldjék ki. Ő volt az ősz hajú, vastag szemüveget viselő, tartózkodóan öltözködő Harriet Teller.

– Harriet – szólt oda Agatha –, számolja össze az eddigi kiadásokat, és adja oda Lord Bellingtonnak a számlát.

– Igenis – mondta Harriet. – Néhány perc az egész.

Agatha Damiant figyelte. Bár arcvonásai elpuhultságról árulkodtak, mély hangjában és erős testalkatában volt valami férfiasság.

– Ne bámuljon – mondta bágyadtan Damian. – Neveletlenség.

– Azon gondolkodom, miért akarja leállítani a nyomozást – töprengett Agatha.

– Mert maga használhatatlan. Megfelel a válasz?

– Nem, nem felel meg. Kiváló a sikerrátám. Azért bérelt fel engem, mert azt gondolta, hogy használhatatlan vagyok?

– Unalmas. Adja ide azt az átkozott számlát!

Harriet odavitte neki. Damian ránézett, elővette a csekkfüzetét, és aláírt egy csekket. Felállt, és így szólt:

– A közelébe se jöjjön a házamnak és a családom tagjainak!

– Maga mit gondol erről az alakról, Harriet? – kérdezte Agatha.

– Szorong és retteg – válaszolta Harriet.

– Éles szemre valló megfigyelés. Szerintem ennek köze van a húgához.

– Reménytelen – szólt Phil. – Itt vagyunk Harbyban, de nagyon feltűnő a jelenlétünk. Nem figyelhetjük a házat, mert a kapus jelenti. Ebben a faluban még egy kocsma sincs.

– Keressük meg a legközelebbit – javasolta Patrick. – A helyiek is csak járnak valahová. Megkérdezem azt az öregembert ott. – Kiszállt a kocsiból, és azzal jött vissza: – A Prince of Wales az út mellett van, balra.

– Egy másik faluban?

– Nem, ez kint rekedt a senkiföldjén.

Megtalálták a kocsmát, és látták, hogy elég sok kocsi áll a parkolóban.

– Ide aligha mehetünk be kérdezősködni – jegyezte meg Phil.

– De belehallgathatunk a pletykákba. Úgy értem, minden újság megírta. Mondhatjuk, hogy olvastunk róla. És érdeklődhetünk, van-e itt állatorvos. Majd keresünk valakit, akivel könnyű szóba elegyedni.

– És mit mondunk, mit csinálunk? – kérdezte Phil.

– Mondhatnánk azt, hogy utazó ügynökök vagyunk – javasolta Patrick.

Phil a fejét ingatta:

– Az nem lesz jó. Akkor ki kellene gondolnom, mit árulok, és mit keresek ezen a környéken. Mondjuk csak azt, hogy haverok vagyunk, és nyugdíjasok.

Odaértek a kocsmához, és kikérték az italaikat. Két ember akkor állt fel egy ódivatú lócáról a tűz mellett. Phil és Patrick leültek, és reménykedve nézegettek két idős férfit, akik velük szemben foglaltak helyet.

Phil megszólalt:

– Van itt a környéken állatorvos?

A két öreg pislogás nélkül bámult rájuk. Phil megkérdezte, testvérek-e. Mind a kettőnek gyapjúsapka volt a fején, arcukon szürke borosta, szemük vizenyős kék.

Mit tesz, ha az ember nyomozó, gondolta Patrick. Ahelyett, hogy azt morogta volna, forduljanak fel, kedvesen megkérdezte:

– Látom, üres a poharuk. Kérnek valamit inni?

– Ó, nagyon kedves magától, igen – felelte az egyik. – Két korsóval.

Miközben Patrick elment az italokért, az egyik férfi így szólt:

– Cedric vagyok, ez meg itt a bátyám, Tom. Állatorvost kérdeztek? Nagyon köszönöm. – Patrick lerakta eléjük a két korsó sört az asztalra. – A fiatal Henry Jessop, Orlington Sudburyban. Valami baj van?

– A macskám, Daisy rossz bőrben van – mondta Phil. – Kint van a kocsiban.

– Ha kimennek, és elindulnak balra, egy útkereszteződéshez érnek, és meglátják az Orlington Sudbury táblát. Az állatorvos a parknál rendel – mondta Tom.

– Kérnek még egy korsóval? – kérdezte Phil.

– Az már biztos. Nagyon kedves.

Ezúttal Phil ment a pulthoz. Ő és Patrick maradtak az üdítőnél.

– Velünk szemben lakott egyszer egy állatorvos, aki borzalmasan bánt a hölgyekkel.

A két testvér elkezdett kuncogni és egymást böködni.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Patrick.

– Henry, a lódoktor udvarol Miss Andreának a kastélyból – mondta Tom.

– És mi ebben a vicces? – kérdezte Patrick, miközben Phil visszaérkezett az italokkal. Elmondta Philnek, amit az előbb hallott Tomtól.

– Mert Miss Andrea könnyen dühbe gurul. Henry egy fiatal kisasszonykával társalgott az irodája előtt, és megjelent Andrea, mint az isten csapása, és pofon vágta azt a szegény lányt, aki elfutott, mint a nyúl – pletykálta Cedric. – Jobb, mint a szappanoperák a tévében.

– Össze akarnak házasodni? – érdeklődött Patrick.

– Nem – válaszolta Cedric. – Henry nem akar, de a nő kényszeríteni fogja, ez tény. Ő Lord Bellington húga, tudják, és azt hiszi, mindenkinek ő parancsol.

Patrick és Phil úgy döntöttek, indulnak. A kocsma előtt Phil megjegyezte, milyen erős a két öreg hólyagja.

– Én nem tudnék ennyi sört meginni a nélkül, hogy ne kellene rohannom a klotyóra – ingatta a fejét.

– Keressük meg Orlington Sudburyt. Ha van ott kocsma, legurítanék egy pohár sört, és megennék egy marhahúsos pitét – mondta Patrick. – Van fotód erről az Andreáról?

– Csak képes újságokból, vadászbálokon meg ilyen helyeken készült fényképek. Alacsony és haragos kinézetű. Azt hiszem, fel fogom ismerni.

Kiderült, hogy Orlington Sudbury elég nagy falu. A szélén terült el a közösségi legelő, aztán az út bekanyarodott a faluba. A régi időkben valószínűleg itt volt a marhaterelő út, gondolta Phil. De megtalálták a parkot, a kocsma pedig jól nézett ki, az ablakban virágok nyíltak ládákban. A neve Felhők Között volt.

– Fura elnevezés egy kocsmának – jegyezte meg Patrick.

– Ilyen névvel – vélekedett Phil – biztosan valami nyugdíjas fószer vezeti, aki azt hiszi, el tud irányítgatni egy kocsmát, és közben megissza a profitot. Ha egyáltalán van valami ételük, alighanem az étlap is ilyen fellengzős lesz.

Amikor beléptek, egyszerre két meglepetés érte őket. A vendéglős egy kínai úr volt, fehér ingben, fekete zakóban és nadrágban. És a sarokban ült egy nő, aki – Phil biztos volt benne – Andrea volt, egy jóképű férfival.

Pontosabban egész jóképű lenne, vélte Phil, miután lopva újra odanézett, csak a szája nem valami szép. Bosszankodva

látták, hogy a kocsma kezd megtelni, és az álldogáló vendégek miatt már nem látták Andreát és a férfit, aki feltevésük szerint az állatorvos volt.

– Megyek, megnézem – mondta Patrick. Felállt, és mivel magas volt, látta, hogy Andrea és a férfi éppen távoznak. A férfi tiltakozott, Andrea érvelt. Patrick keresztülfurakodott a tömegen az ablakhoz, és kinézett. Andrea beszállt egy kocsiba, és elhajtott. A férfi utánanézett, majd elbicegett egy réztáblás ajtóhoz a park másik oldalán.

Patrick visszament Philhez.

– A fogadós azt mondja, az állatorvos a park másik oldalán lakik – mondta Phil. – És rendeltem marhahúsos pitét mind a kettőnknek.

– Oda ment Andrea pasija – mondta Patrick.

– Most mit csináljunk? – kérdezte Phil. – Rontsunk be hozzá, és vádoljuk meg, hogy mérget adott Andreának?

– Jobban tudok gondolkodni, ha már ettem – mondta Patrick.

A pite a legjobb volt, amit életükben kóstoltak.

– A következő a helyzet – összegezte Patrick. – El kell mondanunk Agathának, amit megtudtunk. Fizessünk, és menjünk ki, ott csendesebb, és nem hall meg minket senki.

A park közepén egy kis tó hullámzott. Egy vadkacsa szelte át éppen, V betűt rajzolva maga után a vízen.

– Elkelne egy parkoló a kocsma mellé – jegyezte meg Patrick. A kocsijukat a bejárat közelében álló más autók barikádozták el. – Üljünk le arra a padra a tó távolabbi részén, és gondolkodjunk.

– Telefonálok Agathának – mondta Phil.

Patrick hallgatta, ahogy Phil beszámol Agathának az állatorvosról, aztán hallotta, hogy Agatha izgatott hangon kiáltja a választ, de nem tudta kivenni, mit mond.

– Na? – kérdezte, amikor Phil letetette a telefont.

– Azt mondja, most azonnal idejön.

– Tessék? Andrea tudja, hogy néz ki Agatha. Ha maradt még nála valamennyi abból az Oblivonból, egyetlen csepp Agatha végét jelentheti!

– És azt is mondja, hogy menjünk el innen.

– Szerintem Agatha nem tudja, mit csinál. Az utóbbi időben elég depressziós. És amikor depressziós, elkezd képzelegni. Maga előtt látja az újságok szalagcímeit arról, hogy ő oldotta meg az ügyet.

– Megmondom, mit tehetünk – szólt Phil. – Mire Agatha ideér, sötét lesz. Meghúzódunk az út mellett, a lehető legközelebb az autónkhoz, és megvárjuk. Aztán már csak annyi a dolgunk, hogy követjük.

Tizenkettedik fejezet

Ahogy Agatha rohanvást elhagyta az irodát, összefutott Charlesszal.

– Még mindig nem láttad Oliviát? – kérdezte a férfi.

– Tudod, ugyanazon a napon tűnt el, mint Jake. Oldd meg a feladványt! – csattant fel Agatha.

– Épp úgy, ahogy kitervelted – válaszolta Charles. – Hova igyekszel?

– Törődj a magad dolgával! – morogta Agatha. – Dolgozom! Közel vagyok a gyilkosságok megoldásához. Miért nem állsz tovább, és keresel magadnak egy másik nyeretlen kétévest, akinek a családja ki van tömve pénzzel?

Az, hogy Charles Olivia felől érdeklődött, megint felkeltette Agathában a haszontalanság érzését. Könnytől csillogó szemmel elviharzott Charles mellett, és a kocsijához sietett.

Charles felment Agatha irodájába. Ott találta Tonit, és megkérdezte, nem tudja-e, hova megy Agatha.

– Azt mondta, Orlington Sudburybe.

Charles elgondolkodott, utánamenjen-e. „Az ördögbe Agathával – gondolta keserűen. – Most az egyszer kecmeregjen ki egyedül a slamasztikából. De miért lett megint ennyire undok?”

Agatha egy pillanatig sem töprengett azon, okos dolog-e, amit tesz. Nagyon dühítette, hogy Damian dilettánsnak tartja, és csak azért bízta meg a munkával, mert azt gondolta, hogy a húga a bűnös. Ráadásul a Jake-ügy is fájdalmasan érintette.

Későn ért Orlington Sudburybe, de látta, hogy a kocsma nyitva van, ablakainak hívogató fényei visszatükröződtek a kis tóban. Agatha megállapította, hol van a rendelő a tó másik partján. Az állatorvosnál nem égett a villany. Hirtelen azt kívánta, bárcsak megkérte volna Patricket és Philt, hogy várják meg; nem tudta, hogy azok ketten látták őt megérkezni. Egy kisebb facsoport mögött parkoltak a falu bejárata közelében.

Agatha úgy döntött, bemegy a kocsmába, hátha elcsíp valami pletykát. A vacsoraidőnek vége volt, csak néhány alkoholista iddogált a kocsma lámpáinak tompa fényében. És akkor Agatha meglátta Gerald Devere-t, aki az ablak mellett ült egy asztalnál, és arrafelé nézett, ahol az állatorvos rendelője állt.

– Ó, hát maga az – mondta mogorván Gerald. – Kopjon le. Idejön az állatorvos, hogy megigyunk valamit, és nem akarom, hogy maga elriassza.

– Nem fogok lekopni – jelentette ki Agatha. – Mindenre

rájöttem. Nyilvánvalóan maga is.

– Nem fog az asztalomhoz tolakodni! Húzzon el innen!

– Miért nem hívta a rendőrséget? – kérdezte Agatha.

– Mert ideje, hogy maguk vidéki tahók tanuljanak egy rendes nyomozótól. Takarodjon!

Agatha egy pillanatig habozott. Aztán egyenesen kisétált a kocsmából, odamasírozott az állatorvosi rendelőhöz, és becsöngetett. Az ajtó mellett réztábla hirdette: HENRY JESSOP, ÁLLATORVOS.

Ha Gerald még mindig a rendelőt fixírozta volna a kocsmából, egész biztosan Agatha után rohan, de a figyelmét elvonta egy öreg cigány asszony, aki megrángatta a kabátujját.

– Fehér hangát, miszter? – kérdezte rekedten. A nőnek rémes szaga volt. Gerald a kocsmárosért kiáltott.

– Vigye innen ezt a nőt!

A tulajdonos odasietett, és kiterelte az öregasszonyt az ajtón.

Amikor Gerald újra kezdte a leselkedést, Agathának színét sem látta. Nem tudta, hogy miután senki nem nyitott ajtót a csengetésre, viszont égett bent a lámpa, Agatha úgy döntött, hátul is körülnéz. Gerald eddig nagyon büszkén gondolt teljesítményére, hogy képes volt összekapcsolni az Oblivont mint bűnjelet az állatorvossal és Andrea állatszeretetével. Most viszont bosszantotta, hogy Agatha is ugyanerre a következtetésre jutott.

Belekortyolt az italába. Ráébredt, hogy Agatha valószínűleg egyenesen odament az állatorvoshoz, hogy

elorozza tőle az elsőséget. Megpróbált felállni, de semmi erő nem volt a lábában. Lassan a földre csúszott, és elveszítette az eszméletét.

A kocsmáros telefonált a mentőknek.

Agatha az állatorvosi rendelő mögött a sötétben érezte, hogy rezeg a mobilja. A kijelzőre pillantott. Patrick. Agatha belesuttogott a telefonba:

– Az állatorvosnál vagyok, de még ne gyere. Gerald Devere a kocsmában van. Próbáld elvonni a figyelmét.

Agatha lenyomta a hátsó bejárat kilincsét. Zárva volt. Mi van, ha odabent fekszik holtan? És ha Andrea megtudta, hogy az állatorvos Geralddal akar beszélni, és végzett vele? Ha a rendőrséghez tartozna, gondolta Agatha, mondhatná, hogy valami sikoltásfélét hallott bentről, és most betörné az üveget az ajtón. De mivel ez egy állatorvosi rendelő, ahol gyógyszereket tartanak, minden bizonnyal el van látva modern riasztórendszerrel a betörések ellen. Várjunk csak! Az állatorvos biztosan nem itt lakik. Hol lehet az otthona?

Agatha visszasétált a ház elé, amikor egy férfihang riasztotta meg.

– Mr. Jessopot keresi?

Agatha hirtelen megfordult. Egy magas, vékony férfi állt előtte, botra támaszkodva.

– Igen – felelte Agatha. – Nem tudja, hol lakik?

– Tudom, de ma este nincs ügyelet. Ami azt illeti, elment a diszkóba, Mircesterbe. Pennyvel, a lányommal.

– Tudja, melyik diszkóba?

– Magának biztos nagyon sürgős, de várnia kell reggelig.

Nem fogom tönkretenni a lányom estéjét. Ezzel a férfi továbbment, és ekkor jelzett Agatha telefonja.

– Mi az, Patrick? – kérdezte suttogva.

– Geraldot elvitték a mentők.

– Nem hallottam a szirénázást.

– Nem volt szirénázás. A mentősök biztosan azt hitték, hogy egy részeg embert kell begyűjteniük.

– Próbáld megtudni, mi történt vele. A lódoktorunk Mircesterben van. Odamegyek.

Amikor Mircesterbe ért, Agatha felhívta Tonit, és megkérte, nevezzen meg egy lehetséges diszkót.

– Csak két diszkó van. Legnépszerűbb a Rooba az Abbey Lane-en. Akarja, hogy magával menjek?

– Nem. De talán mégis. – Agatha vázolta Toninak, hogy miről van szó.

– Jobb lesz, ha én megyek – jelentette ki Toni. – Ha egy maga korabeli nő beállít, és elkezd kérdezősködni, akkor gyanút foghatnak. – Agathának megrándult az arca. – Szólok Simonnak, és mind a ketten megyünk. Hogy néz ki ez a lódoktor?

– Még sose láttam.

– Hogy hívják?

– Henry Jessop.

– Megnézem, van-e róla valami az interneten, mielőtt elkezdem keresni. Mit kérdezzünk tőle?

– Kérdezzétek meg, ismeri-e Andrea Bellingtont, és figyeljétek a reakcióját. Aztán majd meglátjuk.

– És maga hol lesz?

– Hívj fel, ha megvan a diszkó, és kint fogok várni a kocsimban.

Amikor letette a telefont, Agatha elővette az iPadjét, hogy megnézze, talál-e képet Henryről. Nem talált semmit. Aztán rákeresett Andreára. Volt róla néhány fotó, egyiken egy elég jóképű férfival pózolt. Agatha felhívta Patricket.

– Hogy néz ki Henry?

– Elég jóképű, csak keskeny az álla, barna haj, átlagos magasság, és a füle hegyes, mint dr. Spocké.

– Értem. És Gerald?

– Megpróbálom igénybe venni a rendőrségi kapcsolataimat is.

Agatha befejezte a beszélgetést, aztán felhívta Tonit, és továbbadta a személyleírást.

– Azt hiszem, megvan – mondta Toni. – Andreával volt tavaly a vadászbálon.

Toni és Simon először a Roobába mentek. Körbe-körbe keringtek a táncparketten, figyelték a plafonról lógó kristálygömb által megvilágított fénylő arcokat. A zene abbamaradt. Toni mögött megszólalt egy hang:

– Elnézést, Penny, ezt muszáj felvennem.

Toni félrevonta Simont, és odasúgta:

– Ez ő. A férfimosdóba igyekszik. Felvette a mobilját.

Simon nekilódult. Majdnem beleütközött Henrybe, aki bent állt a mosdóban, szorosan az ajtó mögött, és telefonált. Úgy fogok tenni, mintha vizelnék, gondolta Simon, és tényleg csak úgy fogok tenni, mert most éppen nem kell.

– Egy ideig nem szabad, hogy együtt lássanak minket – hadarta Henry. – Sőt, én el is utazom. Külföldre megyek. Tessék? Ne fenyegess! Tessék? Ez az átkozott zene. Semmit nem hallok. – Újra rákezdett a zene a diszkóban, és a mosdókban is bömböltek a hangszórók.

Toni a bárpultnál ült Pennyvel, miután elpanaszolta, hogy szomjas, és meghívta Pennyt egy italra. A lány először értetlenül nézett rá, aztán durván elzavarta és hátat fordított neki, így Toni egyedül ment a pulthoz. Legnagyobb meglepetésére Penny öt perc múlva újra odacsapódott hozzá.

– Elnézést – mondta. – Úgy látszik, hogy a barátom eltűnt.

– Mit iszik?

– Rumos kólát.

– Rendben. – Toni rendelt.

Simon jött elő a mosdóból, meglátta Tonit a bárpultnál Pennyvel, és úgy döntött, csatlakozik hozzájuk. Henry bement az egyik vécéfülkébe. Simon biztos volt benne, hogy ha kijön, oda fog jönni a barátnőjéhez.

Ahogy a bárpulthoz közeledett, Simon azon tűnődött, hogy ez a viszonylag jóképű Henry miért pont ezzel a Pennyvel randevúzik. Penny szemmel láthatóan fiatal volt, húszas évei végén járhatott. Súlyos kebleit csillogó pulóver fedte. A szőke hajára ügyetlenül ráfújt rózsaszín csíkoktól nem lett sikkesebb, inkább úgy nézett ki, mint aki halloween-buliba készült. Átható, erőszakosan sipító hangja volt, ami nem jött rosszul Toninak, mert megint felharsant a zene.

– Persze, ha összeházasodunk, apám boldog lesz. Úgy értem, sok ezer marhája van a farmunkon Belgiumban, és tiszta haszon lenne egy állatorvos a családban. De hol van Henry?

– Nincs a férfivécében? – kérdezte Simon tettetett ártatlansággal.

– Ez itt Simon – mondta Toni.

– De igen, Henry oda ment, de már nagyon régen.

– Megyek és megnézem – ajánlkozott Simon, és hirtelen nyugtalanság fogta el.

Visszasietett, megkerülve a táncolókat. Sokan használták a mosdót. A piszoárok sorának végén állt két fülke, de mind a kettőnek nyitva volt az ajtaja, látszott, hogy üresek.

Phil és Patrick, valamint Agatha egyesítették erőiket, amikor Simon megtelefonálta, hogy Henry eltűnt a klubból, miután valaki felhívta telefonon.

– Rendben – mondta Agatha. – Simon, te most már hazamehetsz, és mondd meg Toninak, hogy ő is mehet.

Agatha Patrickhez és Philhez fordult:

– Most mindannyian beülünk Phil kocsijába. Az a legkevésbé feltűnő. Harby Hall bejárata közelében fogunk meghúzódni.

– Nekem inkább talán itt kellene várakoznom – javasolta Patrick.

– Rendben. Benne vagyok. Majd felhívunk, ha meglátjuk az épületnél.

Phil egy nagyobb facsoport alatt állt meg, amely valamelyest eltakarta őket, annak ellenére, hogy a legtöbb

levél már eltűnt az ágakról.

– Fel kell ébresztenie az őrt – jegyezte meg Phil.

– Igen – válaszolta Agatha. – Fura ez manapság, ebben a században. Ó, ördög és pokol! Két kocsival kellett volna jönnünk!

– Kell lennie még egy kapunak. Mondjuk egy kereskedelmi bejáratnak. Nem tudom elképzelni, hogy az a mogorva vén őr egész idő alatt kint álljon. Henry helyében én nem is használnám ezt a bejáratot ilyenkor éjszaka. Hívjuk fel Patricket, jöjjön ide, és inkább az első bejáratot figyelje helyettünk, biztos, ami biztos.

Phil beindította a kocsit, és lassan elindultak a terméskő fal mentén, amely a birtokot határolta.

– Ott! – kiáltott Agatha, amikor meglátott egy bejáratot az autó lámpájának fényénél.

Ám a zötyögős, keréknyomokkal árkolt út egy lóistállóhoz vezetett.

– A francba! – dühöngött Agatha.

– Az istálló közel van a házhoz – jegyezte meg Phil. – Ha egy állatorvos vizitel, akkor az istállóban található.

– Igazad van – bámult ki komoran Agatha a szélvédő mögül. – De menjünk tovább, ki kell jutnunk ezeknek a fáknak a takarásából. Most már semmi nincs előttünk az istállóig, csak füves rét.

– Az istálló sötétbe burkolózik – állapította meg Phil. – Senki nem lát minket. Egyszerűen besétálhatnánk az út szélén. Az a nagy felhő mindjárt eltakarja a holdat. Most lehetne menni.

Agatha magában felnyögött, de annak örült, hogy a lapos sarkú cipő van rajta, amit a vezetéshez szokott viselni.

– És mit csinálunk, ha odaértünk? – kérdezte Phil.

– Megnézzük, nincs-e ott Henry, hogy együtt vannak-e és hallunk-e valamit.

– Nagy ívben kerüljük meg az istállót – ajánlotta Phil. – Lehet, hogy vannak biztonsági kamerák.

– Nincsenek. Ez a vizsgálatkor kiderült.

Lopakodva haladtak el az istálló mellett. Egy ló felnyerített és dobbantott egyet, mire ők összekapaszkodtak. Aztán továbbmentek a fal mellett a ház felé.

– Mióta vagyunk Harbyban? – kérdezte Agatha. – Úgy értem, amióta elváltunk Patricktől.

– Legalább háromnegyed órája – válaszolta Phil.

– Tehát ha erre jön, bármelyik pillanatban itt lehet, de ha a másik oldalon közeledik, akkor valószínűleg már meg is érkezett. Az a gond, hogy annyi kis szoba van itt. Furcsa. Mintha valamikor szalonok lettek volna, és egy őrült építőmunkás szétszabdalta volna a nagy termeket.

– Olyasvalaki csináltathatta, aki a kis helyiségekhez volt szokva – mondta Phil –, és félt a nagy terektől. Már majdnem a háznál vagyunk. Jobb lesz, ha suttogunk.

– Hátul égnek a villanyok – súgta Agatha. – Ott, ahol a terasz a tóra néz. Elfelejtettem elhozni a magnómat. Nincs nálad egy magnó? Hátha valaki mond valami gyanúsat.

És lehet, hogy az a valaki el se jön, gondolta Phil komoran. Agatha akarja, hogy történjen valami.

De ahogy a terasznál az ablakok felé lopakodtak, mivel az egyik ablak résnyire nyitva volt, hallották, ahogy egy férfi kifulladt hangon jelenti:

– Jöttem, ahogy csak tudtam.

Phil bekapcsolta a magnót.

Ugyanaz a hang szólalt meg:

– Miért ez a nagy ijedtség?

Andrea hangja:

– A drága bátyám itt azt mondja, ha nem húzzuk el a csíkot ebből az országból, bemegy a rendőrségre. Mindenről apa tehet, Damian. Oda kellett volna adnia nekem a pénzt a szamármenhelyre.

– Én sem adtam volna – felelte Damian. – Én lettem volna a következő?

– Miből jöttél rá? – kérdezte Andrea.

– Valamelyik lovász említette, hogy használtad az egyik régi szobát az istálló fölött, és megkérdezte, bérbe adnám-e neki. Azt mondtam, majd körülnézek. Oblivont találtam. Megtaláltam a szamármenhely terveit. Megtaláltam a maradék fagyállót. És ha ez még nem lett volna elég, minden ott volt a számítógépen, te ostoba liba. Kidobtam azt a nyomozót. Szóval ez az utolsó lehetőség. Nem akarok botrányt. Hagyd el az országot, és vidd magaddal a drágalátos lódoktorodat is.

– Ő csinálta az egészet – hallatszott Henry kiabálása.

– Igazán? És ki adta neki az Oblivont?

Csend.

Ekkor Agathának görcsöt kapott a lába. Megpróbált

felállni, megtántorodott, és a falba kapaszkodott. De a lábával belerúgott egy kavicsba, amely kis méretéhez képest rendkívül nagy zajt csapott.

– Van valaki odakint! – üvöltötte Damian.

Agatha és Phil azonnal futásnak eredtek.

Aztán Phil, egy idősödő férfihoz képest meglepő erővel, hirtelen egy bokorba lökte Agathát, majd rázuhant.

– Nem tudnánk elfutni előlük – súgta. – Feküdjünk mozdulatlanul.

– Rendben – morogta Agatha. – De szállj le rólam. Ha valaha kikerülünk innen, egyenesen a rendőrségre megyünk. Wilkes tombolni fog. A hangfelvételek nem használhatók a bíróság előtt. Reménykedjünk, hogy Damian nem semmisítette meg a bizonyítékot.

– Ne aggódj – mondta Phil. – Érzem, hogy Henry meg fog törni. Csitt! Elég közel vannak.

Damian utasításokat adott valakinek.

– Menj le a faluba, és hozd el Tolly kutyáit. Azok gyorsan kiszagolják a tolvajt.

Agatha lapult, és remegett a félelemtől, ahogy a hangok távolodtak.

– Nem fogom kivárni, hogy szétmarcangoljon valami dög. Menjünk a kocsifelhajtóhoz, és kérdezzük meg, Patrick tudja-e hívni a rendőrséget.

Patrick azt felelte, hogy a kapu nyitva áll, és ha el tudnak jutni a kocsifeljáróhoz, ő villámgyorsan odahajt és felszedi őket.

– Mindjárt itt lesz a rendőrség – mondta. – Mindenhol ott

voltak, mielőtt felrohantam ide, hogy megpróbálják kideríteni, mi történt Geralddal.

De Patricknek ki kellett várnia, amíg a faluból egy csomó autó elviharzik előtte. Aztán beállt mögéjük, hátha majd azt hiszik, ő is a faluból jön, hogy segítsen a hajszában.

Agatha és Phil abba az irányba lopakodtak, ahol a fő kocsifeljárót sejtették, mert közben koromsötét lett, aztán megnyílt az ég, és szakadni kezdett a jéghideg eső.

A kocsifelhajtó mellett lekuporodtak. Autók bőgtek el mellettük.

– Hogy fogjuk megismerni Patrick kocsiját? – kérdezte Agatha. – Nem látok semmit ebben az esőben, csak az első lámpákat. Te jóságos ég! Azt hiszem, az a gazember az egész falut riasztotta, hogy minket levadásszanak.

Végre meglátták, hogy villog az egyik autó lámpája.

– Kockáztassuk meg! – mondta Agatha, és az út közepére ugrott. Először azt hitte, rettenetes hibát követett el, mert a kocsi gyorsítva közeledett, mire ő bevette magát egy út menti bokorba. De az autó lefékezett, és Patrick kiáltott ki belőle sürgetően:

– Ugorjatok be!

Bőrig ázva szálltak be. Patrick visszafordult, és teljes gőzzel elhajtott. Látták a kapus sápadt arcát, ahogy elrobogtak mellette.

– A nemjóját! – mondta Patrick. – Ezek mind bennünket fognak üldözni.

– Az isten szerelmére, ember, lépj a gázra! – kiabált Agatha. De Patrick továbbra is megfontolt tempóban haladt,

megelőzött egy traktort, és végül néhány fa közelében leparkolt.

– Így! – mondta. – Mindig kíváncsi voltam, hogy a filmekben, amikor a rossz ember üldözi a hőst, az miért nem hajt le az útról. Sajnálom, de nem kapcsolhatom be a fűtést, Agatha, nem vonhatjuk magunkra a figyelmet.

– Rendben – egyezett bele Agatha. – Phil, téged illet a megtiszteltetés, hogy felhívd a mircesteri kapitányságot. Én nem tudnám elviselni, ha meghallanám Wilkes hangját.

– A falu tele van rendőrökkel amiatt, ami Geralddal történt. Kezdetnek nem rossz – jegyezte meg Patrick.

Phil telefonált, és különböző emberekhez kapcsolgatták, mire eljutott Wilkes felügyelőhöz. Azt az utasítást kapta, hogy maradjanak pontosan ott, ahol vannak.

Agatha didergett. Drámai befejezés, de annyira azért mégsem az. Most az egyszer nem volt itt Charles, hogy kimenekítse.

Szirénázás hangja hallatszott az út felől.

– Ezek a faluból jönnek – fülelt Patrick. – Most bemegyünk a kocsmába, és megszárítunk titeket.

– Tizenegy óra múlt – mondta Agatha, órája foszforeszkáló számlapjára sandítva. – Zárva lesznek.

– A rendőrség miatt nyitva lesznek. Szerintem most nyugodtan mehetünk.

A kocsmáros azt mondta, fáradjanak csak be. A rendőrök nemrég mentek el, de ő felszítja a tüzet, és hoz valami innivalót. Phil telefonált és üzenetet hagyott, hol lehet őket megtalálni.

De ahogy kezdtek átmelegedni és megszáradni, Wilkes telefonált, mindnyájukat a kastélyba rendelte, és hozzátette, hogy a magnófelvételt feltétlenül vigyék magukkal.

A kastélyban a szalonba vezették őket, ahol ott találták Andreát, Damiant és az anyjukat. Lazának és derűsnek látszottak. Henrynek nyoma sem volt.

– Játssza le a felvételt – rendelkezett Wilkes.

Agatha elképedésére a Bellington család nagyszerűen érezte magát. Amikor lejátszották a felvételt, Damian unottan megszólalt:

– Ugye, milyen meggyőzőek vagyunk? Tudtuk, hogy Agatha az ablaknál ólálkodik, ezért elhatároztuk, hogy okot adunk neki egy kis szimatolásra. Bárcsak látnák, milyen arcot vágnak!

– De maga segítséget hívott, hogy megtaláljon minket. Kutyákat is hozatott! – kiabálta Agatha.

– Magát kirúgtam, kedvesem, és azt akartam, hogy úgy megijedjen, ahogy életében még soha. Remélem, sikerült.

– Hol van Henry?

– Hazament, azt hiszem – mondta Damian. – Te jó ég, felügyelő, magának vörös a feje.

– Mindenkit beviszek kihallgatásra – recsegte Wilkes. – Mindenkit! Az embereihez fordult: – Wong, vegyen maga mellé két rendőrt, és hozzák be azt az állatorvost a kapitányságra. Mindenkit kihallgatunk, és ez magára is vonatkozik, Ms. Agatha Raisin!

Epilógus

A fekete felhők továbbhömpölyögtek kelet felé, és a haragos-vörös napsütés bearanyozta Mircester régi, összezsúfolódott házainak tetőit, amikor Agathát végre elengedték a rendőrkapitányságról. A saját kocsijával hagyta el Orlington Sudburyt.

Még mindig nem tudta elhinni. Wilkes biztosra vette, hogy Damian igazat mond. De hol van Henry? Biztos, hogy ő a bűnös, csak mert nem találták meg?

Agatha meglátta közeledni Bill Wong fáradt alakját, és odament hozzá.

– Hiába minden – tárta szét a kezét Bill. – Damian még arra is rávette a falubelieket, akik rohantak levadászni titeket, hogy mondják azt, vicc volt az egész. De egy dolog vigasztalhat téged.

– Mi lenne az?

– Általános körözést adtak ki Henry ellen. Ő lehetne a leggyengébb láncszem, hacsak maga is nem gyilkolt meg valakit.

– Ha egyáltalán életben hagyták – tette hozzá Agatha komoran. – Van egy olyan rossz érzésem, hogy most már soha nem fogjuk megtalálni.

Agatha lassan hazaautózott, szörnyen fáradt volt, és csontig átfázott. Bár a kocsiban a legmagasabb fokozatra kapcsolta a fűtést, úgy érezte, soha többé nem fog felmelegedni.

Megérkezett, belépett a házába, megcirógatta a macskáit, aztán kizavarta őket a kertbe, majd felmászott a lépcsőn, és benézett a vendégszobába. Azt remélte, talán ott találja Charlest, de a szoba üres volt.

Agatha forró zuhanyt vett, és lefeküdt. Rajtakapta magát, hogy Jake-re gondol, és azon tűnődik, mi történhetett vele.

Jake úgy érezte, csapdába esett. Elragadtatása, hogy visszakerült Londonba, megcsappant, mert Olivia apja utánanézett a Lisle családnak, és rájött, hogy Jake apja nemcsak tisztességes ember, de nagyon gazdag is. Telefonált hát Mr. Lisle-nek, hogy találkozzanak a klubjában, és eldöntötték, hogy Jake tanulja csak ki a tőzsdeügynöki szakmát, és vizsgázzon le belőle.

Azt a tényt, hogy Jake még meg sem kérte Olivia kezét, figyelmen kívül hagyták. Olivia azt mondta, közel állnak egymáshoz, szerelmesek egymásba, és mind a két apa megelégedett ennyivel. Jake-nek esze ágában sem volt tőzsdeügynöknek állni, viszont az apja nagylelkű támogatásban részesítette, és a fiú tudta, hogy elesne ettől, ha megmondaná, hogy nem akarja letenni a vizsgát.

Olivia viszont szerette a drága éttermeket, és elvárta, hogy Jake fizesse a lakbér felét. Jake azt hitte, a Pont Street-i lakás Olivia tulajdona. A lánynak egyébként zörögtek a csontjai, és szerelmeskedés közben annyira merev volt, hogy Jake úgy érezte, mintha egy szál deszkát ölelgetne.

Néha eszébe jutott Agatha gömbölyűsége, szenvedélyessége és francia parfümje, és azt kívánta, bárcsak ne hagyta volna ott az irodát. Hogyan menekülhetne?

Egy áldott, csendes estén, amikor Olivia elment egy leánybúcsúba, Jake feltette a lábát, és bekapcsolta a tévét. A *Kék hírek* ment, és Jake megtudta, hogy még mindig keresik azt az állatorvost. Mivel nyomozói pályája már véget ért, átkapcsolt egy Madeiráról szóló utazási műsorra. Miközben kint a hideg szél ordítva süvített végig a Pont Streeten, Jake a napsütéses képeket bámulta, és azt kívánta, bárcsak ott lehetne. Nincs elég pénzem a meneküléshez, gondolta. Ha bűnöző volnék, egyszerűen lemehetnék az utcára, és kirabolhatnék valakit.

Aztán eszébe jutott, hogy még mindig nála vannak az asztalosműhely kulcsai, és az irodában volt egy széf, ahol Mr. Bonlieu egy köteg pénzt tartott, talán azért, hogy zsebbe fizethessen az embereinek. Jake akkor vette észre a pénzt, amikor egy nap Bonlieu nyitva hagyta a széfet, miközben lehordta őt a lustaságáért. De már biztosan lecserélték a lakatot a gyilkosság után… Jake hirtelen elhatározta, hogy tesz egy próbát.

Amikor legutóbb a hátsó ajtón ment be, nem volt rajta

riasztó. Jake mosolyogva nyugtázta, hogy a kulcs még mindig működik, amikor is a feje fölött megszólalt a riasztóberendezés. Gyorsan begépelte az 1066-os számot, és az éles vijjogás abbamaradt. A bolt bejáratánál levő riasztó is ugyanezzel a kóddal működött. Nem jöttek rá, tűnődött Jake, hogy az 1066 az egyik leggyakoribb biztonsági kód a brit szigeteken? Az iskolai történelemoktatásból gyakorlatilag nem maradt meg benne más, csak a hastingsi csata dátuma.

Jake az iroda felé vette az irányt. Emlékezett rá, hogy azt soha nem zárták. Most meg kell találnia a széf kódját. Körülnézett az íróasztalon, aztán jutott eszébe, hogy nem hagyta magán a kesztyűjét. Egye fene! Tovább keresgélt. Aztán arra gondolt, nem lehetséges-e, hogy itt is a hastingsi csata lesz a nyerő. Elforgatta a tárcsát – 1066 –, és vigyorogva látta, hogy az ajtó kipattan. Két csinos pénzköteg lapult a széfben, húszfontos címletekben. Elvette az egyik köteget. Miután becsukta a széfet, úgy döntött, nem bajlódik az ujjlenyomatok eltüntetésével. Bonlieu úgysem jelentheti a lopást a rendőrségen, különben a zsaruk még meg találnák kérdezni, hogy szerepelt-e az összeg az adóbevallásában.

És most, még egy éjszaka Oliviával!

Jake másnap reggel felhívott egy utazási irodát, és repülőjegyet foglalt a madeirai Funchalba, valamint egy szobát a híres Reid’s kastélyszállóba.

Jake apja sokszor morgolódott azon, hogy a fiának hiába olyan éles az esze, nem megy vele semmire.

Ahogy a jegykezelő pultnál egy szakállas fiatalember mögé állt be a sorba, Jake-en hirtelen a felismerés borzongása futott végig, amikor a fiatalember megfordult, és idegesen körülnézett. Ezt az arcot látta a bűnügyi hírekben!

Jake egy pillanatig sem habozott. Karjával átfogta a férfit, erősen szorította, és azt kiabálta:

– Henry Jessop! Mint állampolgár, feltartóztatom!

Az állatorvos kiszabadította magát, megpróbált elfutni, de Jake egy rögbicsellel a földre vitte. Futva megérkeztek a reptéri biztonságiak.

Agatha a reggeli híradót nézte a tévében kávézás közben, és legnagyobb elképedésére Jake csinos arcát pillantotta meg a képernyőn. Jake hős lett! A Heathrow repülőtéren feltartóztatott egy embert, akit körözött a rendőrség. A riportban elmondták, hogy Mr. Jake Lisle egy Madeirára tartó gépre készült felszállni. Mi az ördögöt keresne Jake Madeirán, tűnődött Agatha. Aztán a rá jellemző intuícióval rájött, hogy Jake valószínűleg mi elől menekül.

A rendőrség megizzasztotta Henryt, és Henry bevallotta részvételét. De Andrea tényleg képes volt megölni a saját apját?

Egy nappal később, mielőtt elindult az irodába, Agatha bemasírozott a főkapitányságra, és kijelentette, hogy Bill Wonggal akar beszélni. Közölték vele, hogy Bill szabadnapos. „Rendben – gondolta Agatha. – Bill már nem a szüleinél lakik, úgyhogy most rögtön odamegyek hozzá.”

Bill nyitott ajtót, álmosan, pizsamában.

– Kerülj beljebb, Agatha – mondta –, de ne kérdezz az esetről. Tudod, hogy nem beszélhetek róla.

Agatha lehuppant a kanapéra Bill apró nappalijában, és átható pillantást vetett a férfira.

– Ha én nem vagyok, az eset sem lenne. Csak egyvalamit. Henry beszélt?

– Na jó. De én nem mondtam neked semmit – sóhajtott Bill, és Agatha mellé roskadt a kanapéra. – Igen, Henry elmondta a történetet. A sorok között olvasva úgy tűnik, hogy Henry nem szeretett állatorvos lenni. Andreával randevúzgatott, és a nő beszélt neki az álmáról, hogy menhelyet létesít szamaraknak, valahol a skót felföldön. Lenne egy házuk, ahol jámbor életet élnének boldogan, az imádott szamarak közelében. Andreának rögeszméjévé vált az álom. Az apja nem adott pénzt, tehát az apjának mennie kellett. Andrea összeomlott, amikor felolvasták a végrendeletet, és kiderült, hogy némi életjáradékon kívül minden Damiané lett. Aztán kiderült, hogy Mrs. Bull kihallgatta, amikor Henrynek beszélt a gyilkosságról, és zsarolni próbálta Andreát, így aztán Mrs. Bullnak is vesznie kellett. Henryt szembesítették a ténnyel, hogy Andrea egyedül nem tudta volna felrakni a kútra a kőlapot, illetve nem tudta volna segítség nélkül a kútba hajítani az öreg házvezetőnőt, de ő állította, hogy Andrea egyedül csinálta.

Farradaynek is mennie kellett, mert Andrea azt hitte, tud valamit, különben miért mondta volna azt a dolgot a felesége a vásárban? Az egyetlen, ami igaznak tűnik, hogy

Henry tényleg utálta az állatorvosi munkát, és ami ebben a szakmában ritka, emberszerű lényekként tekintett az állatokra. Néhány évvel korábban kórházba került egy öngyilkossági kísérlet miatt, és megállapították, hogy krónikus depresszióban szenved. Wilkes ma még Andreával is megpróbálkozik. Talán amikor meghallja, hogy nyakig benne van a pácban, elmondja az igazat a saját szerepéről.

De még aznap Patrick közölte Agathával, amit kevéssel azelőtt tudott meg: Andrea felakasztotta magát a cellájában.

– Ha Henryt nem találják meg, Andrea megúszhatta volna – vélte Agatha. – Igen, van hangfelvételünk, de a bíróság előtt nem használható. Egy jó ügyvéd valószínűleg ki tudta volna hozni a sittről. Gondolom, nem találtak semmit az istálló fölötti szobában.

– Semmit az égvilágon. Damiant megvádolták a rendőrségi vizsgálat akadályozásával, egy gyilkos rejtegetésével, és nem emlékszem, még mivel – vette számba Patrick. – De biztos vagyok benne, hogy egy megfelelő ügyvéd ki fogja eszközölni, hogy szabadon engedjék.

Egy héttel később Agatha beállított a lelkészlakba.

– Éppen fel akartam hívni magát – üdvözölte Mrs. Bloxby. – Nagyon régen nem láttam. Lemaradt Gerald Devere búcsúpartijáról.

– Azért maradtam le, mert nem voltam meghívva, és senkinek nem jutott eszébe, hogy szóljon nekem – morgott

bosszúsan Agatha.

– Hát, azt nagyon rosszul tette. Az egész falut meghívta. A múlt héten tartották a templom nagytermében.

– És hova ment?

– Vissza, Londonba.

– Örülök, hogy ez nincs hatással a maga új megjelenésére – jegyezte meg Agatha, mivel a lelkésznének frissen volt festve a haja, és élénkvörös gyapjúpulóvert viselt.

– Olyan ez az egész, mint egy lázálom – legyintett Mrs. Bloxby. – Hogy van Lord Charles?

– Már egy ideje a közelemben sem volt. Azt hiszem, rájött, hogy lefeküdtem Jake-kel, és ezt az egyéjszakás kalandot soha nem fogja megbocsátani nekem, nem tudom, miért.

– Talán kezd fontosabb lenni neki, mint amikor még csak barátok voltak – találgatta Mrs. Bloxby.

– Tele van a hócipőm – csattant fel Agatha. – Az ügynek nincs drámai feloldása. Minden egyszerűen csak lecsengett, és az érdem Jake-é meg a rendőrségé. Tudja, mivel foglalkozott ma a nagy nyomozó? Egy Tóbi nevű elkóborolt macskát hajkurászott. Megkerültem a házat. Felnéztem, és a cica ott üldögélt a háztetőn.

– És maga szólt a boldog gazdinak?

– Egyáltalán nem. Megvártam, amíg a dög lemászik a kertbe, elkaptam, bevágtam egy hordozókosárba, és becsöngettem. Rosszul vagyok az olyan állatbarátoktól, akik azt hirdetik, az állatok jobbak, mint az emberek, mert ők, az emberek feltétel nélküli szeretetet akarnak anélkül, hogy bármivel is kiérdemelnék.

De amikor Agatha otthon a macskáit simogatta, így duruzsolt nekik:

– Ti nem szerettek engem feltétel nélkül, igaz? Attól függ, szerettek-e vagy sem, hogy a szőrös szátokba teszem-e az ennivalót.

– Ez annyira cinikus. – Charles feje emelkedett a kanapé támlája fölé, miközben a szemét dörzsölte. – Elaludtam.

Agatha színtiszta boldogságot érzett.

– Valami konkrét dolog miatt vagy itt?

– Igen, gyere, ülj le, és elmondom. De előbb hozz egy italt. Whiskyt szódával.

Amikor Agatha átnyújtotta a poharát, Charles belekortyolt, és így szólt:

– Eljönnél velem szabadságra, Madeirára?

– Igen, azt hiszem. De miért Madeirára?

– Jake oda indult, és ez adta az ötletet.

– Mikor?

– A jövő héten?

– Nem is tudom. Ó, mit nem mondok! Persze hogy megyek.

– Jövő hétfőn. Csak egy hétre. A Gatwicken találkozunk. Ne késs! Most hazamegyek.

Miután Charles távozott, Agatha melegséget érzett. Barátja nemcsak visszatért az életébe, de fizeti is a nyaralást.

Legnagyobb ámulatára business osztályon utaztak. Charles az ablak mellett ült, Agatha a középső ülésen, és egy apró gyerek a szélen, a szülei pedig két hellyel odébb.

– Próbáltam megszerezni magunknak a két helyet – morgott Charles –, de már mind foglalt volt. Az ember azt hinné, a szülők a porontyuk mellett akarnak ülni.

Repülés közben a szülők egy iPadet nyomtak a gyerek kezébe, és azt mondták:

– Nézd a *Szőnyegmesét*.

Agatha emlékezett, hogy a *Szőnyegmese* egy gyerekeknek szóló animációs sorozat. Rendkívül idegesítőnek találta a megelevenített szőnyegek vinnyogását, amikor hirtelen ismerős hangot hallott, amint azt mondja: „Nahát, rosszcsont szőnyegek. Ne veszekedjetek!” Agatha a képernyőre meredt, és meglátta Jake arcát.

– Az előbb láttam Jake-et – szólt oda Agatha Charlesnak. – Benne van a tévében!

– Olvastam róla – bólintott Charles. – Miután feltartóztatta Henryt, egy ügynök levadászta, és állást kapott a gyerekcsatornánál.

– Miért nem mondtad?

– Mert nem akarok beszélni arról a szemétládáról. Világos?

Charles szokatlanul indulatosan beszélt, és Agatha elszomorodott. Charles nagyon kedvelhette Oliviát, ha ennyire haragszik Jake-re.

De amikor megérkeztek a langyos napsütésbe, és Agatha megtudta, hogy a híres Reid’s Hotelben fognak megszállni, a hangulata szárnyalt. Két szobát kaptak, amelyeket egy ajtó választott el egymástól, és mindkettőnek tengerre néző, napsütötte erkélye volt.

Agatha kinyitotta az elválasztóajtót, és bekiáltott Charlesnak:

– Megyek zuhanyozni.

– Rendben – szólt vissza Charles. – Találkozunk a bárban.

Agatha lezuhanyozott, felvett egy pamutruhát, és indulni készült, amikor úgy döntött, megnézi, hogy Charles szobájából is ugyanolyan-e a kilátás. Kiderült, hogy pontosan ugyanolyan. Meg akart fordulni, de meglátott az ágyon egy mappát, az utazási iroda nevével.

Arra gondolt, hogy gyorsan belenéz, hátha Charles hajós kirándulást vagy valami hasonlót is betervezett. Egy levél ragadta meg a figyelmét. Nem olvassa el, ha nem így kezdődik: „Kedves Charles, annyira sajnálom…”

Agatha leült az ágyra, és tovább olvasott. Olivia apja írta. Agathának elszorult a szíve. Úgy tűnt, Jake-nek mindent megbocsátottak a tévés állás miatt, és mivel azt mondta, ragaszkodik Oliviához, ezért az apa, feltételezve, hogy jót fog tenni a fiataloknak, ha egy kicsit együtt elvonulhatnak, vásárolt nekik egy egyhetes üdülést Madeirán. Jake ekkor költözött ki Olivia lakásából, talált magának szállást, és nem válaszolt egyetlen hívásra vagy üzenetre sem. A levél így végződött: „Azt hiszem, magának több kárt okozott ez az alávaló fiatalember, mint legtöbbünknek. Tehát ahelyett, hogy lemondtam volna a befizetett utat, átadom magának.”

Agatha az ajkába harapott dühében. Ha Charles elmondta volna az igazat, ő nem reménykedett volna… De Agatha gondolata itt el is akadt, hogy miben is reménykedhetett volna.

Kiment a szobából, végighaladt a folyosón a lifthez, hogy felmenjen a bárba. A Reid's Hotelt egy sziklára építették, így a szobák az alsó részébe kerültek.

A lift másik utasa egy aprócska, élemedett hölgy volt, aki két botra támaszkodott.

– Milyen kegyetlen az élet! – sóhajtott Agatha, aztán elpirult, mert rájött, hogy a megjegyzés hangosan szaladt ki a száján.

– Nagyon igaz – hagyta annyiban az idős hölgy.